XXIII. évfolyam 21. szám **Ára: 1 forint** 1967. május 25

Ludas Matyi

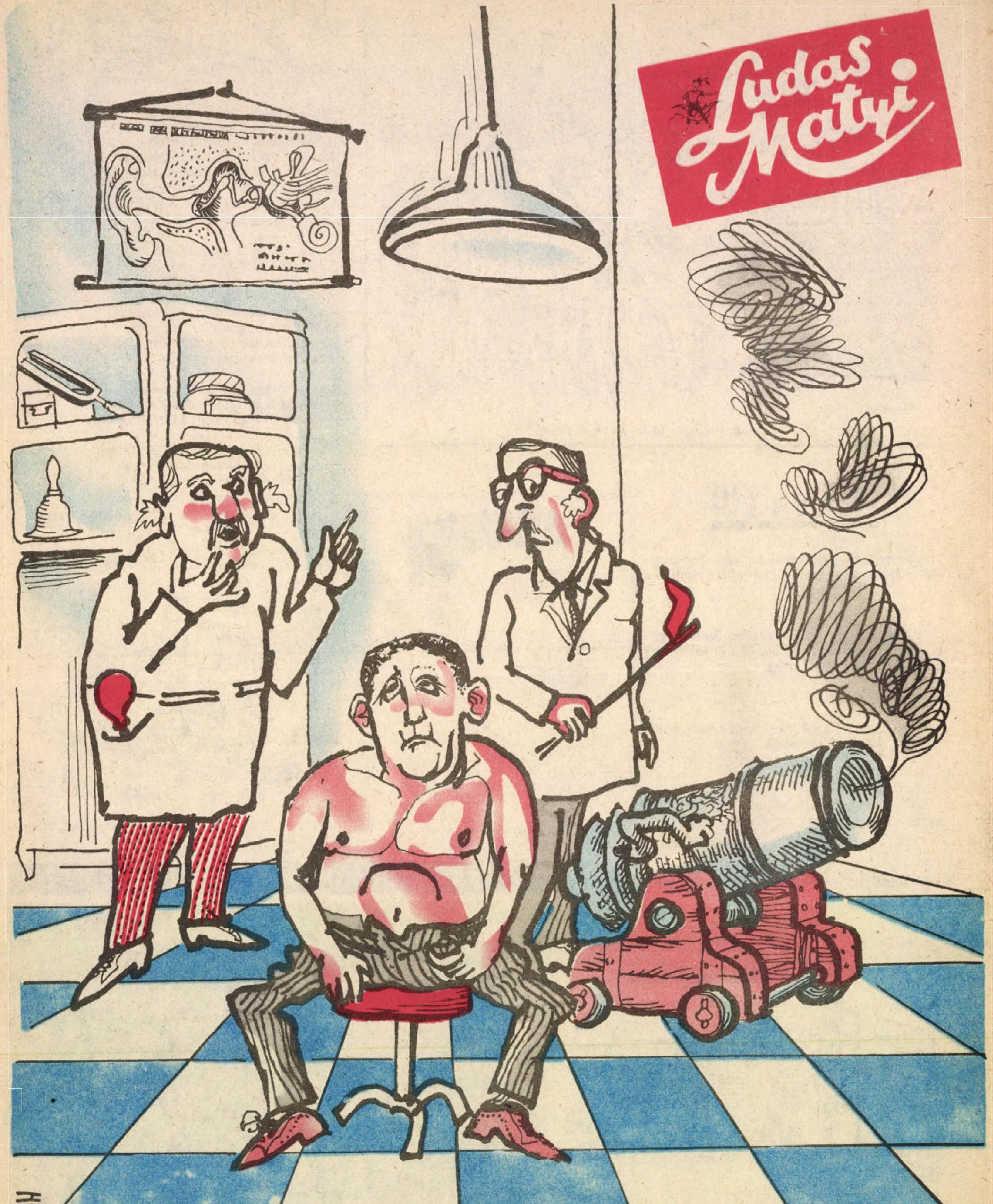

Hegedűs István rajza

— Meg sem rezdült. Javasoljuk őt a panaszirodára ügyfélfogadónak!

Egy könyvsátor előtt

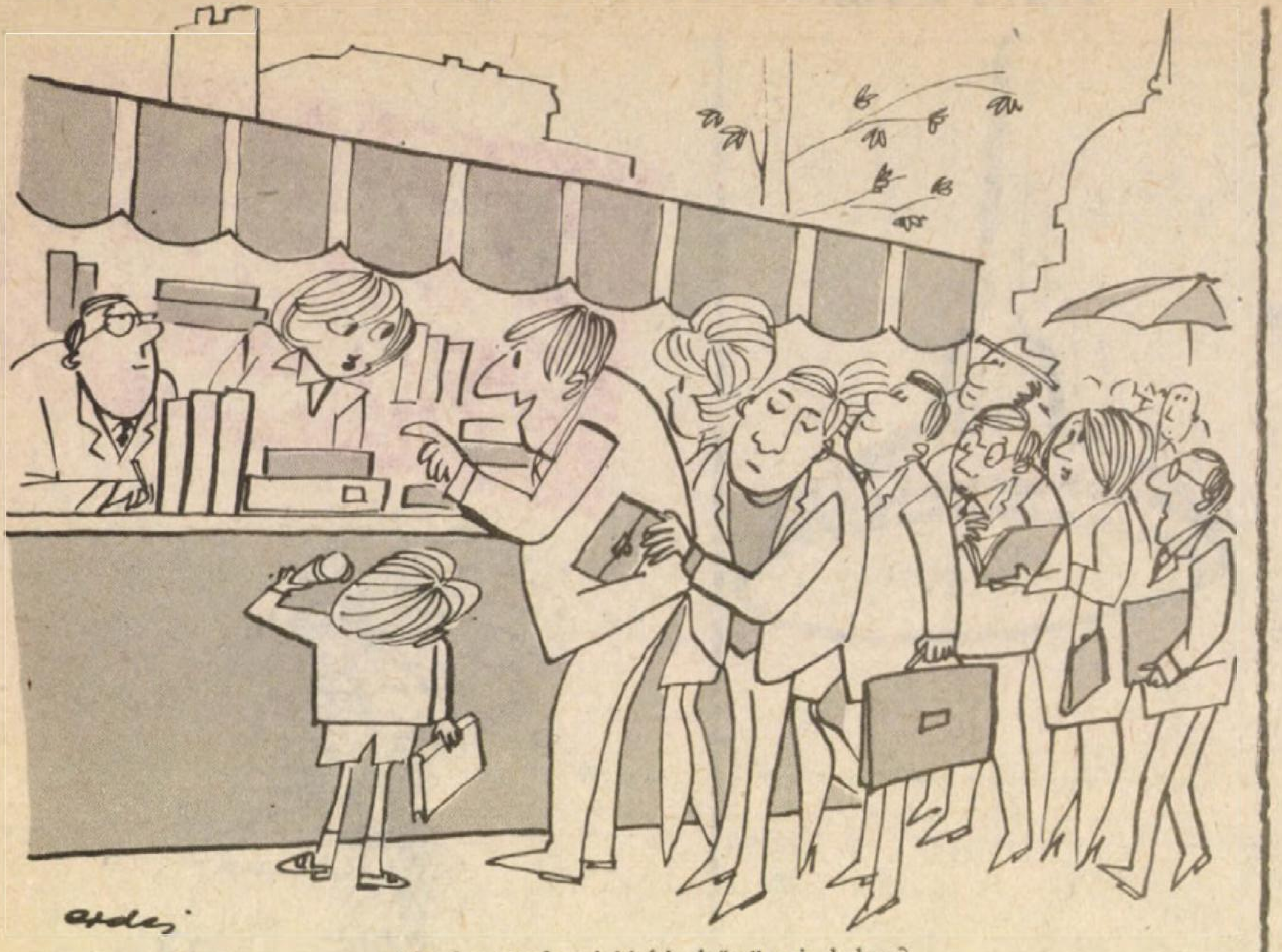

– Akadna valami jó kis bűnügyi dolog?

Igénytelenség

Egy kritikát olvastam este,
Mely a művet így jellemezte:
„Utat mutat a messzeségbe,
Bár nem törekszik teljességre.”
S mert rádióm is kinyitottam,
Egy vitát hallhattam legottan,
Mit össze is foglaltak végül
„A teljesség igénye nélkül”.

S nyilatkozott az ifjú költő,
Kit majd csodál egy emberöltő:
„Bár új versem az éltem éke,
Nem törekedtem teljességre.”
S a tévében néhány szakember
Vitázott s egyetértett egyben:
„A szállodasor majd felépül,
A teljesség igénye nélkül.”

S mint kísértet, ha üt az óra,
Megjelent Múzsám múzsacsókra,
Mellém feküdt, nem lázban égve,
S nem törekedett teljességre.
S én egy cseppet sem lelkesülten
Csókjait ímmel-ámmal tűrtem,
S így írtam e kis verset végül,
A teljesség igénye nélkül.

Miklósi Ottó

MiNdenFéle

Az öregség csalhatatlan tünete, amikor valaki hízelegni kezd az ifjúságnak.

*

A rossz írót még életében kell megbecsülni, mert a későbbi évfordulóit már nem ünneplik meg.

*

Ha a tudás hatalom, miért nincs több hatalomravágyó ember?

*

Sok ember türelmetlenül várja, hogy mások megalkossák az ő véleményét.

*

Valamilyen életelvvel mindenki igazolja magát.

F. L.

Teljesült a közönség óhaja

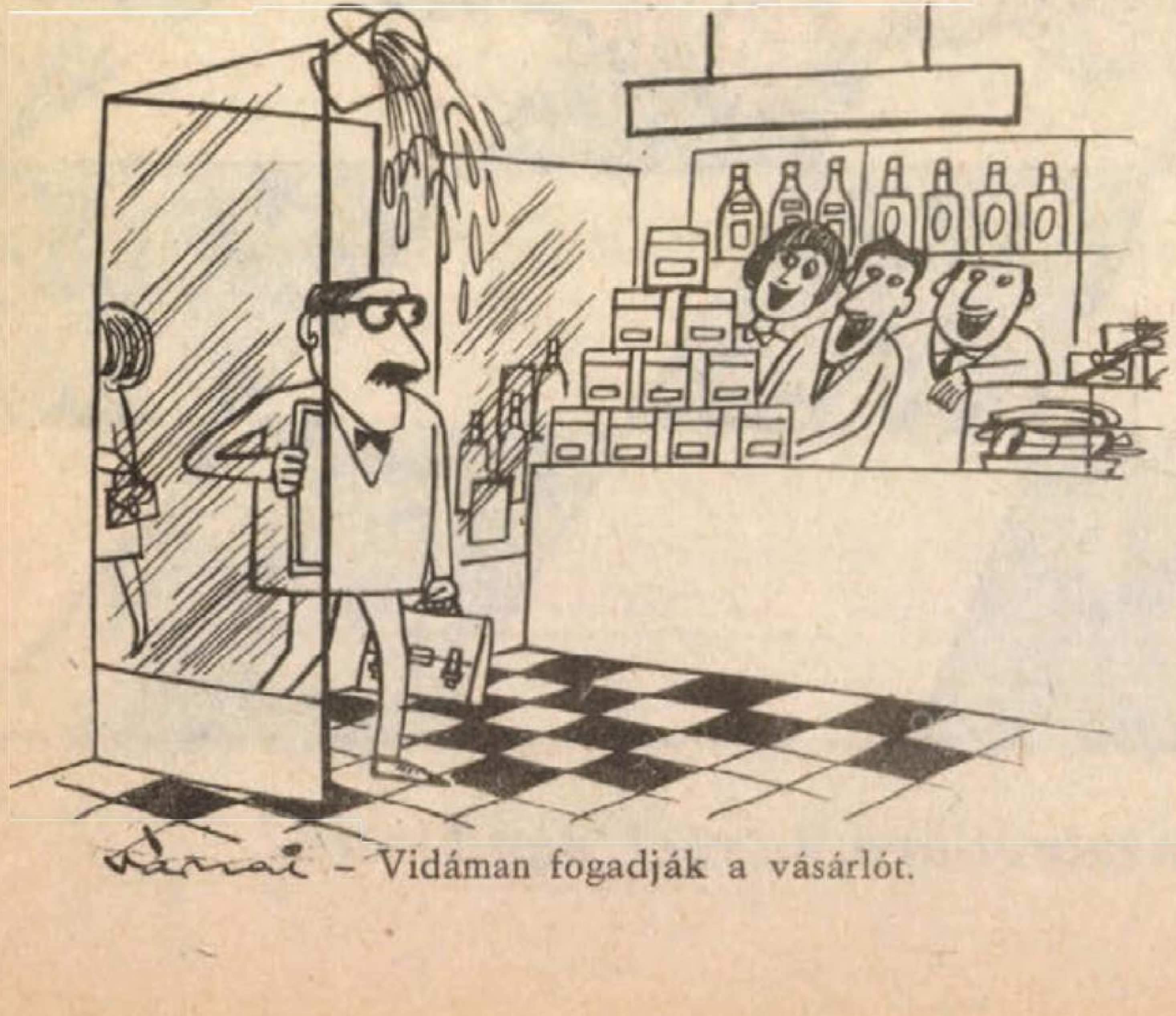

– Vidáman fogadják a vásárlót.

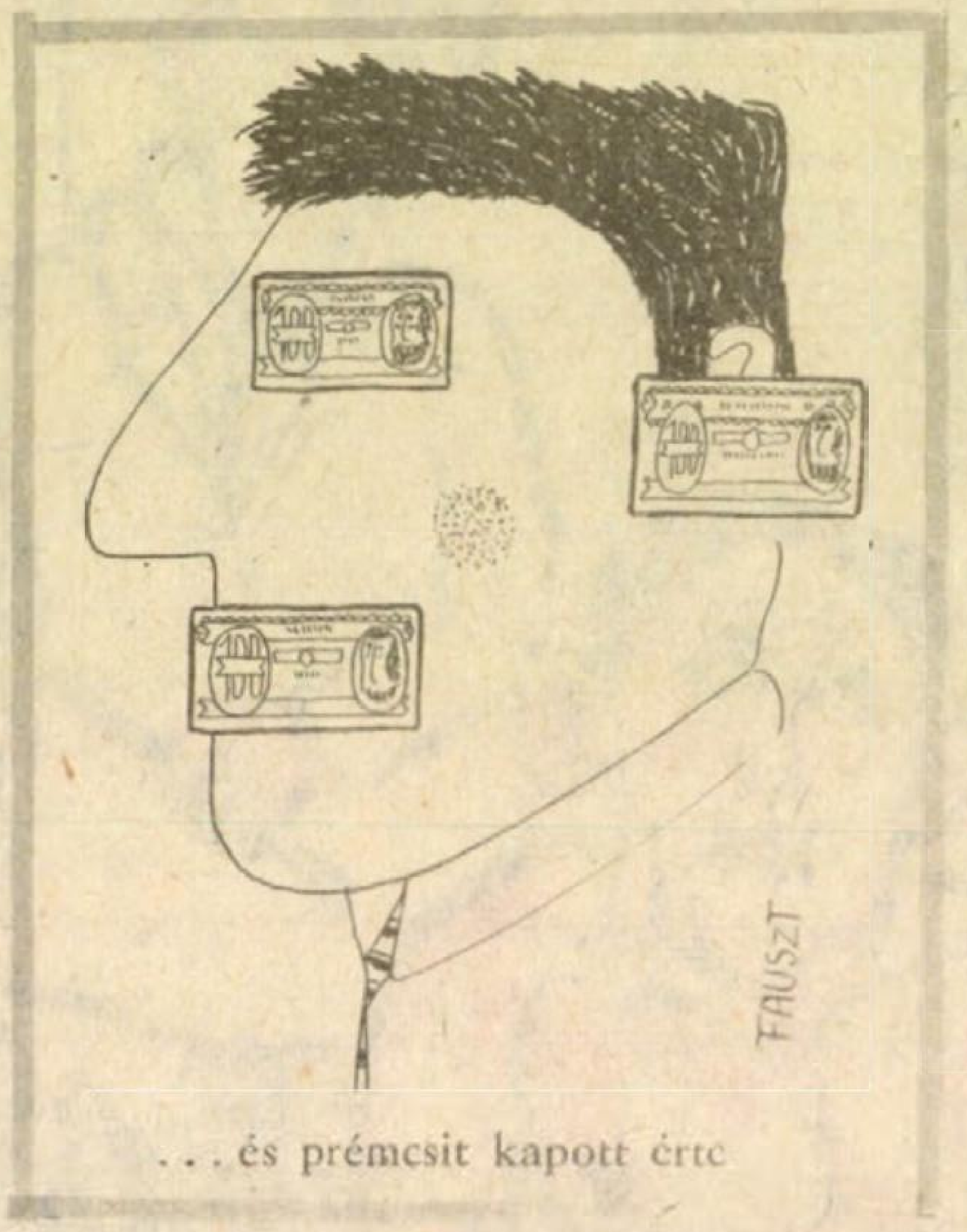

. . . és prémcsit kapott érte

Idény eleji tűnődés

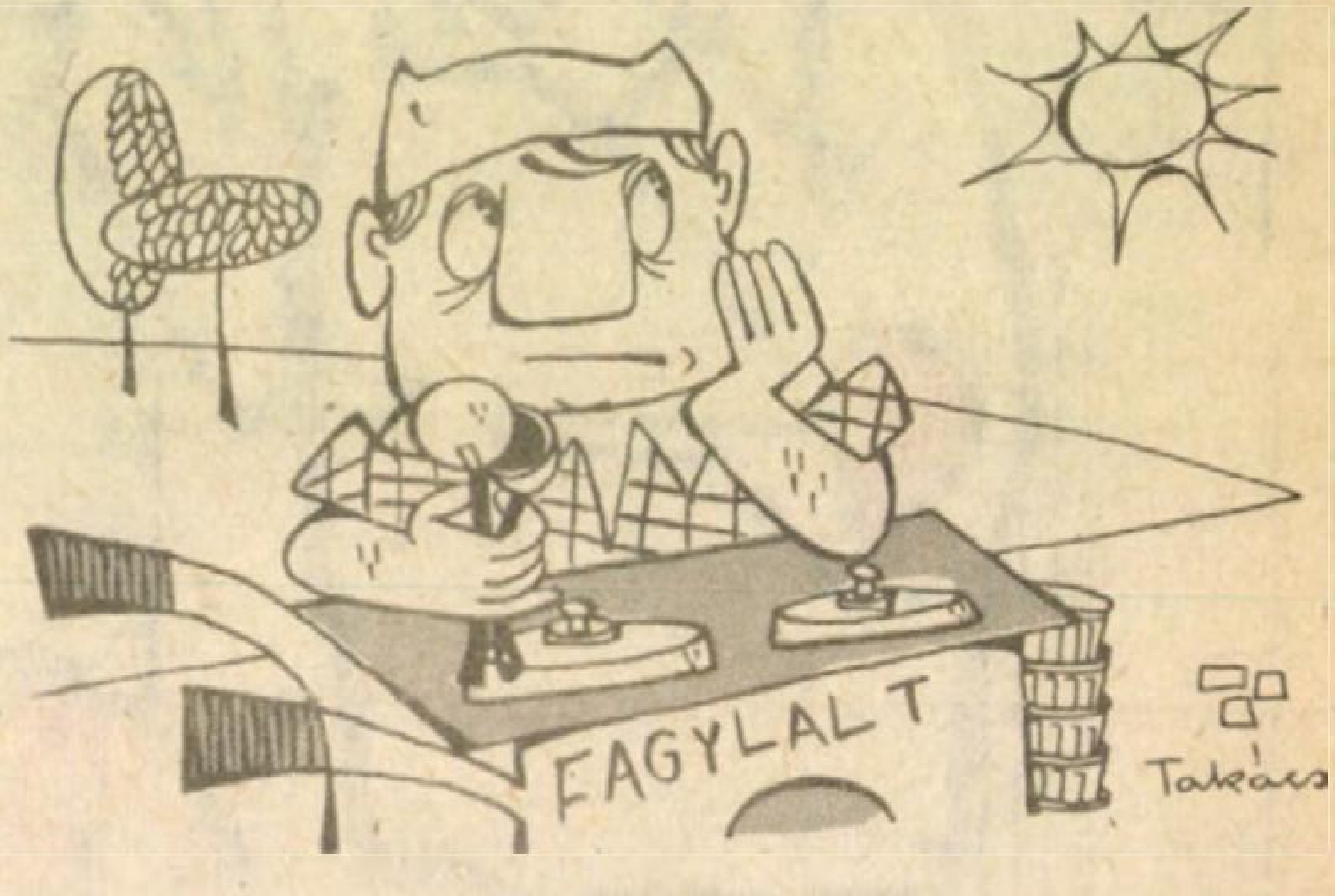

– Vajon hány KÖJÁL-büntetéssel úszom meg ezt az idényt?

FOTÓZZON A LUDASNAK!

– Te csak harapd, én tartom!

Beküldte: Farkas János (Szarvas)

Szuper-nylon

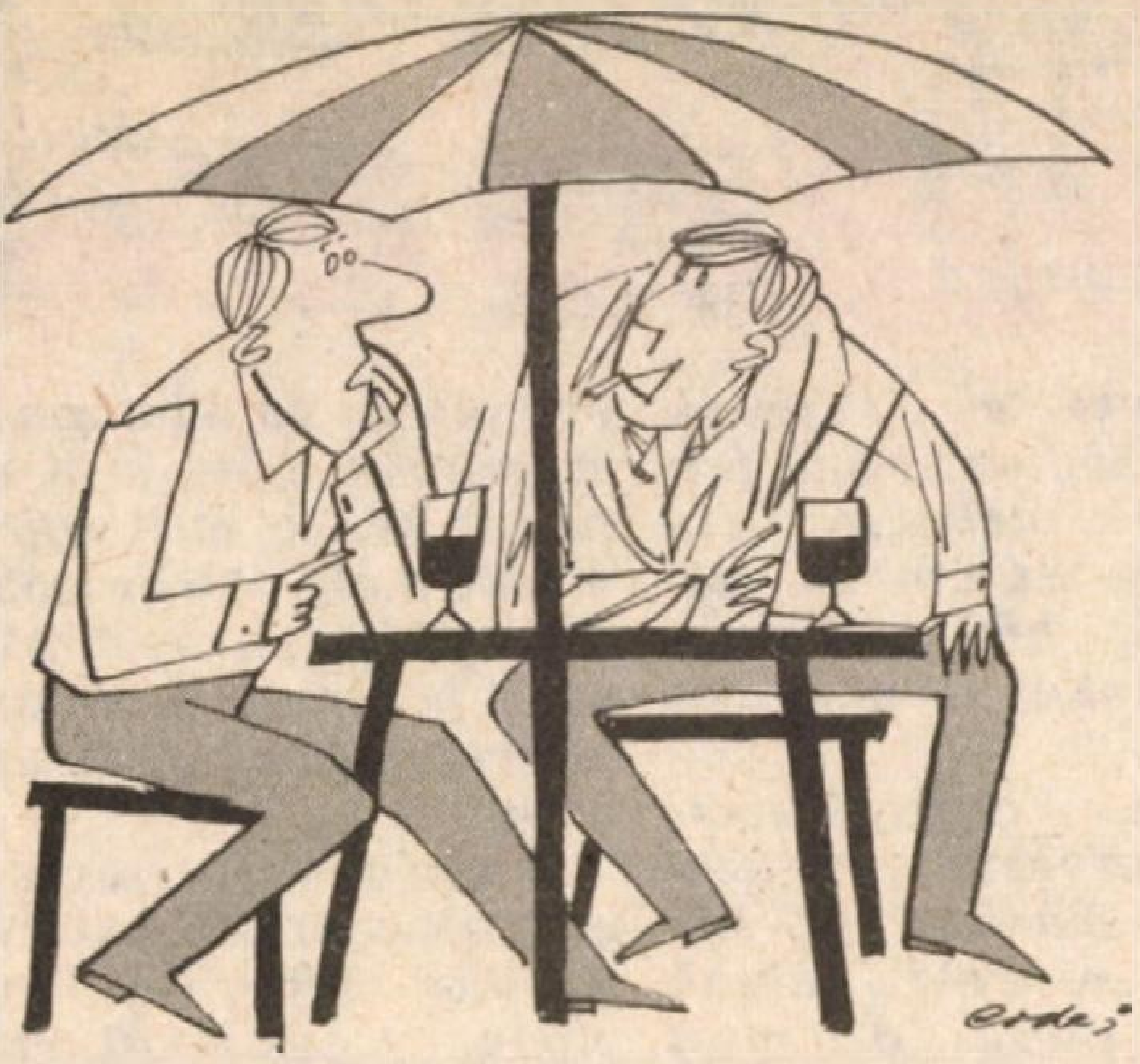

– Miért jársz ilyen gyűrött ingben? Miért nem vasaltatod ki?

– Rajta van a használati utasításon, hogy ezt nem kell vasalni.

Vietnamban

Endrődi István rajza

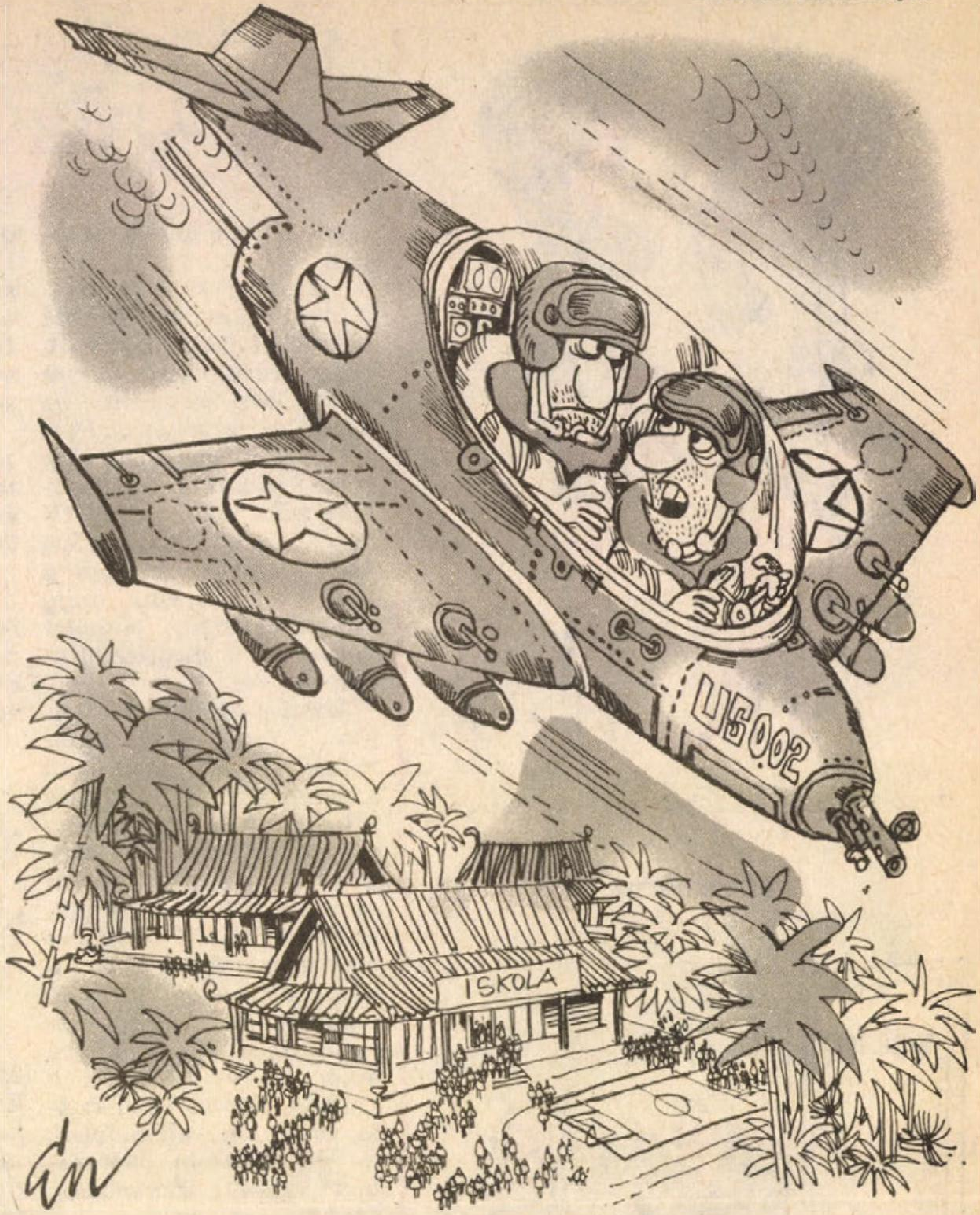

– Ma gyermeknap van, csak holnap bombázzuk! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÉDES KIS ÜGY

Kedvenc kávé-tea szakboltomban már hetek óta fityeg egy táblácska, amely szerint nagy édességvásár van április 20. és június 30. között.

Mint kiderült, e vásár alkalmából semmiféle édesség nem lett olcsóbb, új áruféleségek sem jelentek meg az édespiacon, sőt még a közkedveltekből is többféle hiányzik.

Miféle vásár ez?

(d—zs)

Panaszom a panaszra

Olvastam egy statisztikai adatot, és most nem tudom, örüljek-e vagy bánkódjam? A múlt év második felében 14 százalékkal több vásárló tett panaszt – egyes árucikkekre, vagy a kereskedelemre – mint 1965. azonos időszakában. Egyre kevesebben félnek szóvátenni a hibákat – állapíthatom meg ebből örvendezve. Egyre kevesebben félnek elkövetni azokat – ezt szűrhetem le bánkódva. De tulajdonképpen melyikhez is kell nagyobb bátorság, a hiba elkövetéséhez, vagy a bejelentéséhez? Miután a 14 százalékkal több panaszttevő egyike én vagyok, azt már tudom, hogy utóbbi művelethez hozzáfogni nyúlszívvel és erős akarat nélkül nem lehet.

Az akció első lépéseként azt kellett eldöntenem, hová menjek. Mármint panaszkodni. Mert ebben nagy a választék. Csupán magában az üzletben két lehetőség lógott a szemem előtt: egy ócska spárgán sárgult, gyűrött panaszkönyv és egy cérnán néhány panasz-levelezőlap. Csak nem tétovázni! Miután a panasz-levelezőlapot éppen azért vezették be, mert a könyvvel sok volt a bonyodalom, természetes, hogy a lapot választottam. Nem törődve a megsemmisítő pillantásokkal, kifűztem egyet a cérnából.

Amikor a hatodik hét is eltelt válasz nélkül, elhatároztam, nem hagyom abba!

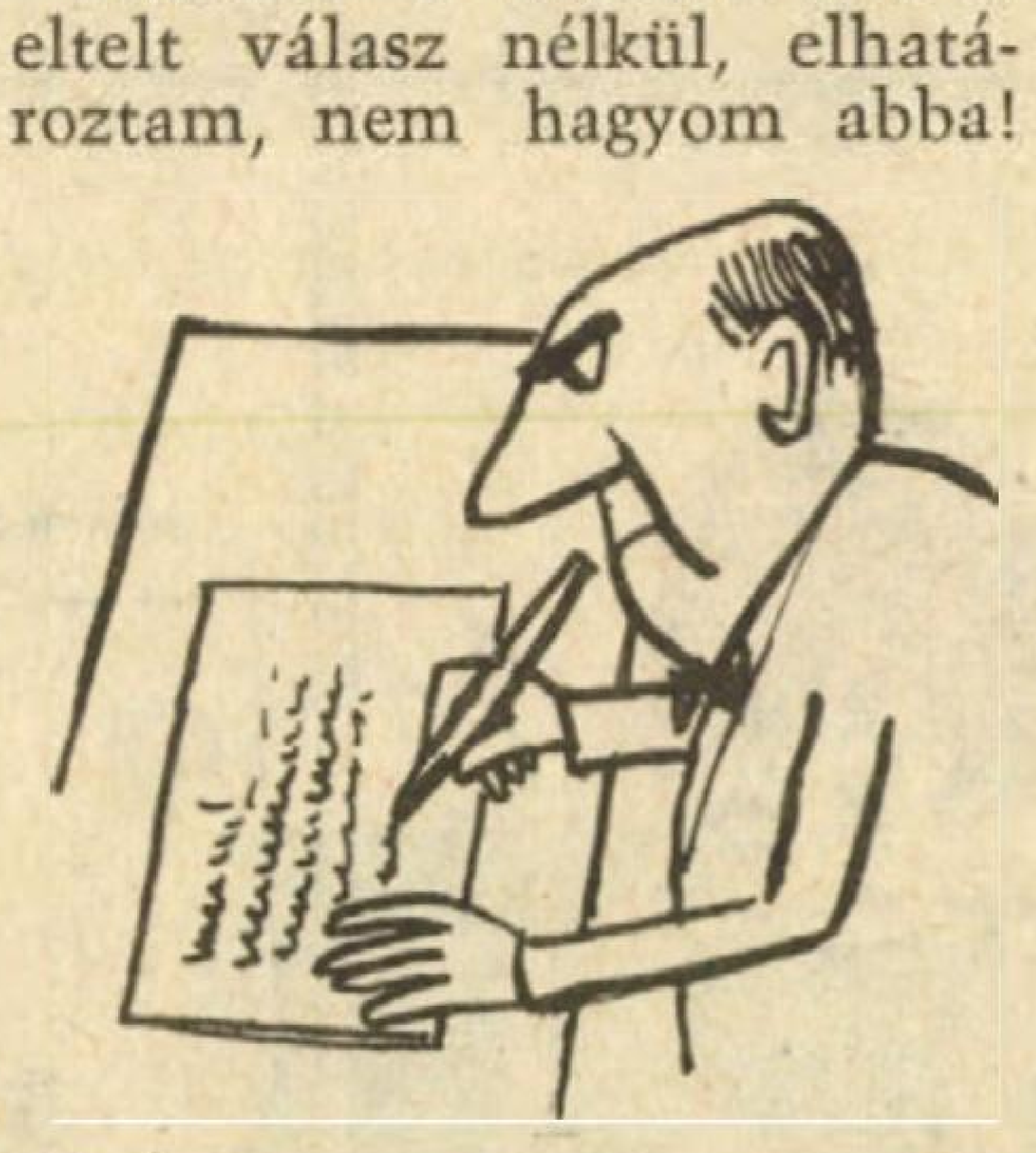

Felhívtam a vállalat központját. Megnyugtattak, hogy utánanéznek.

– Milyen formában adta be a panaszt? – kérdezte egy barátságos hang. – Ja, *csak* levelezőlapon?! – folytatta, amikor megtudta. – A legjobb lenne, ha újra beadná, nem tudom most kikeresni a sok levelezőlap közül . . .

Megütötte a fülemet a „csak" – úgy látszik a korszerűbb panaszkodási forma még nem foglalta el mindenütt az őt megillető helyet. De hát nekem mindegy, hogyan teszem meg a panaszt, a fő az, hogy elintézzék. Újra bementem az üzletbe és a panaszkönyvet kértem.

– Ott van – bökött hátra a pénztárosnő. – De kár beleírni, mert már nincs használatban.

– Akkor miért lóg itt?

– Mert rendelet van rá. De ma már a levelezőlap a divat. Azt kérni sem kell, egyszerűen el lehet venni.

Felsikoltottam:

– Nem kell lap! Nem intézik el . . .

– Ó, milyen maradi – kacagott a pénztárosnő.

Ekkor határoztam el, hogy továbbfejlesztem a panaszkodási formákat. Egy mérnök barátomhoz siettem, és néhány nap múlva behajítottam az üzletbe a házi készítésű bombát. Az ütődésre elindult a bombában elhelyezett minimagno, és hangosan ismételni kezdte a panaszomat. Az üzlet dolgozói persze körülállták.

– De jól adja! Milyen remek, tiszta hangja van – mondogatták.

– Elintézik végre a panaszomat? – kérdeztem.

Csodálkoztak: Elintezni? Semmiféle rendelkezést nem kaptunk, hogy bombában benyújtott panasszal foglalkozzunk. Éppen elég nekünk a panaszkönyv és a panasz-levelezőlap.

Ezután bedobtam a bombát a vállalati központba, de a zegzugos folyosókon elgurult valahová, és mint közölték, a takarítónő beteg.

Akkor sem hagyom abba. Megemelem én az idei első félévi statisztikát is!

Földi Iván

Bosszúterv vizsgák előtt

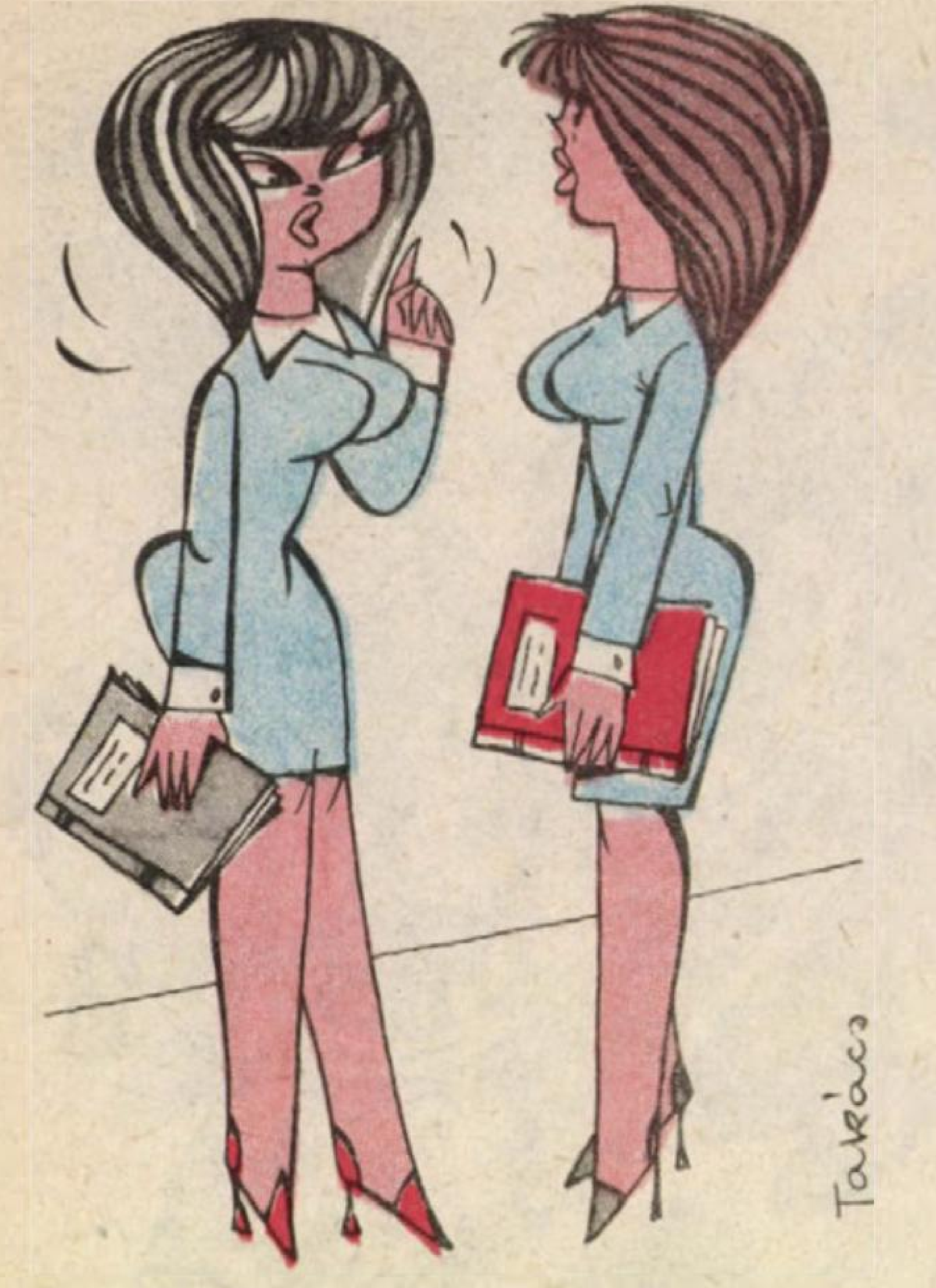

– Ha megbuktat, hozzámegyek feleségül!

Méretarányosan

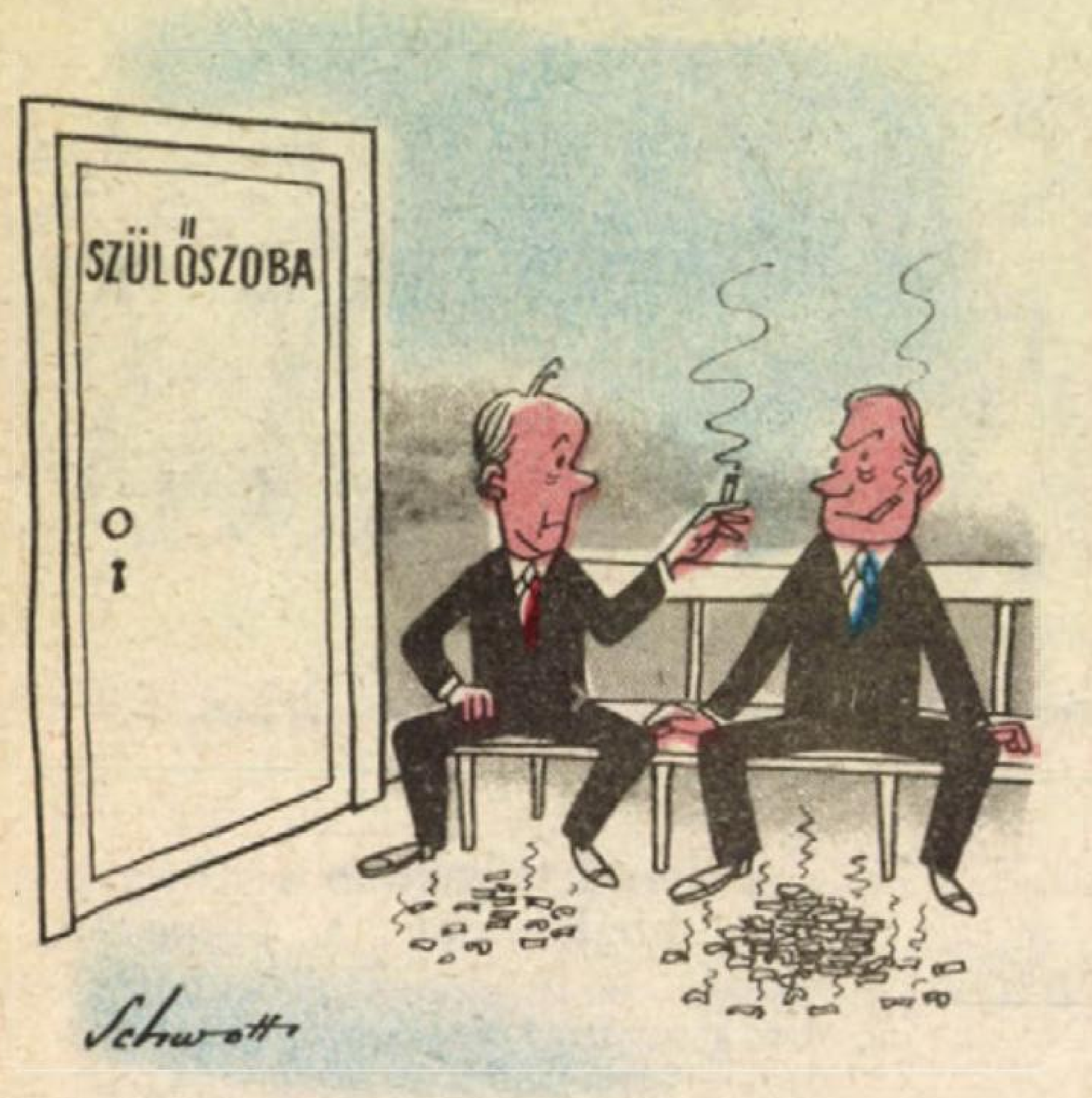

– Kartársam, nem túlzás, hogy maga kétszer annyit szív, mint én?
– Kérem, én ikreket várok.

GÁZPULT

Az alábbi levelet kaptam:

Tisztelt szerkesztő úr!

Szeretném, ha felhívná az illetékesek figyelmét, hogy részesítsék végre már kitüntetésben az anyagbeszerzőket is. Persze csak azokat, akik erre érdemesek. Hallottam már számos foglalkozási ágban számtalan kitüntetésről, de arra nem emlékszem, hogy anyagbeszerzőt utolért volna ez a megtiszteltetés.

Mindenekelőtt kijelentem, hogy javaslatom megtételénél engem önző szándék, vagy bármiféle személyes érdek nem vezet. Arról van szó csupán, hogy méltányolni szeretném azt a rengeteg fáradozást, melyet a mi anyagbeszerzőnk a dolgozók nyugalma és jó ellátottsága céljából állandóan kifejt. Önállóan dolgozik, ő méri fel a szükségleteket is, ő tudja, hogy mi kell nekünk és mondhatom, semmiben sem szenvedünk hiányt.

A mi anyagbeszerzőnk mindennel ellát bennünket. Van elég gemkapcsunk, íróasztallámpánk, hamutartónk, ruhafogasunk, lábtörlőnk, golyóstollunk, radírunk, pecsétviaszunk és gumiarábikumunk is, ami sohasem szárad be az üvegbe. Még pemzli is van hozzá és annyi mindenfélével el vagyunk látva, hogy azt mind felsorolni képtelenség lenne. Csak az emberi hálátlanság bírhatná bármelyikünket is panaszos szóra.

A mi anyagbeszerzőnk szervezte meg üzemi konyhánkat is. Azelőtt nem volt nálunk üzemi étkezés, de most már, több mint egy év óta, van. A mi kis részlegünknek a központból hozzák az ételt, százhúsz ebédet minden nap. Forrón hozzák és hidegen esszük. Parányi tálaló konyhánk kétkarikás háztartási gáztűzhelyén ugyanis nem lehet százhúsz adag ételt melegen tartani, sem megmelegíteni.

A mi anyagbeszerzőnk törődik a dolgozók jólétével és meleg levesével is. Pénzt és fáradozást nem kímélve, beszerzett két nagy, nyolcöblű, ételmelegítő gázpultot, amely akár arra is képes, hogy kétszáz adag ételt melegen tároljon. A két gázpult több, mint fél éve ott áll az udvaron az étkezdénk előtt, s ki arra jár-kél, a pult egyik-másik mély öblébe dobja cigarettája csikkjét, vagy azt a papírgyurmát, amitől éppen meg akar szabadulni.

A mi anyagbeszerzőnk praktikus anyagbeszerző. Amikor kiderült, hogy olyan nagyméretű ételmelegítő gázpultokat szerzett be, hogy azokat nem lehet átgyömöszölni a tálaló ajtaján, és az ablakán sem, akkor bizonyára arra gondolt, legyen belőlük inkább szemétláda, kint az udvaron.

A mi anyagbeszerzőnk takarékos anyagbeszerző: mindent tud hasznosítani, nálunk nem veszhet kárba semmi. Már csak ezért is javasolom kitüntetésre, vagy legalább léptessék elő osztályvezetővé. Hogy aztán istenigazában el legyünk látva . . .

*

Minden kommentár nélkül közreadtam olvasónk levelét. Talán magukra ismernek — többen is. Nem arra gondolok, hogy hasonló gázpult máshol is hasonlóképpen rozsdásodik. Ez talán egyedi eset. Hanem arra a szemléletre gondolok, amely oly gyakran elvezet — a rozsdásodásig.

Földes György

Jucika megkezdi az idényt

Pusztai Pál rajza

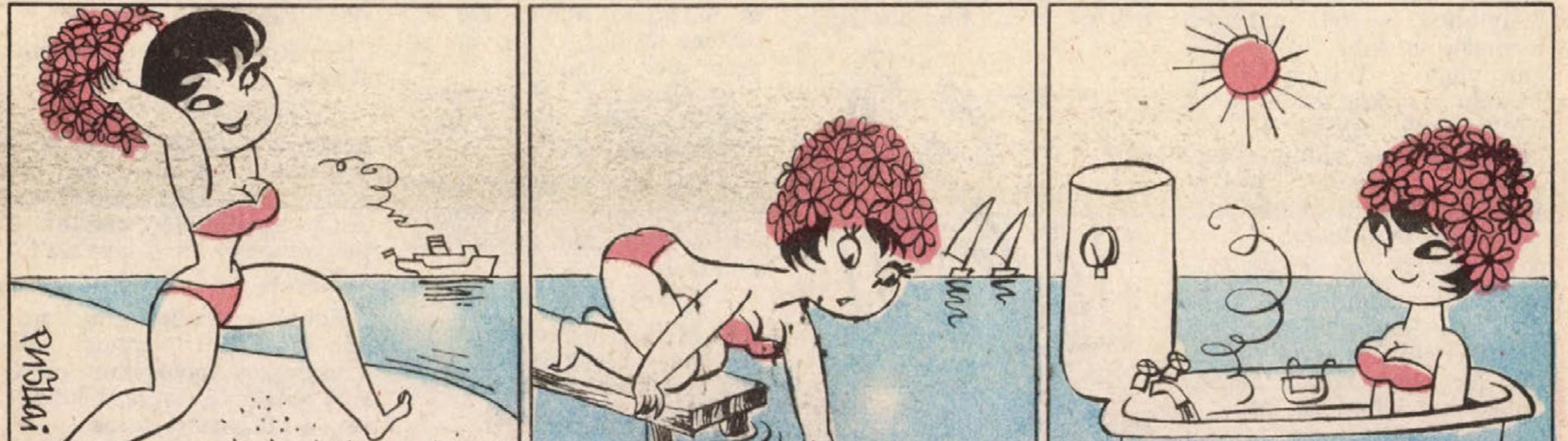

Tavaszi forduló

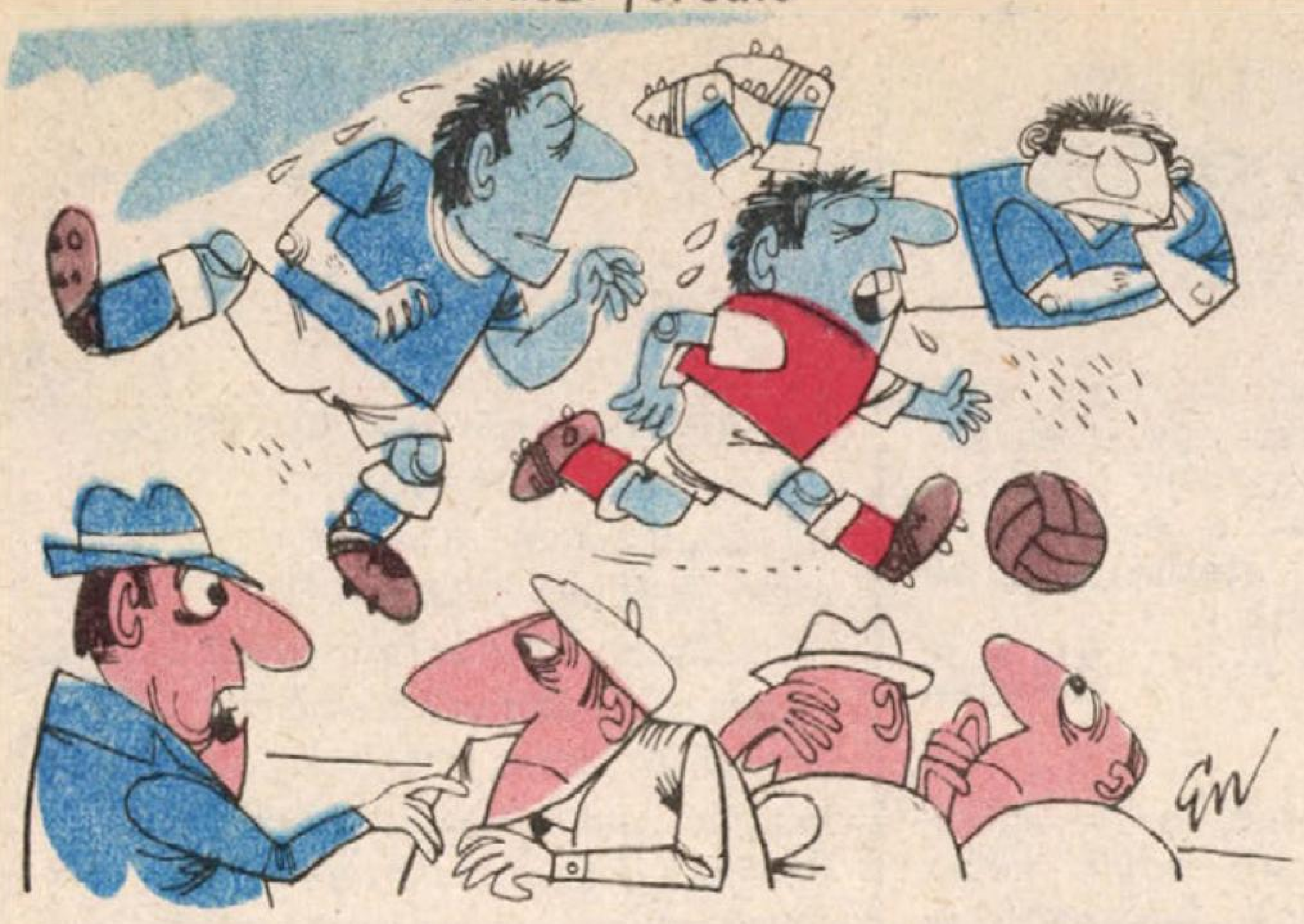

– Mentségére legyen mondva, a munkahelyén még lassúbb!

Figyelmes férj

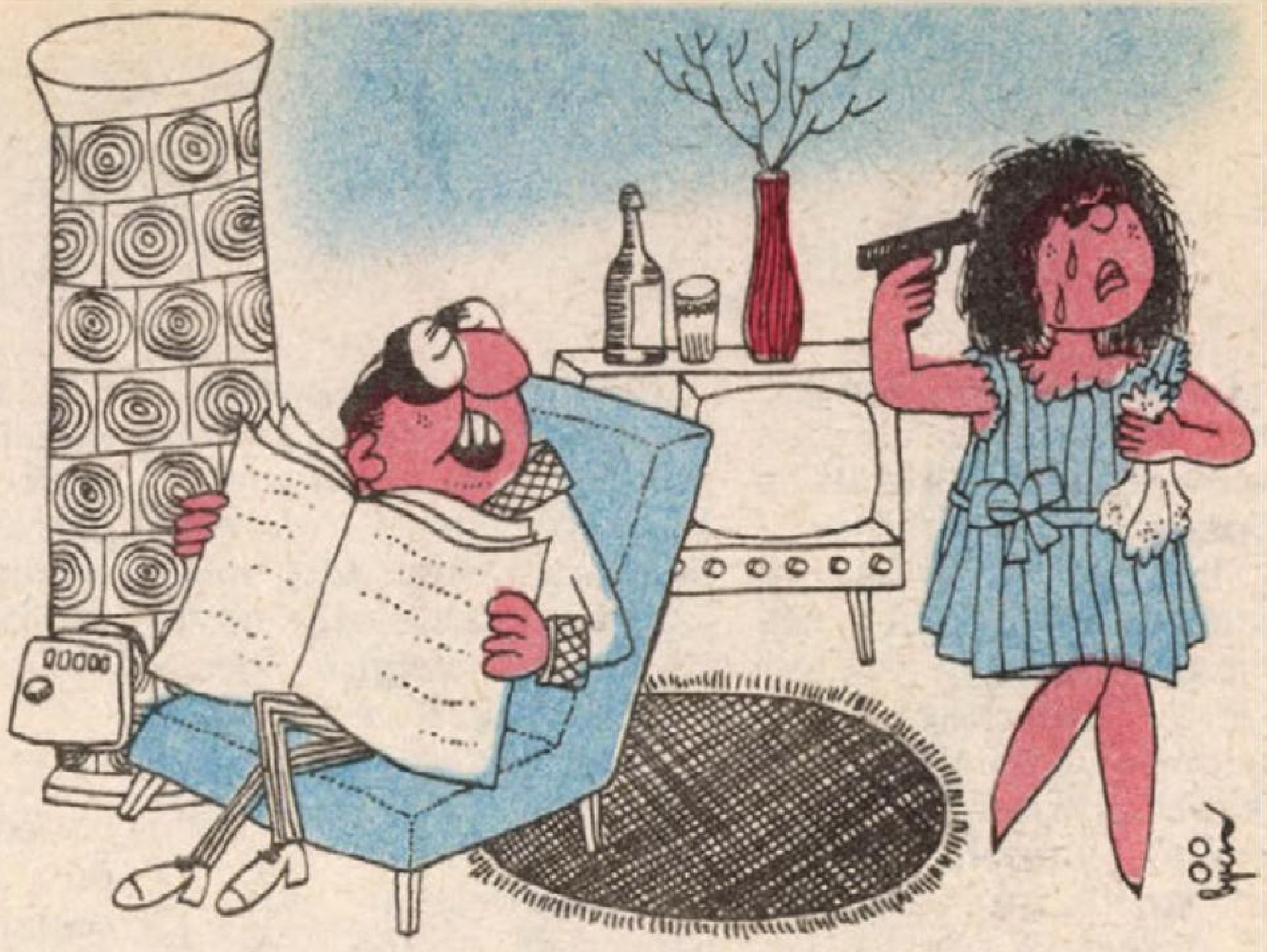

– Nincs megtöltve, szivem . . .

A SZÉPSÉG NEM AKADÁLY!

A Sportfogadási és Lottó Igazgatóság pályázati felhívásával vannak tele a lapok. „Fortuna 1967” címmel forgatásra kerülő reklámfilmjük megszemélyesítőjét keresik. Lesznek elődöntők balatoni üdülőhelyeken, lesznek középdöntők „Szépség nem akadály” elnevezésű műsoros divatbemutatók keretében, és lesz döntő a televízióban.

Látatlanba lefogadom, hogy honunk leányai és fiatalabb évjáratú asszonyai köréből máris tömeges a jelentkezés, és nem is elsősorban a tiszteletdíjak, nem is a főszerepért járó gázsi és egyéb ajándékok miatt.

Ez a bűvös mondat: „Szépség nem akadály”, ez vonzza majd százával és ezrével a pályázókat.

Mert ez a lényeg!

Jól ismeri a női lelket, aki ezt a jelszót választotta, hiszen ilyenformán a pályázaton való puszta részvétel is szinte hivatalos igazolása a versenyzők csinos küllemének.

Javasolom, hogy más, női munkaerőhiánnyal küzdő vállalatok, intézmények is éljenek ezzel a módszerrel, örök időre elvethetik gondjaikat.

Íme egy felhívási minta:

„Ariadne kerestetik!

A Vonyarckiskúti Textilművek pályázatot hirdet »A legszebb üzemi fonónő« címre.

Az elődöntőbe kerülőknek az üzem lakást biztosít a munkásszálláson, kedvezményes étkeztetést, órabért és a Munka Törvénykönyve szerint járó évi fizetett szabadságot.

Akik tíz év múlva a középdöntőbe jutnak, törzsgárdajelvényt és egyhavi fizetésnek megfelelő honoráriumot kapnak.

A döntőbe kerülők nyugdíjban részesülnek, a győztes elnyeri »A legszebb üzemi fonónő« címet, és az ezzel járó oklevelet.

Beküldendő egy levelezőlap nagyságú fehér-fekete fénykép — mindegy hogy mikor készült és kit ábrázol — és a munkakönyv.”

Nem volna érdemes kipróbálni?!

(kürti)

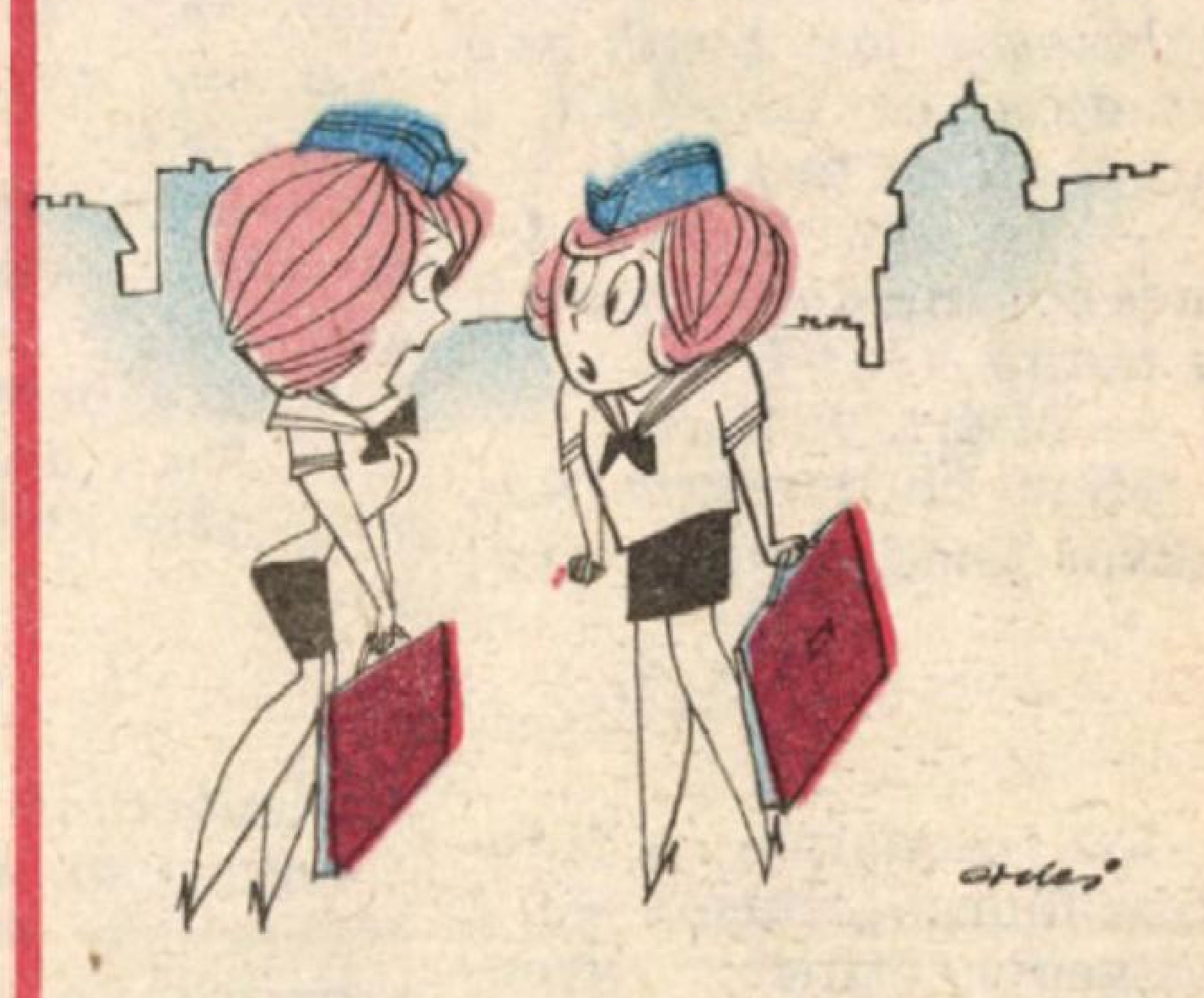

– Sikerült a vizsgád?

– Á! Egy közönyös, vén alak vizsgáztatott . . .

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelembe méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A háziasszony szemével

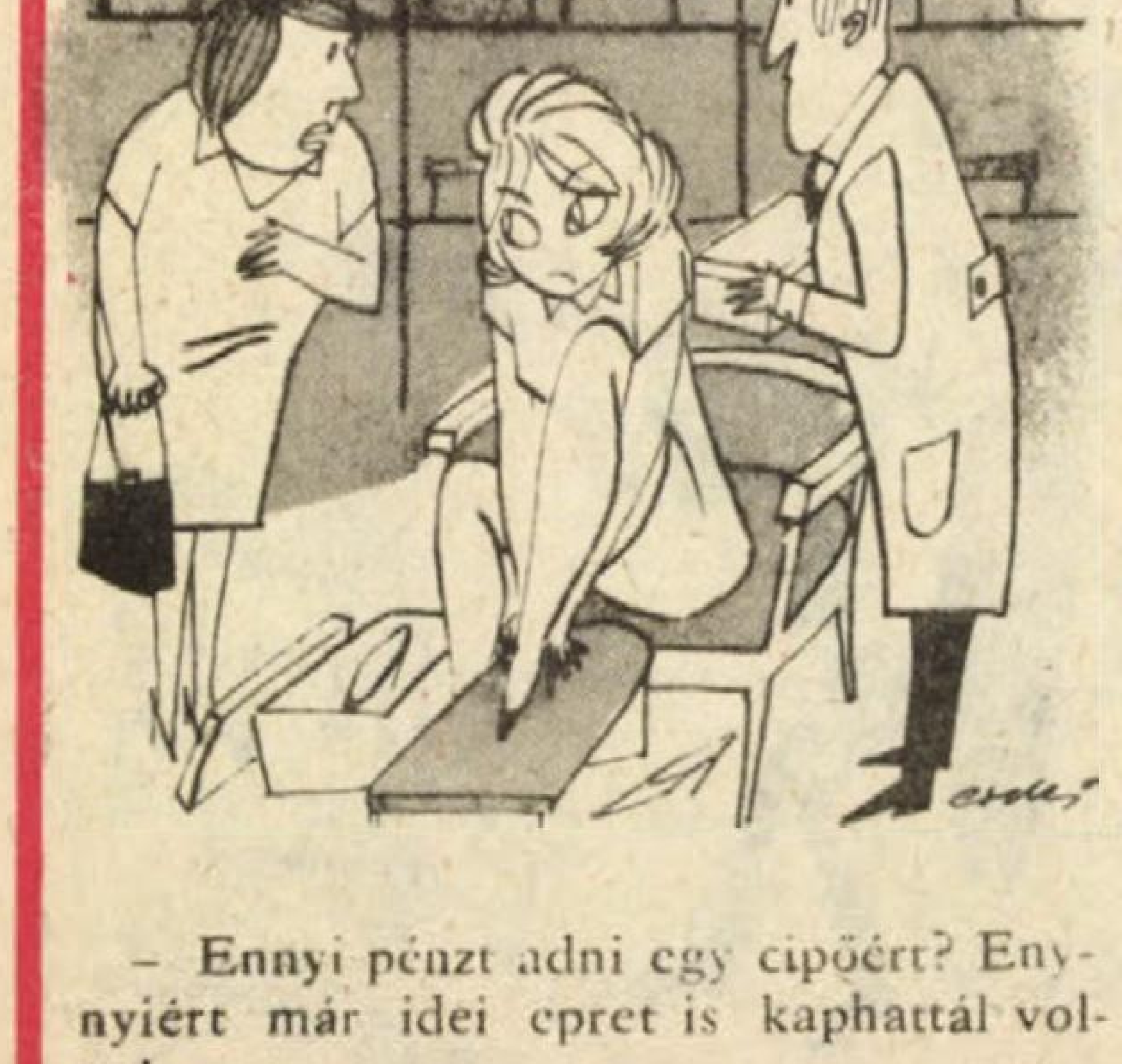

– Ennyi pénzt adni egy cipőért? Ennyiért már idei epret is kaphattál volna! . . .

Precíz kalauz

Mészáros András rajza

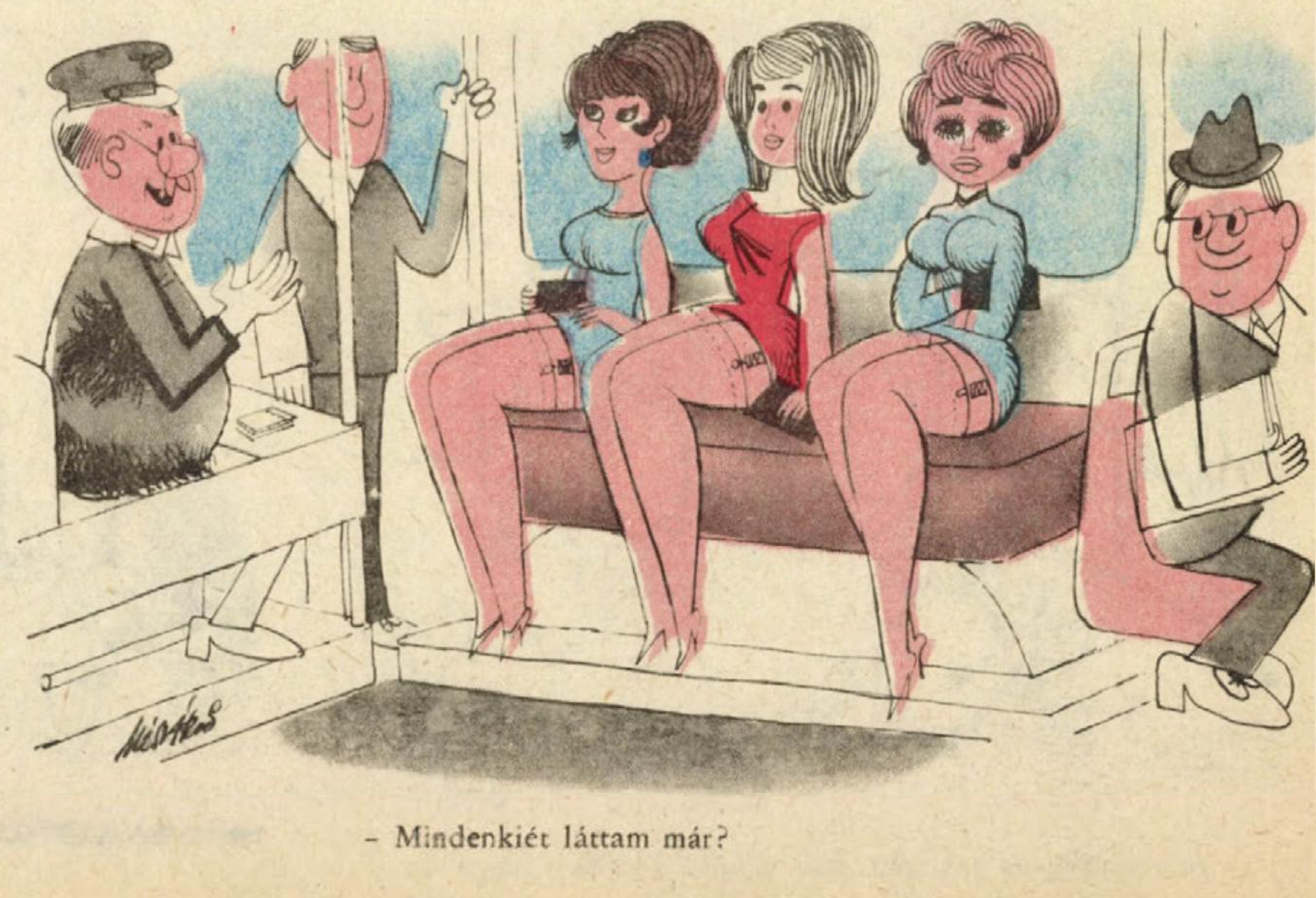

– Mindenkiét láttam már?

Kedves Ludas!

„Leninnél — Gorkijban” címmel lírai útinapló-részletet közölt a Népszava. A szerző leírta, hogy járt abban a házban, ahol Lenin élt, és nagy betegen is dolgozott. Csakhogy az a ház nem *Gorkij*-ban (az egykori Nyizsnyij Novgorodban), hanem *Gorki*-ban van! A két város között nemcsak egy j-betűnyi különbség, hanem sokszáz kilométernyi távolság is van.

G. J.
Budapest

Misike 7 éves, első általánosba jár. Egyik nap hazajön az iskolából, s azzal áll az apja elé:

— Te, apu! Nem érdemes ám megtanulni, amit a tanító néni felad!

— Miért, kisfiam?

Mert ha megtanuljuk, akkor felad valami mást!

M. I.
Budapest

Ezt olvastam a Népszavában: „Ittasan és a megengedettnél gyorsabban vezette motorkerékpárját Soltvadkert és *Pirtó* között Pintér Elemér épületburkoló, és elgázolta Horog Lajos pirtói lakost... *Pirtót* a rendőrség őrizetbe vette.” Ezek után várom, mikor veszik őrizetbe Budapestet a határában bekövetkezett karambol miatt!

T. L.
Budapest

Barátom újdonsült gépkocsitulajdonos. Első hosszabb kiruccanását a kocsival vidéki rokonaihoz tette meg. Ott jócskán iszogattak már az új kocsi és a maguk egészségére, s igen emelkedett volt a hangulat, amikor az egyik rokon ezzel állt elő:

— Szaladjunk át a szomszéd faluba, hozzuk el a sógort a harmonikájával együtt, hadd húzna valamit a talpunk alá!

— Nem lehet, komám — mondta a barátom —, nem ülök a volánhoz, mert már ittam.

A jó rokon tovább erősködött:

— Nem baj, ha te nem is jössz, csak a kocsit add ide!

Mire a barátom:

— No, azért annyit még nem ittam!

I. M.
Budapest

Megvettem és áttanulmányoztam az 1966. évi statisztikai zsebkönyvet, mondhatom, sok értékes ismerettel gazdagodtam belőle. Megtudtam többek között azt is, hogy az elmúlt tíz év alatt hányan nyertek egy-két milliót (esetleg motorcsónakot vagy robogót) a totón és a lottón. Azt, sajnos, nem sikerült a könyvecskéből megtudnom, hogy vajon mit csináltak az egy-két milliócskájukkal? Továbbá azt sem tudom, hogy miért kell egy ilyen jellegű könyvben négy teljes oldalt a szerencsejátékok statisztikájának szentelni?

Dr. R. E.
Budapest

Olvastam a Népsportban, hogy egyik neves csapatunk KISZ-szervezete az egykori világbajnok birkózót „halála utolsó napjáig istápolta, gondozta”. Szegény, ha ezt megérhette volna!

I. G.
Budapest

A mélykúti Új Élet Tsz víziszárnyas-telepéről írja a Petőfi Népe: „Az idén 20 ezer *rajnai libát* nevelnek fel itt, nagyrészét *pecsenyekacsaként* értékesítik.” Hát ez valami nagyon speciális módja lehet a természet átalakításának!

F. S.
Kecskemét

Az Esti Hírlapban azt olvastam, hogy a májusi felvonuláson „1500 tagú munkáskórus szolgáltatja a zenét”. Azt tudom, hogy mostanában már majdnem minden zenekar énekel, de zenélő kórusról még most hallottam először!

H. F.
Budapest

Csutkák az almáslepényben

Egy kis cukrászda van itt helyben,
e nagy budai kerületben,
a boltja keskeny és szerény,
a vevők állnak hosszú sorba,
mert fínom itt a krém, a torta
és pompás minden sütemény.
Nos én is, amint odaférek,
két édes almás lepényt kérek,
de van egy tapasztalatom,
hát kérdem: nincs-e benne csutka,
amely a nyeldeklőmbe jutva
megakad majd a torkomon?
Az eladónő olyan büszke,
a szeme villan, szava tüske,
a hangja gúnyosan rezeg:
– Hogy képzeli ezt? Nem is értem!
Hol van ön? Talán a Közértben?
Ez cukrászda! Jól nézze meg!

Jó, átveszem. A pulthoz állok.
Eszem. De benne mit találok?
Három keményke kis lemezt!
No tudtam, nálunk a csutkáját
a töltelékbe bedarálják,
a cukrász így csinálja ezt!
Visszaviszem. – Hát ezt találtam,
még szerencse, hogy úgy nem jártam,
mint ahogy Hófehérke járt ... –
A nő a tányérkába nézve
felhorkan, felforr büszke mérge
és háborogva rámkiált:
– Nálunk találta? Ne meséljen!
Ebben a fínom süteményben?
Ej, milyen furcsák némelyek!
Magukkal hoznak egy-két csutkát,
s a töltelékbe beledugják,
hogy engem mérgesítsenek!

Lovászy Márton

Illem

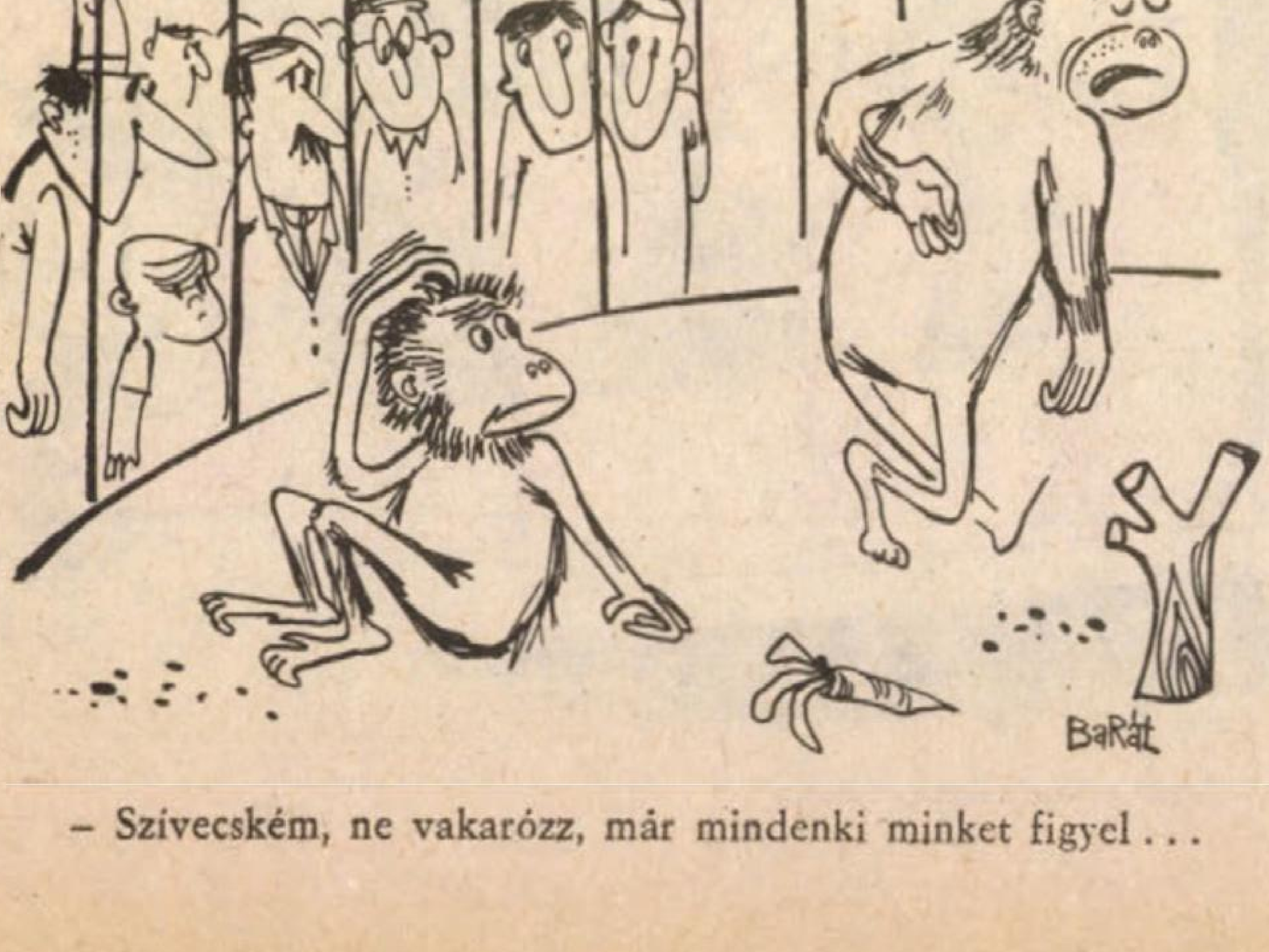

– Szívecském, ne vakarózz, már mindenki minket figyel ...

Hosszú koncert

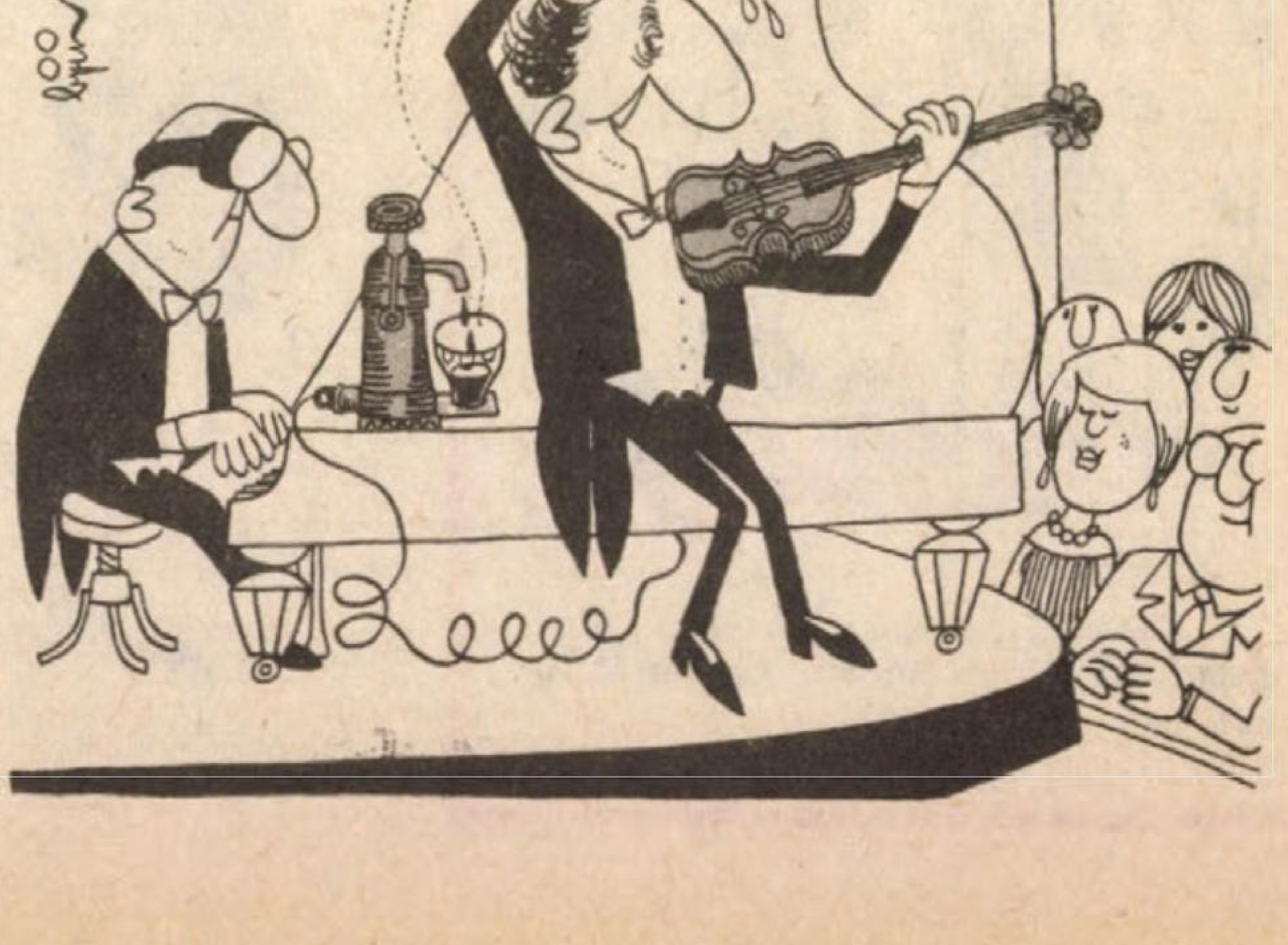

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A FOGYATÉKOS ERZSÉBET

Kiskunlacházán, a földművesszövetkezeti bútorboltban vásároltunk egy Erzsébet-hálót. Csak a szállításnál derült ki, hogy az amúgy tetszetős küllemű Erzsébet kissé fogyatékos: hiányzott a komplett garnitúrából a tükör, két vitrinüveg, néhány fogantyú és kulcslyuk-lemez. Biztattak bennünket, hogy vigyük csak el nyugodtan a bútort, rövidesen pótolják a hiányokat. Majdnem három hónap telt el már azóta, számtalanszor jártunk közben a boltban, ígérgetésnél egyebet azonban nem kaptunk. Illetve egy ízben azt a választ kaptuk, hogy ha nem győzünk várni, akkor hozzuk vissza a bútort. Az oda-vissza fuvarozgatás költsége „természetesen” minket terhelne.

Mindebből, úgy véljük, tökéletesen kiviláglik, hogy nemcsak némely bútorgarnitúra, hanem néhol még a kereskedelem kulturáltsága is – fogyatékos.

Horváth József és neje
Ráckeve
Haladás u. 20.

Veszélyes játszma

Fülöp György rajza

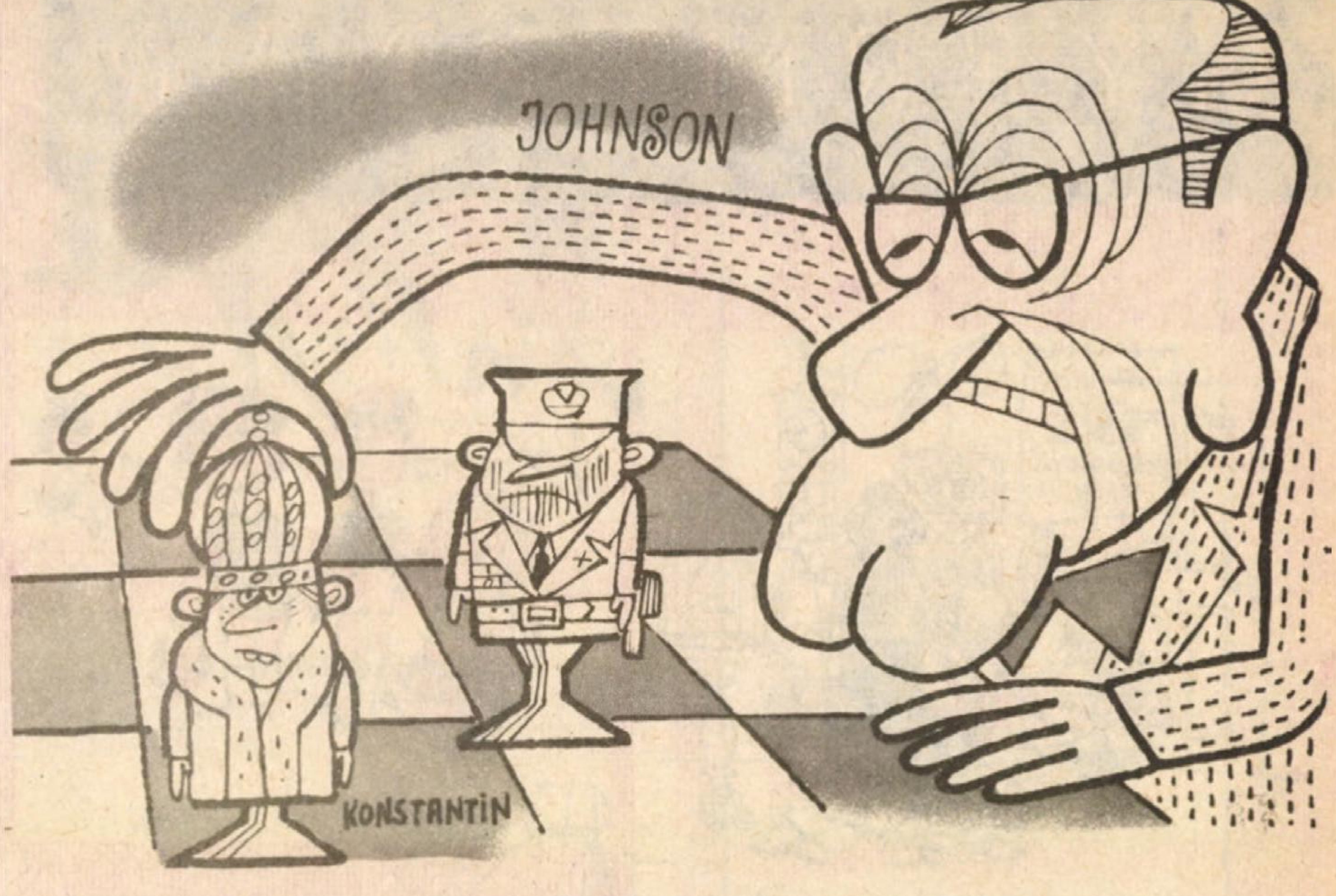

– Most a királlyal lépünk! ...

Helyettesítés

Odakünn kopogtattak.

– Tessék! – kiáltott ki íróasztala mögül a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú igazgatója.

– Rendelkezzék velem – hajolt meg udvariasan Perczegős Norbert timsószortírozó.

– Azért kérettem, hogy megbeszéljük Stehola Rezső helyettesítését, aki elsejétől veszi ki kéthetes szabadságát. Kérem, jegyezzen fel mindent!

– Parancsára! – vette elő pepita noteszét Perczegős.

– Reggel 8 óra 10 perckor lemegy a büfébe, és megiszik egy duplát.

– Kérem tisztelettel, én csak kilenc órakor szoktam feketézni.

– Sajnálom, Steholát 8 óra 10-re várja a büfésnő. Tehát szaktársunk szabadsága alatt önnek ehhez kell alkalmazkodnia.

– Értettem.

– Folytassuk! Ha Ella jelentkezik telefonon, mondja azt, hogy zűr van: a felesége megtalálta a cinkotai szállodaszámlát.

– Kérem, nekem nincs is feleségem – nézett riadtan Stirpákra Perczegős.

– Ne legyen már olyan értetlen. Maga nem Perczegős, maga Stehola! Ami a lottózó kollektívát illeti, Stehola a robbanómotor kiszerelő B-részlegnél játszik hetente négy dupla szelvénnyel. Trapp Micinél hétfőn reggel befizeti a 26 forint 40-et.

– Nem szeretem a szerencsejátékokat – siránkozott Perczegős.

– Az most nem számít. Továbbá, ha van egy kis szabad ideje, súgjon szépeket Promontori Olga fülébe.

– Bocsánat, de én úgy tudom, Promontori Olgának Stehola udvarol.

– Egek! Milyen nehéz a felfogása! Éppen erről van szó. Szegény Promontoritól nem kívánhatjuk, hogy két hétig még annyit se mondjanak neki: „Eszem azt a szép kökénykék szemét.”

– De, könyörgöm, Olga szőke, és nekem a barna a zsánerem.

– Nem érdekel. Ezt a két hetet ki fogja bírni! Még csak annyit, Stehola a Diósgyőrnek drukkol. Ha netán vasárnap gyengén játszik a csapat, szíveskedjék hétfőn az üzemben rosszkedvűnek lenni. Nagy vonalakban erről van szó. Remélem, Stehola helyettesítése nem lesz probléma.

Galambos Szilveszter

Ballag már a vén diák

„Ballag már a vén diák” – énekelte tiszta, szépen csengő gyerekhangon az óvodások ballagásán Bagoly Bence hatéves kisfiú. Szülei, nagyszülei gyönyörködve és meghatódva simogatták meg a bűbájos, daloló apróságot.

Nyolc évvel később ugyanez a dal csendült fel egy sötétkékbe öltözött szőke, nyurga srác ajkáról, kissé mutáló hangon. Édesanyja és édesapja sírtak a meghatottságtól.

Négy év múlva virágerdővel ballagott a gimnázium IV. B. osztálya, köztük egy magas, jóképű mosolygós szőke fiú. Rózsa illata szállt a levegőben és szépen zengő hangon felcsendült a fiú ajkán: „Ballag már a vén diák.” Szülei és egy fekete hajú lány sírtak a meghatottságtól.

Eltelt hat év, amikor a Kertészeti Főiskola diákjai ballagtak. Orgona és gyöngyvirág illat. Egy délceg ifjú fülbemászó bariton hangon dalolta: „Ballag már a vén diák.” Szülei és felesége meghatódva könnyezték.

Újabb hat év múlva a Papsajt Termesztő Szaktanfolyam esti tagozatának diákjai vettek búcsút az alma matertől. Köztük Bagoly Bence okleveles kertész-mérnök zengte az örök dallamot: „Ballag már...” Szülei, felesége és két fia sírtak a meghatottságtól.

Tíz évvel később a Papsajt Termesztő Továbbképző Intézet végzősei énekelték: „Ballag már...” – köztük Bagoly Bence. Felesége és fiai elsírták magukat a meghatottságtól.

Tizenöt évvel később a Katángkóró Termesztő Felsőfokú Továbbképző Intézet diákjai váltak el az alsó és felső tantermektől. Köztük egy jólismert érett bariton dalolta a búcsúdalt: „Ballag már....” Felesége, fiai és négy unokája sírtak a meghatottságtól.

Húsz év múlva a Szagosbükköny Termesztő Szuper Fokozatú Továbbképző tanfolyamának diákjai vonultak át az aulán és kissé rekedtes hangon énekelték: „Ballag már... a vén diák...” Egy hajlott hátú szikár öregúr is velük énekelte a diáknótát. Fiai, unokái és dédunokái zokogtak a meghatottságtól. Bagoly Bence lassan tipegett, mert derekát gonosz isiász kínozta. Nem csoda, a nyolcadik X-et taposta. De most illett hozzá leginkább a búcsúdal.

Környei Tibor

GYERMEKNAP

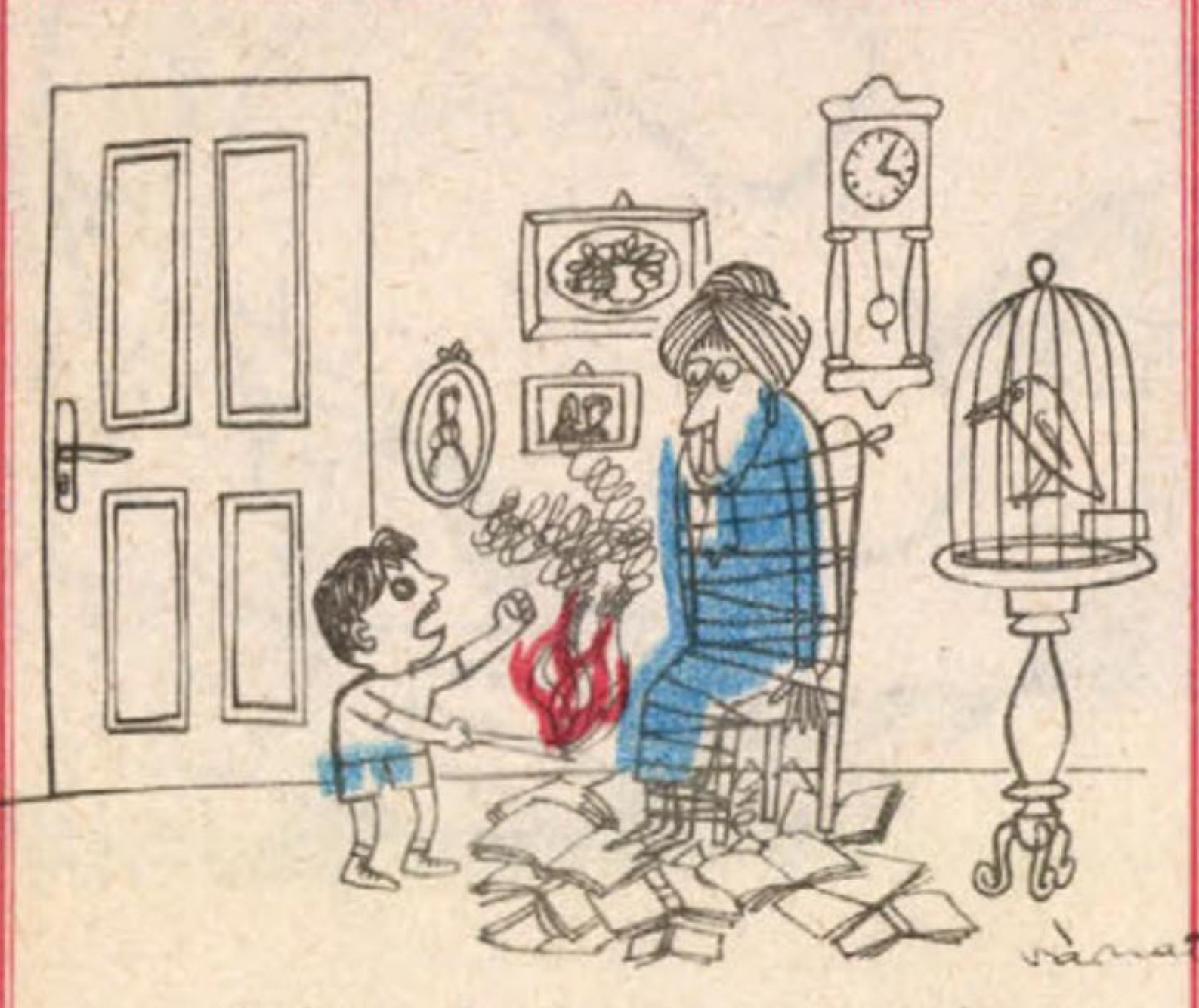

– Utoljára kérdem, nagymama! Adsz pénzt mozira, vagy nem?!

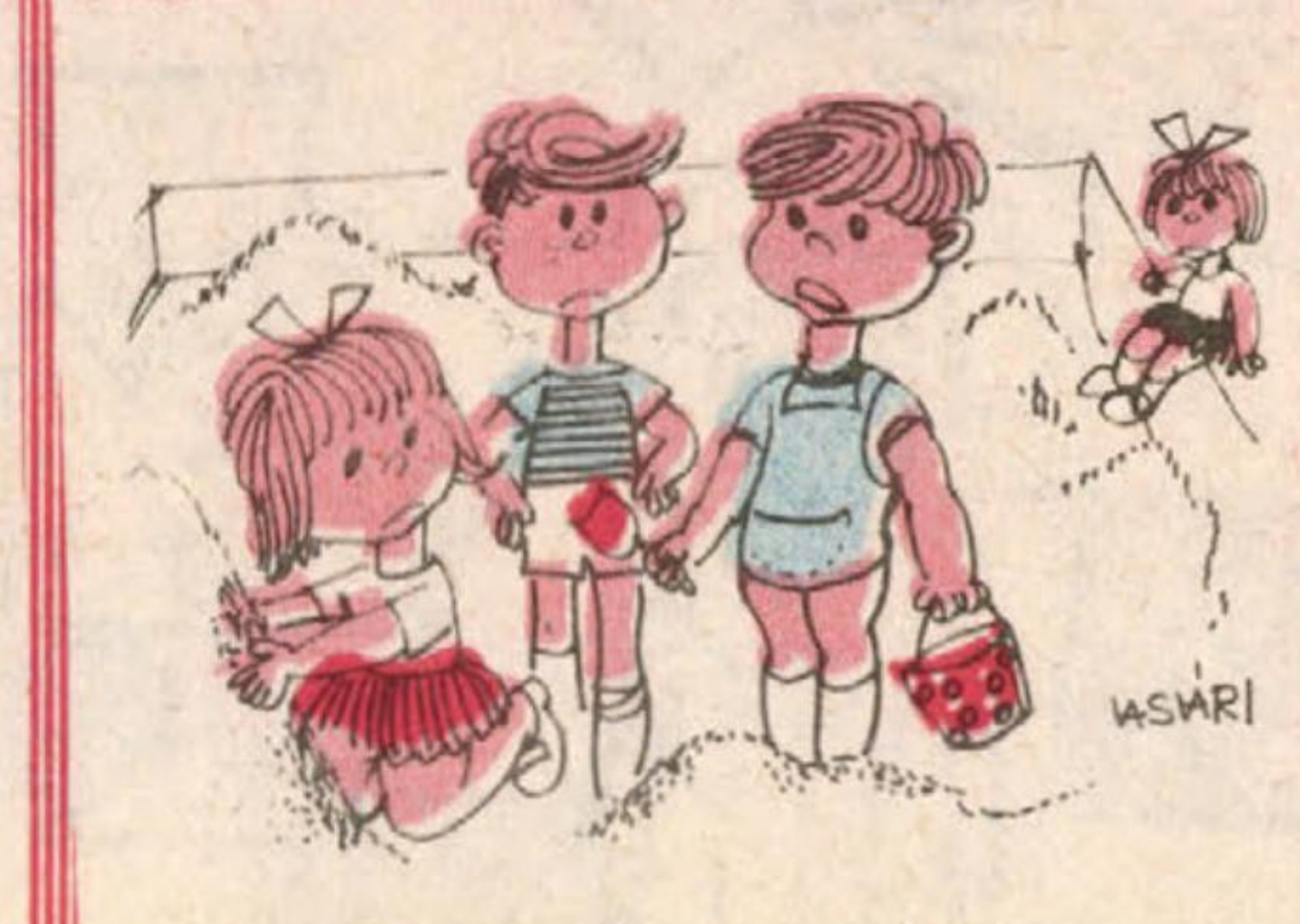

– Azelőtt jobb volt a homok! . . .

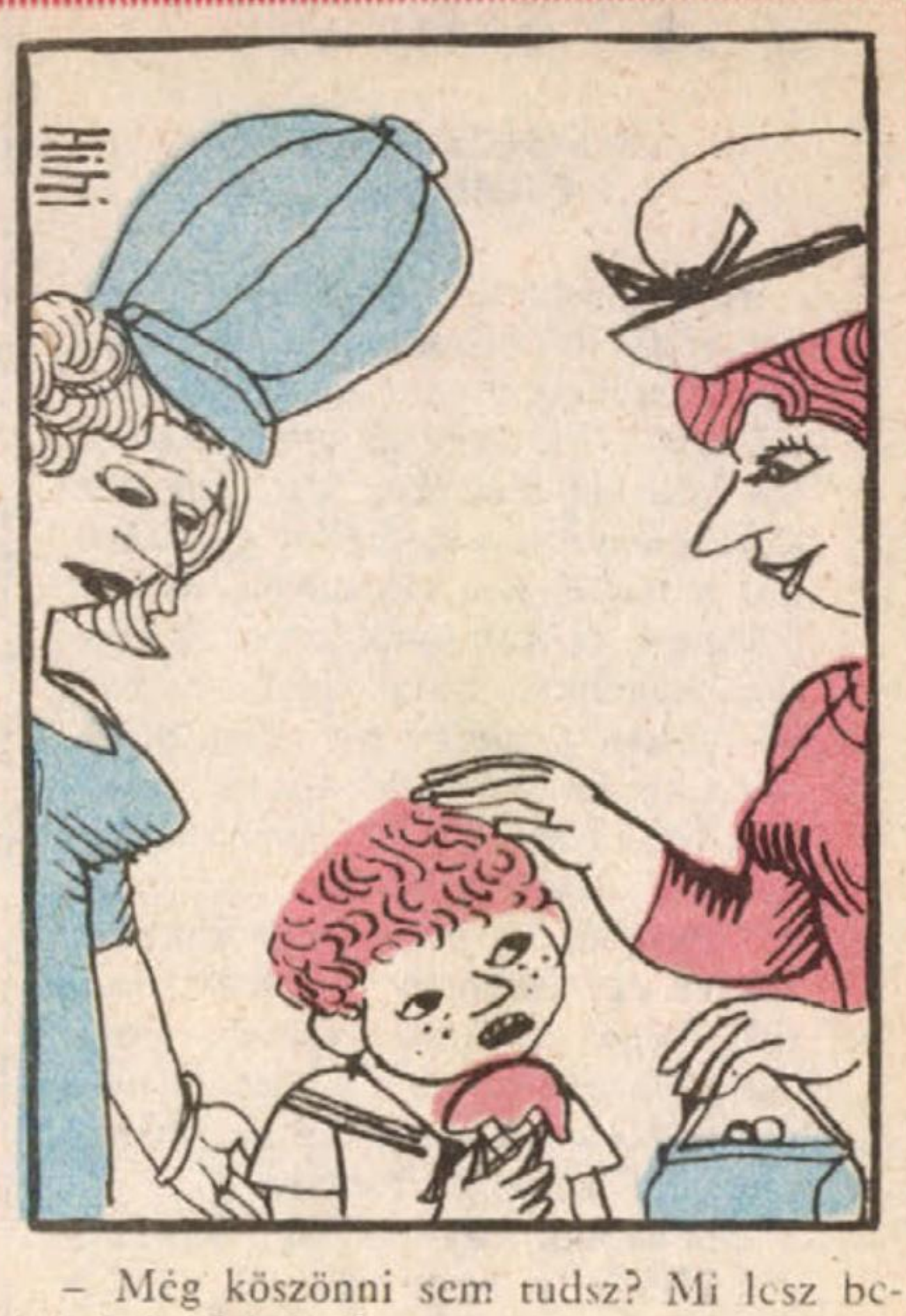

– Még köszönni sem tudsz? Mi lesz belőled, ha felnősz?
– Kereskedő . . .

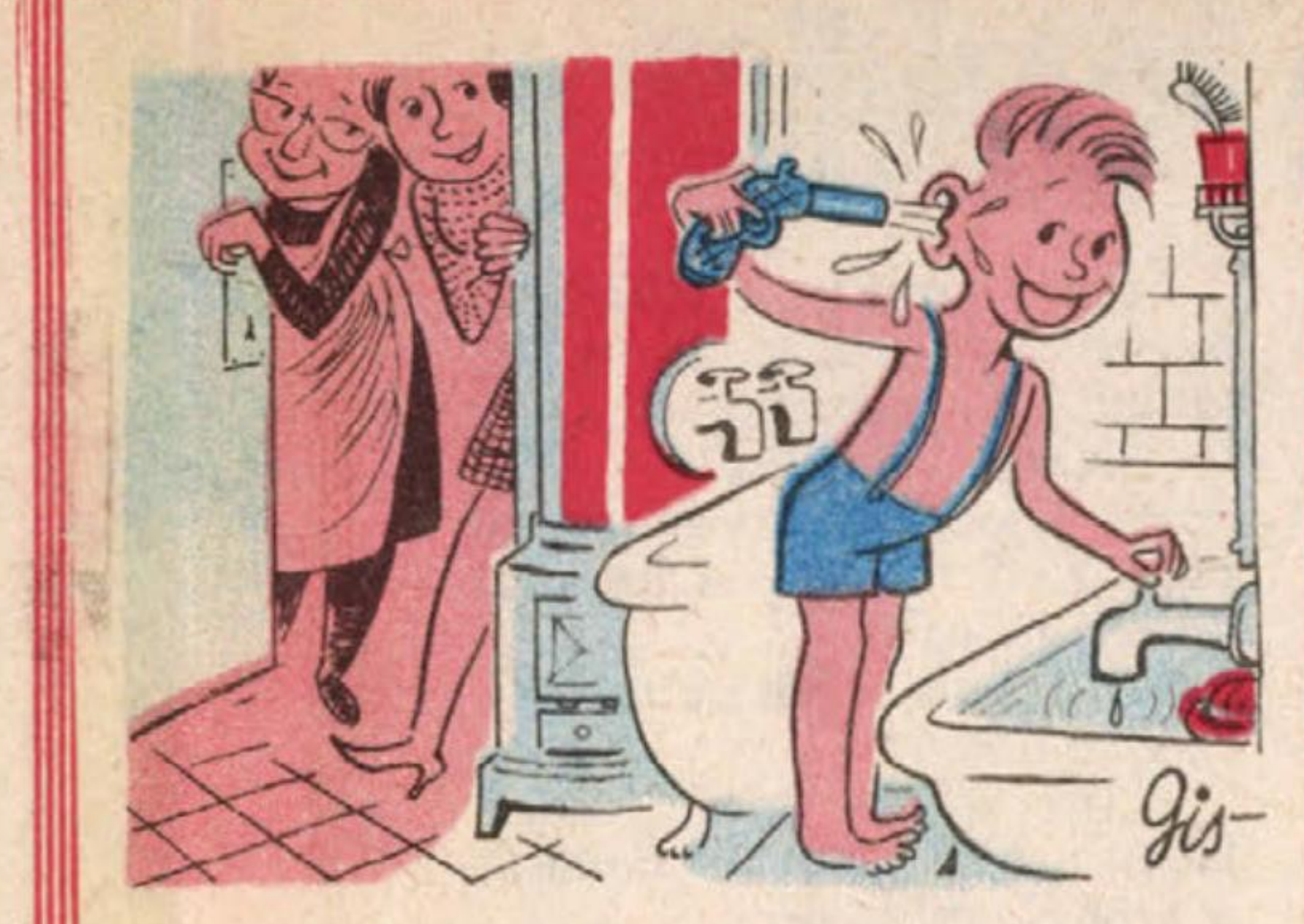

– Vízipisztolyt kapott, ez volt az egyetlen mód, hogy megmossa a fülét! . . .

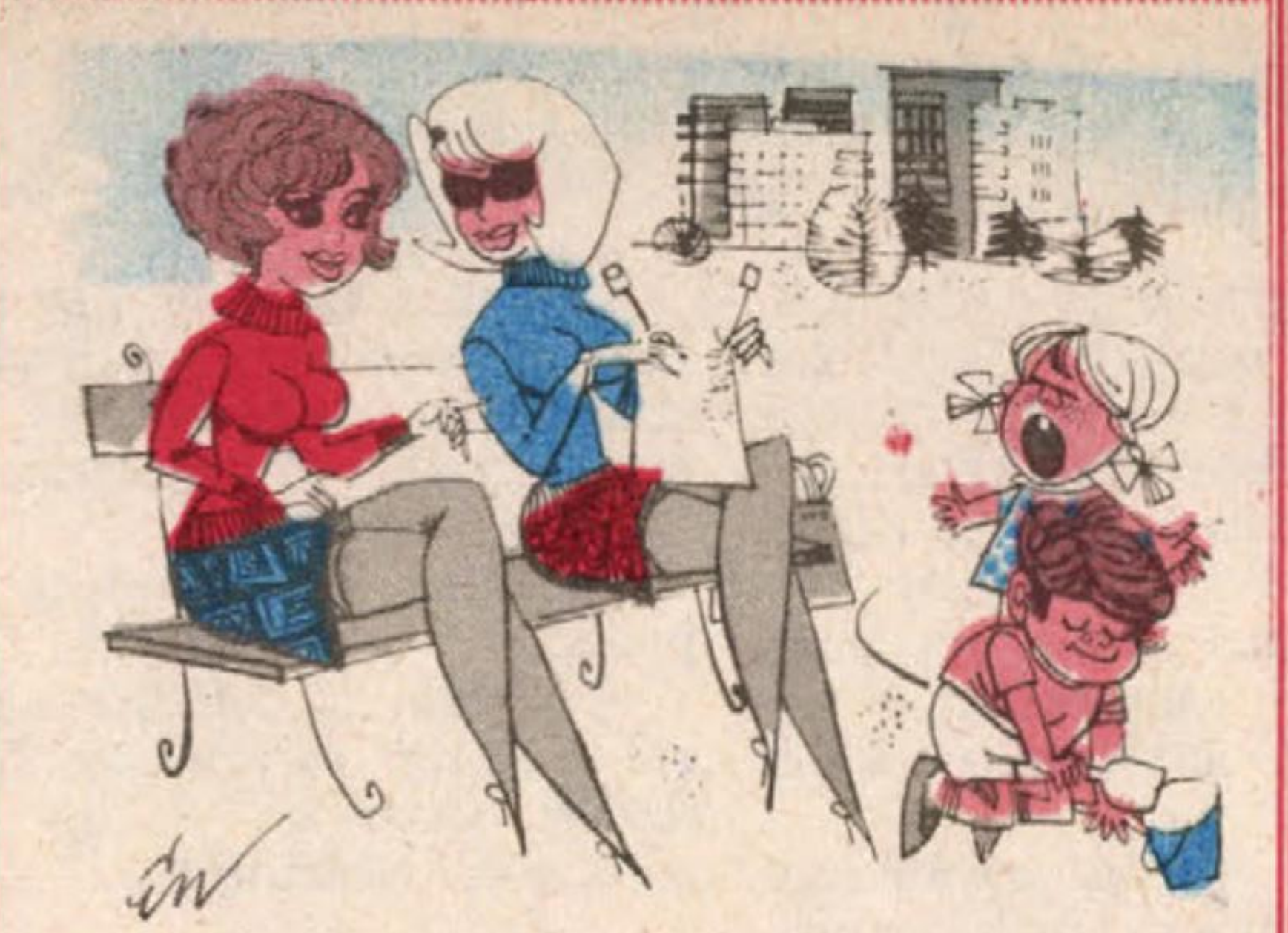

– Ó, az én kis Lacikám kezdetben Wartburgnak indult! . . .

SZIGORÚ GYEREK

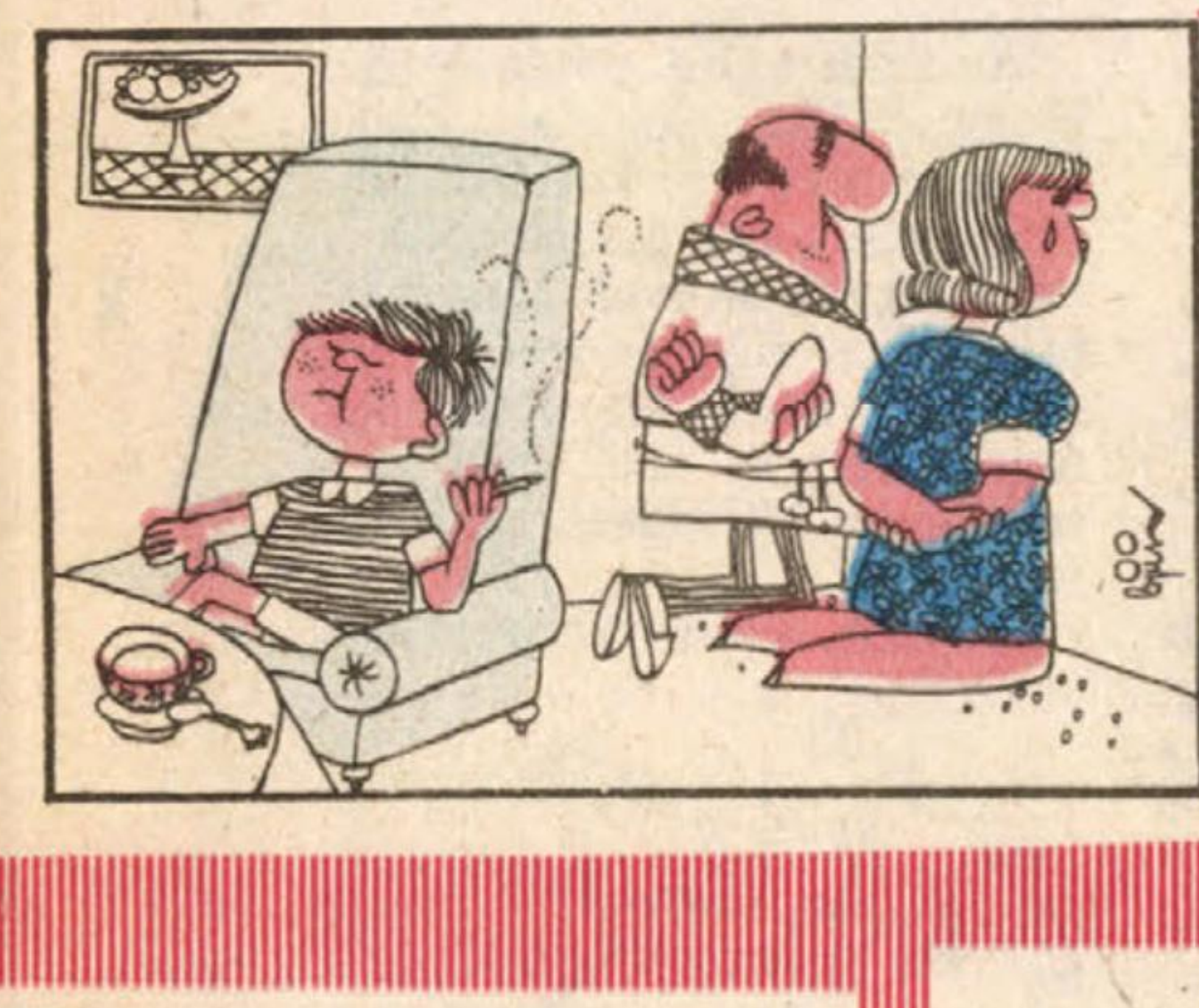

JÁTSZÓTÉR-AVATÁS

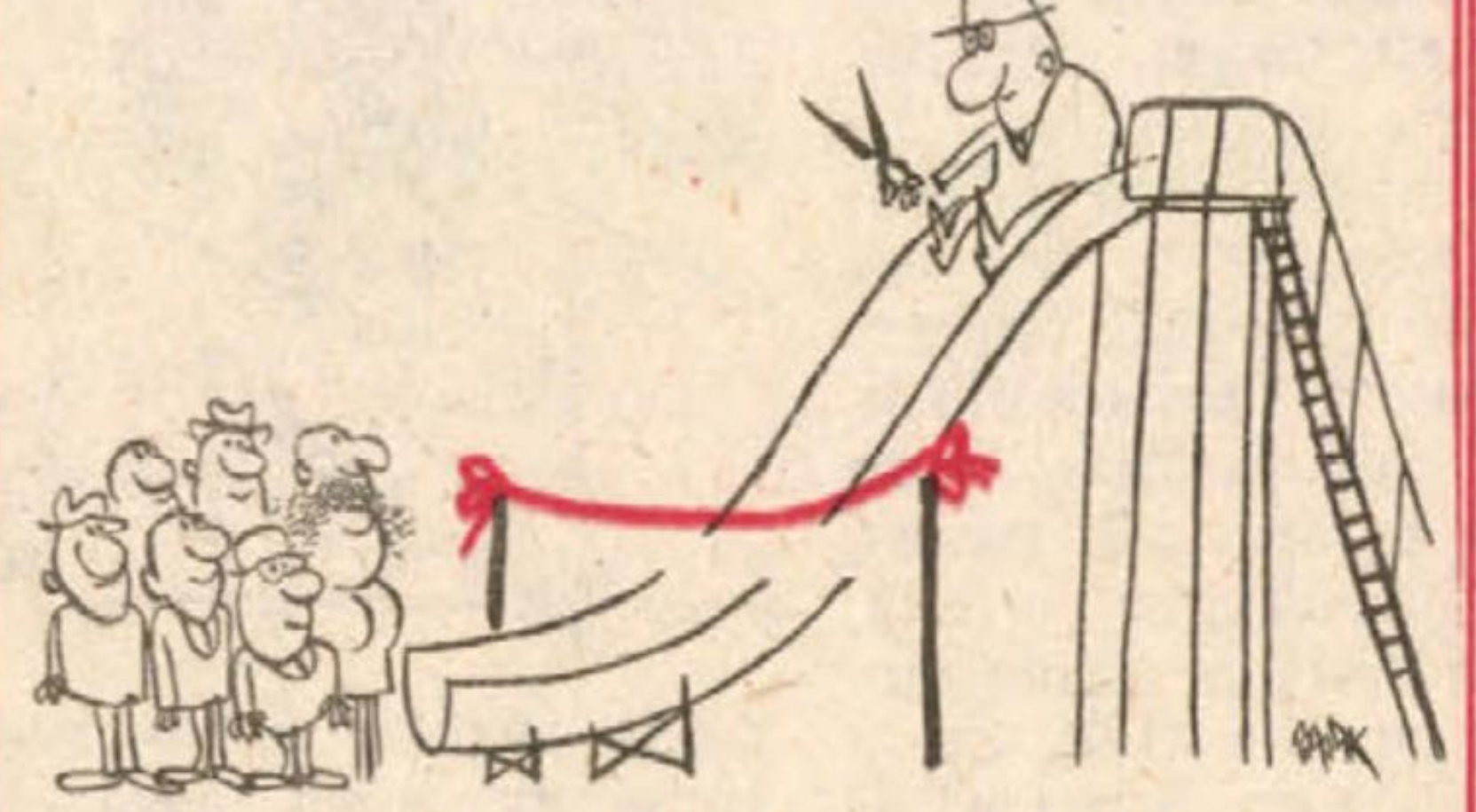

MARADI APA

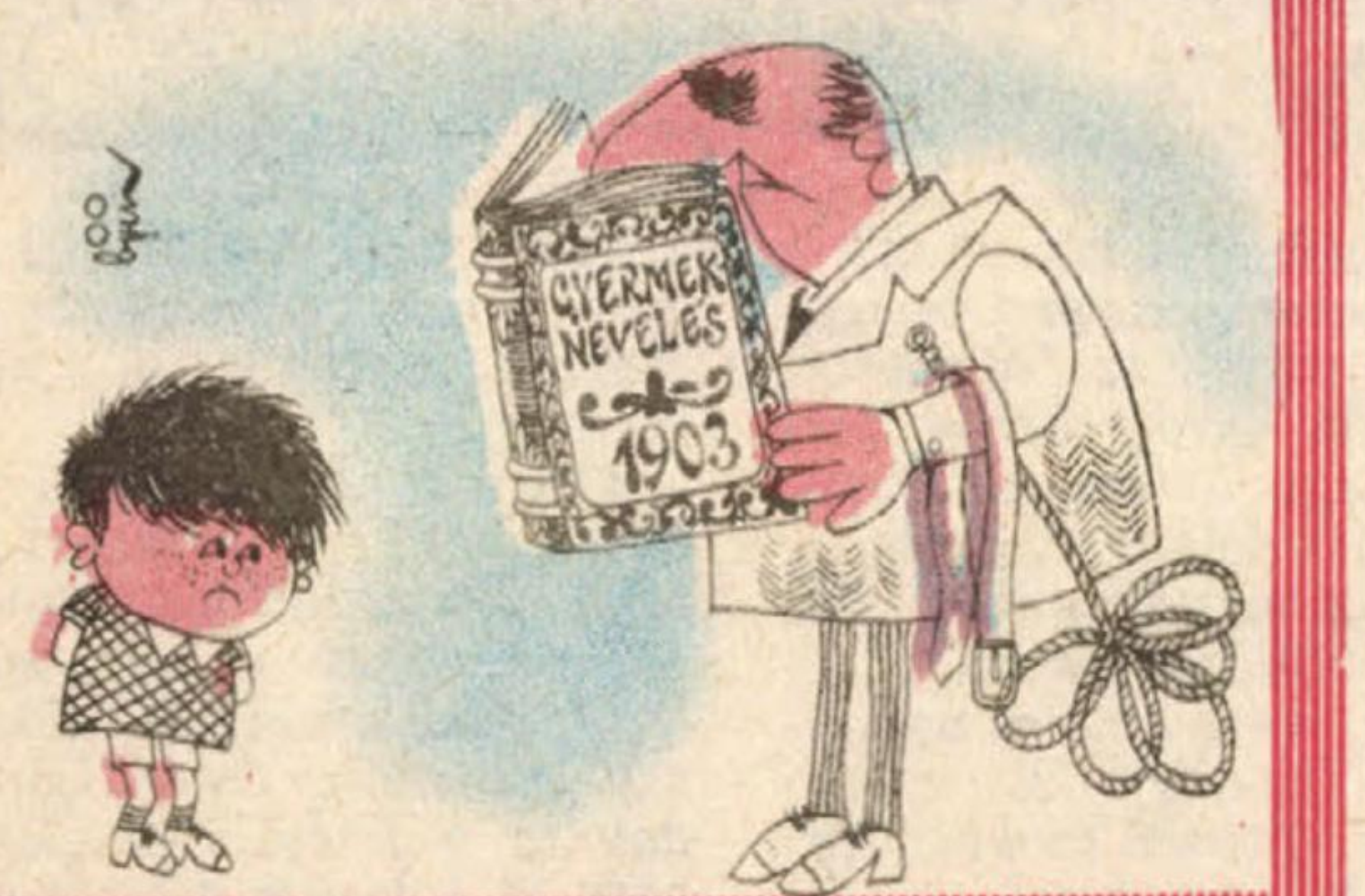
GYERMEKNEVELÉS 1903

A NAGYINÁL

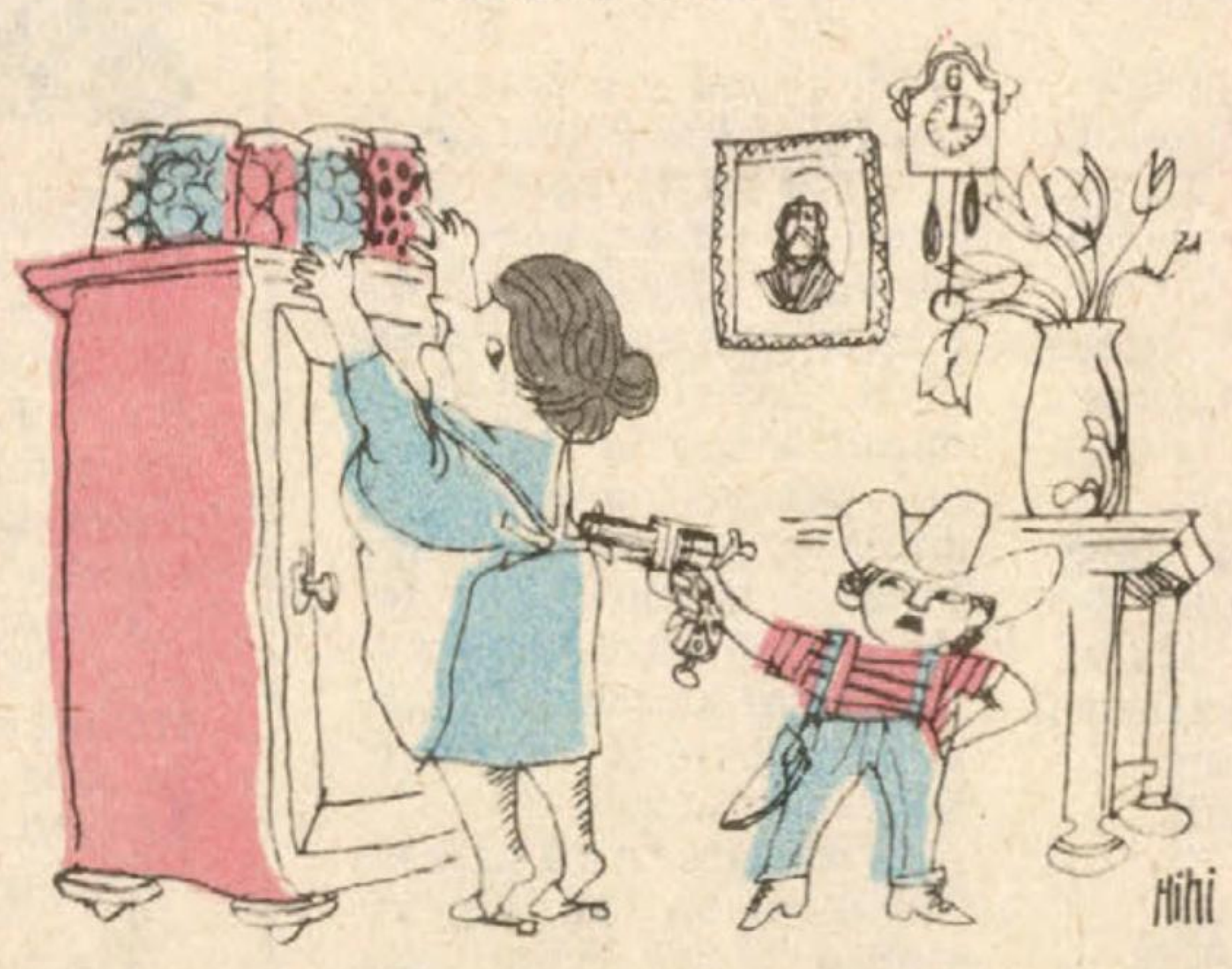

– Őszibarackot, vagy lövök . . .

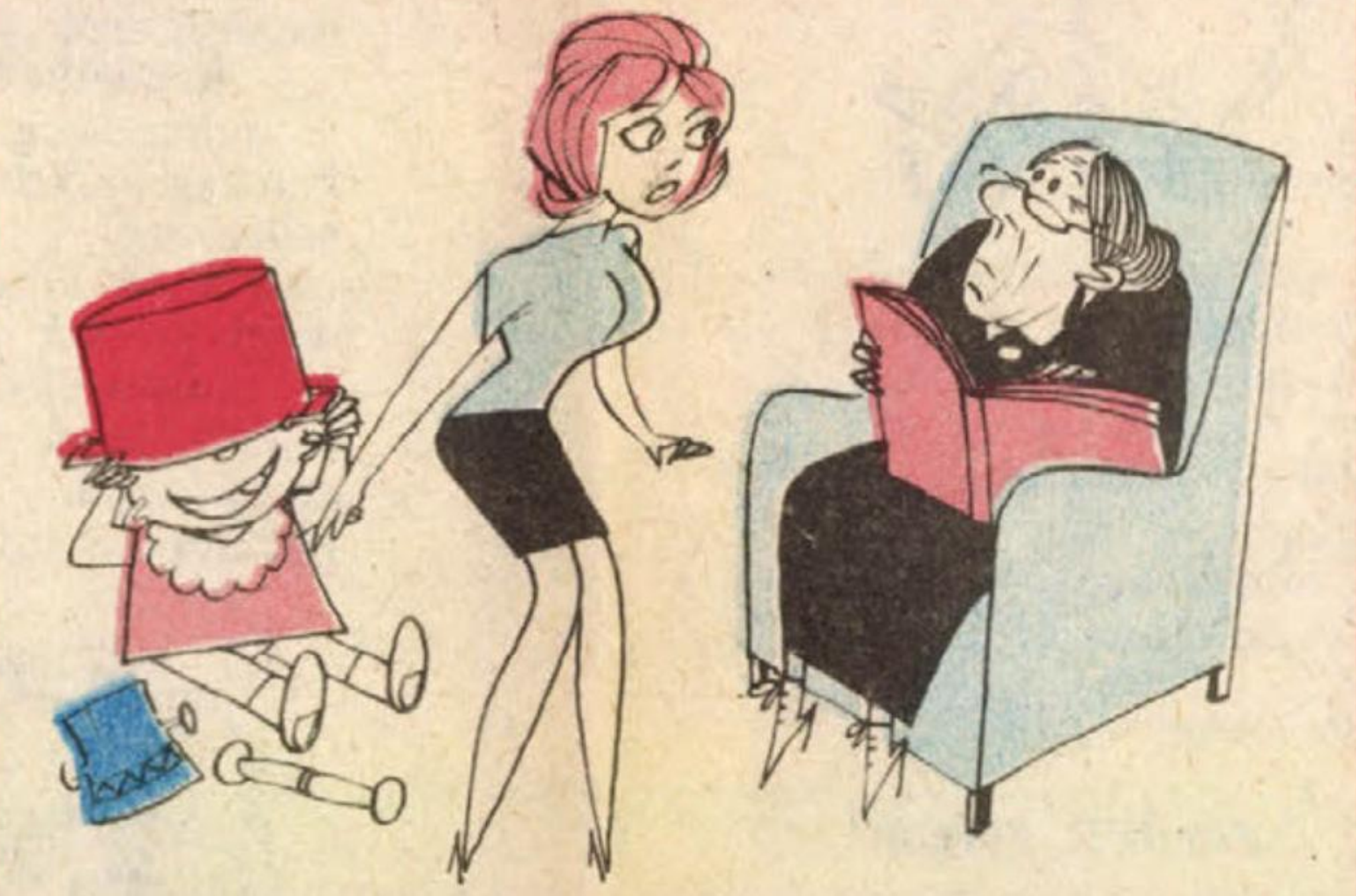

– Nem tudom, mi lesz ebből a gyerekből, ha maga folyton regényt olvas, mama . . .

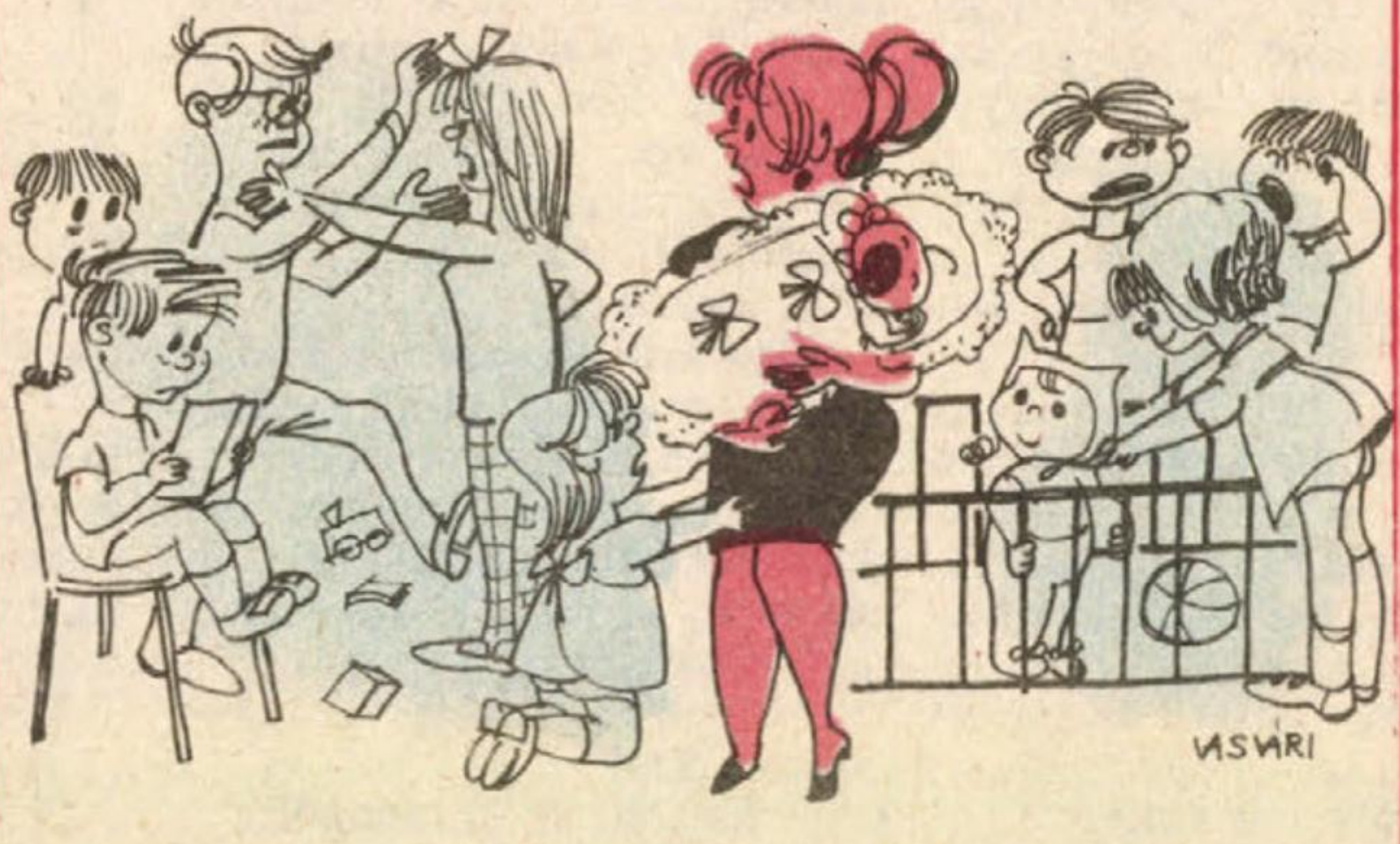

– Csak tudnám, minek mentem férjhez . . .

FIGYELMEZTETÉS

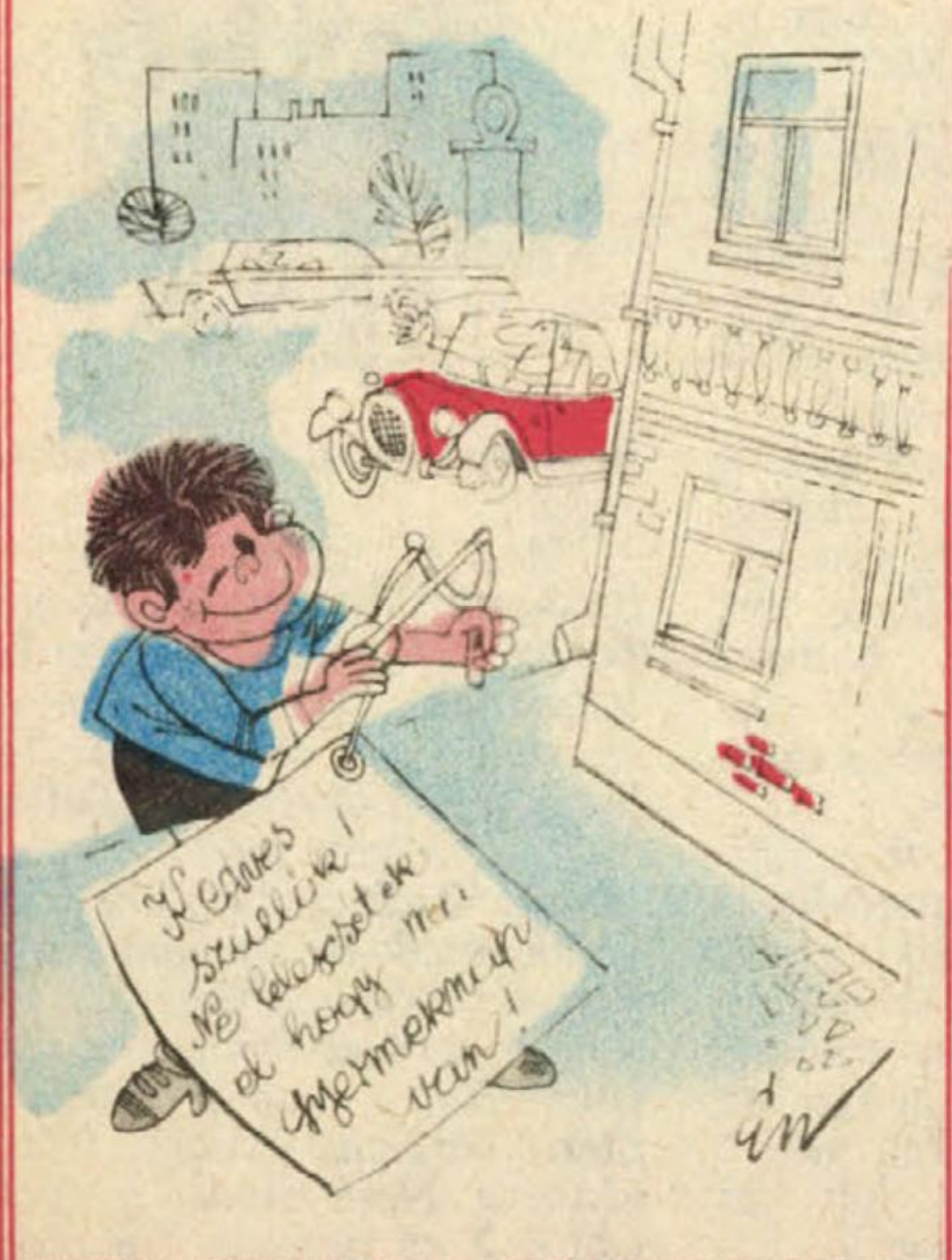
Kedves szüleim! Ne felejtsétek el hogy ma gyermeknap van!

KÉNYEZTETÉS

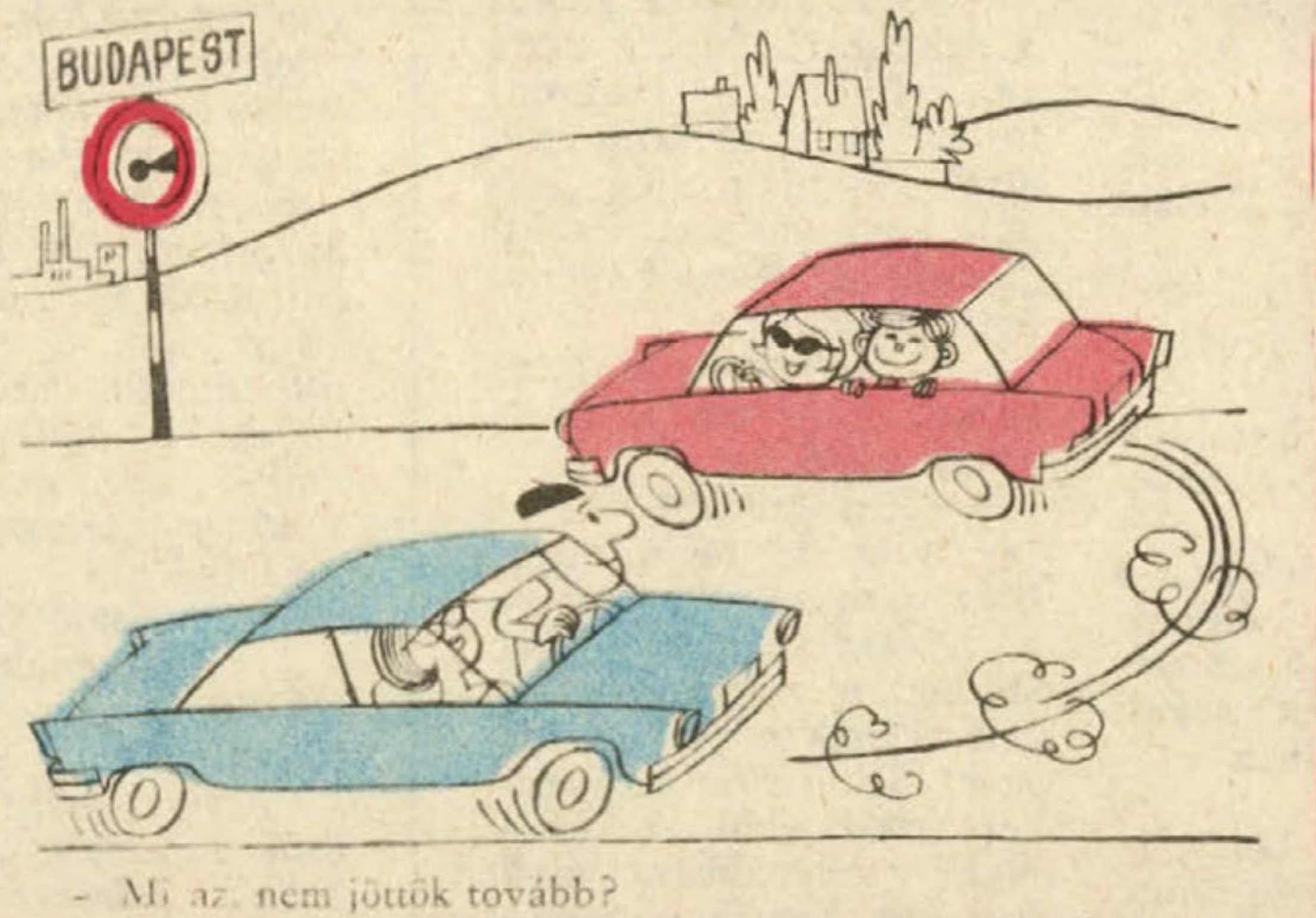

– Mi az, nem jöttök tovább?
– Nem, mi csak idáig ugrottunk ki, a gyerek dudálni akart!

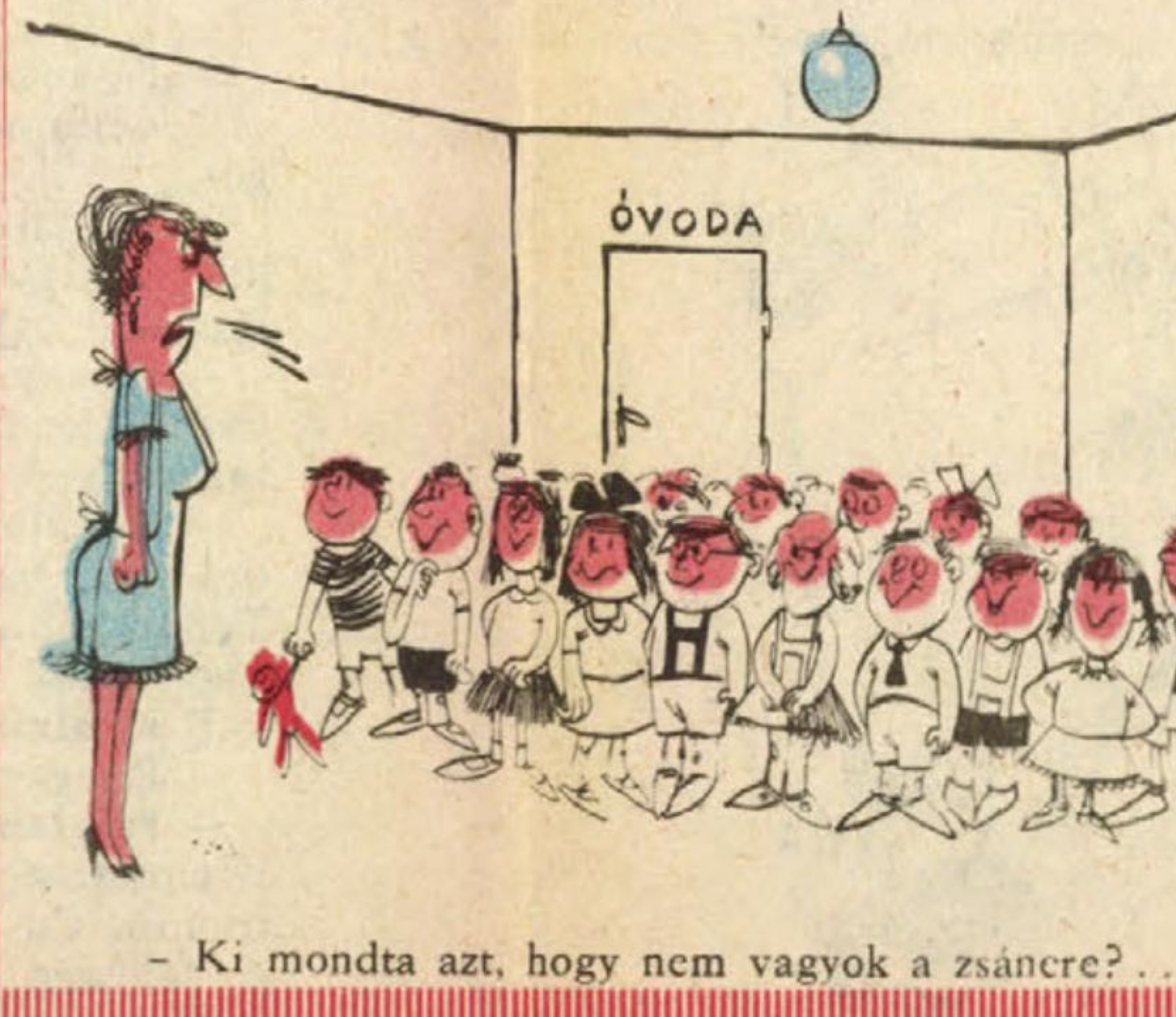

– Ki mondta azt, hogy nem vagyok a zsánere? . . .

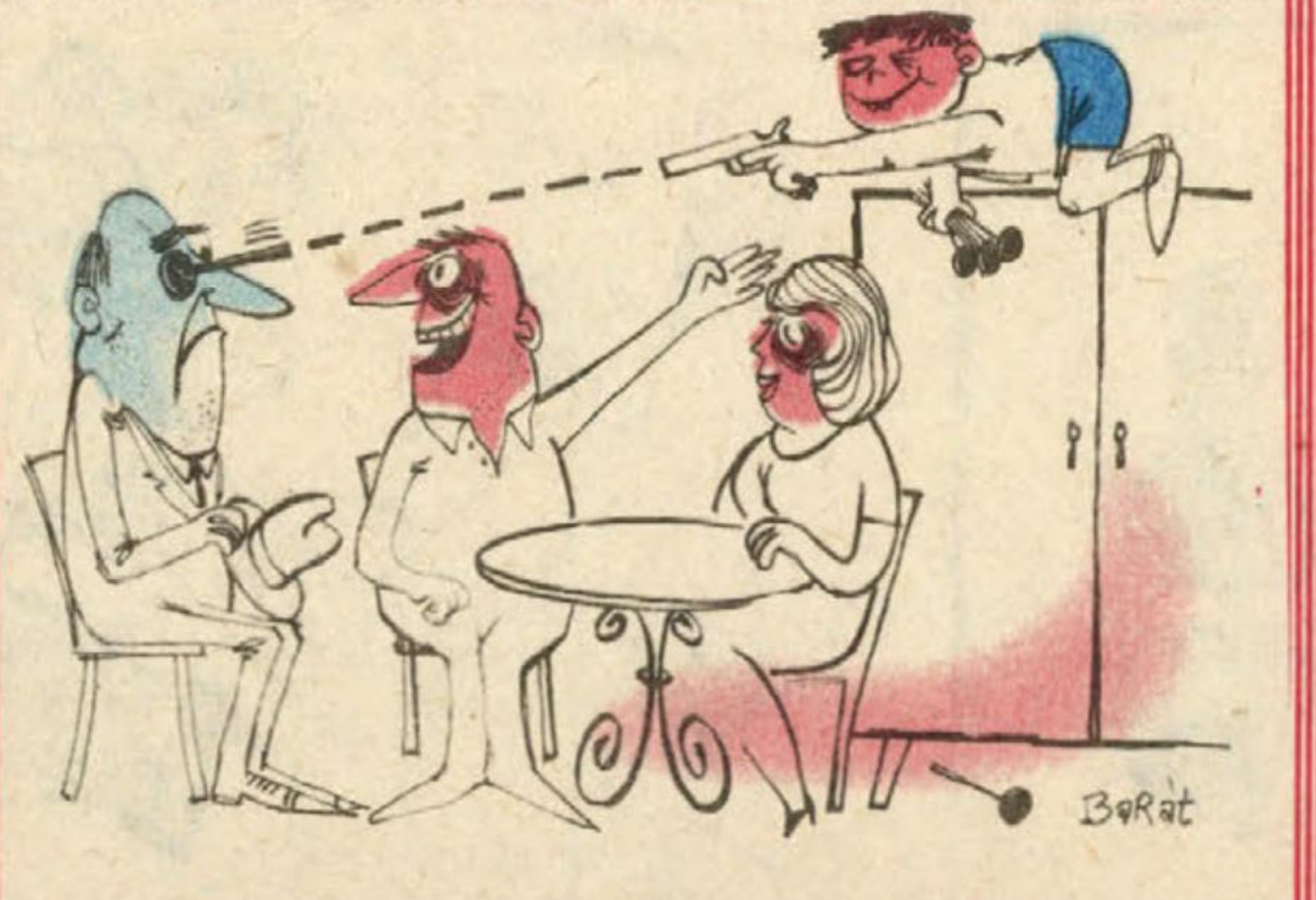

– Ez a gyerek a mi szemünk fénye . . .

Tóni bácsi és a Gyermeknap

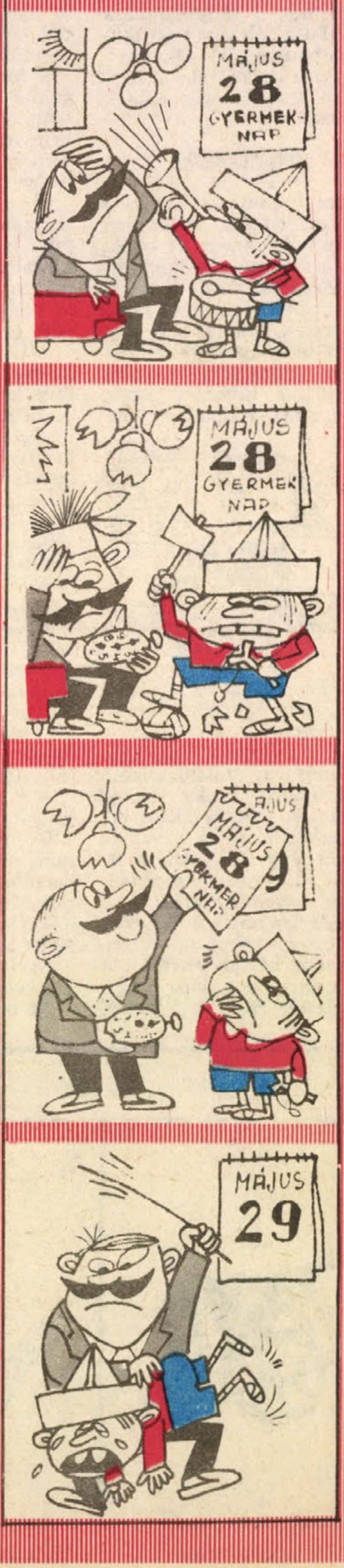
MÁJUS 28 GYERMEKNAP
MÁJUS 28 GYERMEKNAP
MÁJUS 28 GYERMEKNAP
MÁJUS 29

Kis történetek

BIZALOM

Az író felesége bemegy a rádióba, hogy felvegye férje honoráriumát.

– Kérem a meghatalmazást – mondja a pénztáros.

– Nincs meghatalmazásom. Én a felesége vagyok! – méltatlankodik az asszony.

– Az a legrosszabb – feleli a pénztáros, és nem adja ki a pénzt.

A REFLEX

Nem tudom, ki hogy van vele, de engem, álmomban, még mindig kísért az iskola. Sose azt álmodom, hogy felhív Madarász tanár úr, és én fújom természetrajzból Linné rendszerét, hanem, hogy Madarász tanár úr bejön az osztályba, felmegy a katedrára, előveszi a noteszát, lapoz-lapoz, s hiába lapulok verítékező homlokkal a Ladányi széles háta mögött – végtelen, idegesítő percek után –, lecsap a nevemre. Soha nem volt még egy vidám álmom az iskoláról, pedig a sok drukkolás mellett akadt bőven nevetnivaló is. Az egyik esetnek éppen Madarász tanár úr volt – ahogy mondani szokás – szenvedő hőse.

Madarász tanár úr rendszerető, precíz ember volt. Csengetés után három perccel már benyitott az osztályba – egyszer késett csak hat percet, amikor jöttek a tűzoltók, mert az igazgatói irodában meggyulladt a dívány. Aztán pontosan következtek a mozdulatai: osztálykönyv, orrfújás, mandzsettaigazítás, notesz. Egymás után két órán át rémített bennünket a notesz, a harmadik órán tovább mentünk.

– Most pedig továbbmegyünk – mondta a harmadik órán, s nem a bal kabátzsebébe nyúlt a notesz után, hanem maga elé húzta a tankönyvet.

A magyarázatai is évről évre pontosan ugyanazok voltak. Ezt a felsőbb osztályosoktól és az ismétlőktől tudtuk. *A reflexre* Bunyitai hívta fel figyelmünket, aki másodszor járta az ötödiket.

– Úgy magyarázza a Madarász a reflexet – állt fel Bunyitai az első pad tetejére –, hogy leszáll a katedráról, idejön az első padhoz, aztán megijeszti valamelyik pasast. A pasas hátrakapja a fejét, mire a Madarász diadalmasan rámutat: látjátok, ez a reflex! Van egy ötletem! – ugrott le Bunyitai a padról. – Akit megijeszt a Madarász, az ne ijedjen meg!

Az osztály röhögve helyeselt.

Minden úgy történt, ahogy Bunyitai jelezte. Madarász tanár úr beírt az osztálykönyvbe, orrot fújt, beütögette a kabátujjába zörgő mandzsettáit, aztán megszólalt:

– A mai órán továbbmegyünk.

De nem húzta maga elé a tankönyvet, hanem lesétált a katedráról, s amikor Horvatics Misi elé ért, hirtelen feléje csapott. De Horvatics Misinek a szeme se rebbent.

Madarász tanár úr meghökkent.

Az osztály felnyerített.

Madarász tanár úr egy pillanatig tétovázott, aztán visszament a katedrára, és kiemelte zsebéből a noteszt.

– Horvatics.

Horvatics kibaktatott a padból.

– Beszélj a reflexmozgásról – nézett rá szelíden Madarász tanár úr. – Úgy látom, előre készültél.

A CSENGŐ

Ez is iskolai történet, de ennek nem voltam tanúja. Ez egy bizonyos Katival történt. Katiról azt kell tudni, hogy nagy fogyasztója a mamája rúzsának, hogy nemigen töri magát a tanulással, s hogy a legváratlanabb helyzetekben is feltalálja magát.

Ilyen váratlan helyzet volt, hogy felhívták felelni, fizikából. Azért volt váratlan, mert Kati nem számított rá. A múlt héten felelt, tehát biztos volt benne, hogy jó ideig nyugodtan manikűrözhet óra alatt.

– Somogyi.

Úgy érte a tanárnő felszólítása, mintha beleszúrt volna ujjába az ollóval. Pedig ezúttal nem is a körmeivel foglalkozott, hanem rajzolt. Mini-mini szoknyát, egy hosszú lábú lányra.

– Jelen – felelte szórakozottan Kati.

– Rajzold le a csengőt.

Kati kivonult a táblához, fejében kizárólag a miniszoknya „szerkezetével".

– Nem készültél? – kérdezte a tanárnő, mikor látta, hogy Kati rámered a krétára, s nem rajzol.

– De igen – felelte határozottan Kati.

– Hát akkor mire vársz? Lássuk, min alapszik nálatok a csengő működése.

– Nálunk? – villant Kati szeme, s írni kezdte a táblára gyönyörű, nyomtatott betűkkel:

A csengő nem működik.

VITAMIN

Az ihlet néha nehezen jön. Hogy jöjjön: Schiller almát szagolgatott, egy költőnk lábvizet vesz, egy drámaírónk a régi nagyok műveit lapozgatja, a híres filmrendező pedig vitamint szed. Ha nem jut eszébe semmi, már önti is a szájába a különféle tablettákat.

De nem azért vagyunk Pesten, sőt, egy pesti filmgyárban, hogy megjegyzés nélkül hagyják a rendező hobbyját.

– *Annyi* vitamint nyel az utóbbi időben – mondta az egyik kollégája –, hogy kénytelen szódabikarbónát szedni, hogy ki ne marja gyomrát a sok sav.

Teccccik érteni, nem?

Fendrik Ferenc

Itókák

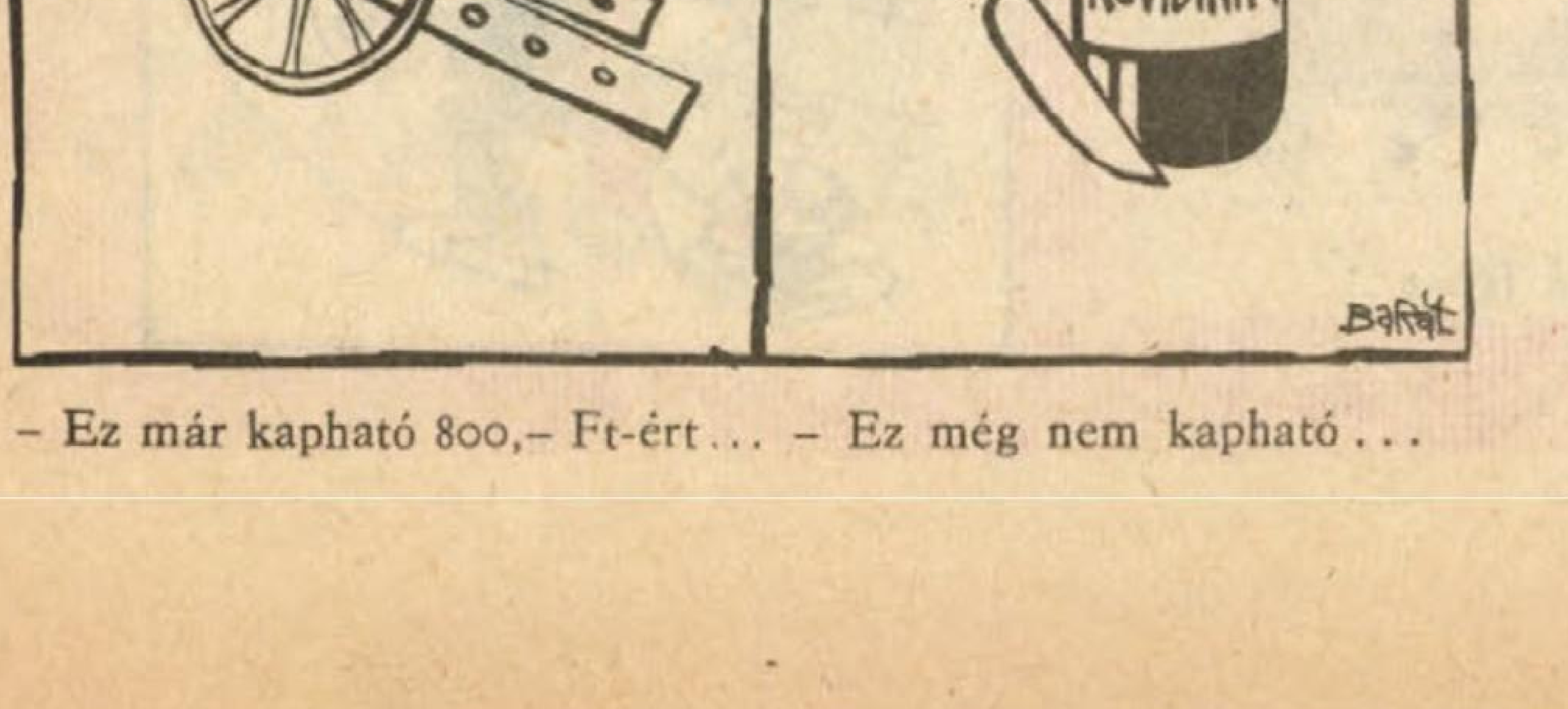

– Ez már kapható 800,– Ft-ért... – Ez még nem kapható...

Hétvégén a hivatalban

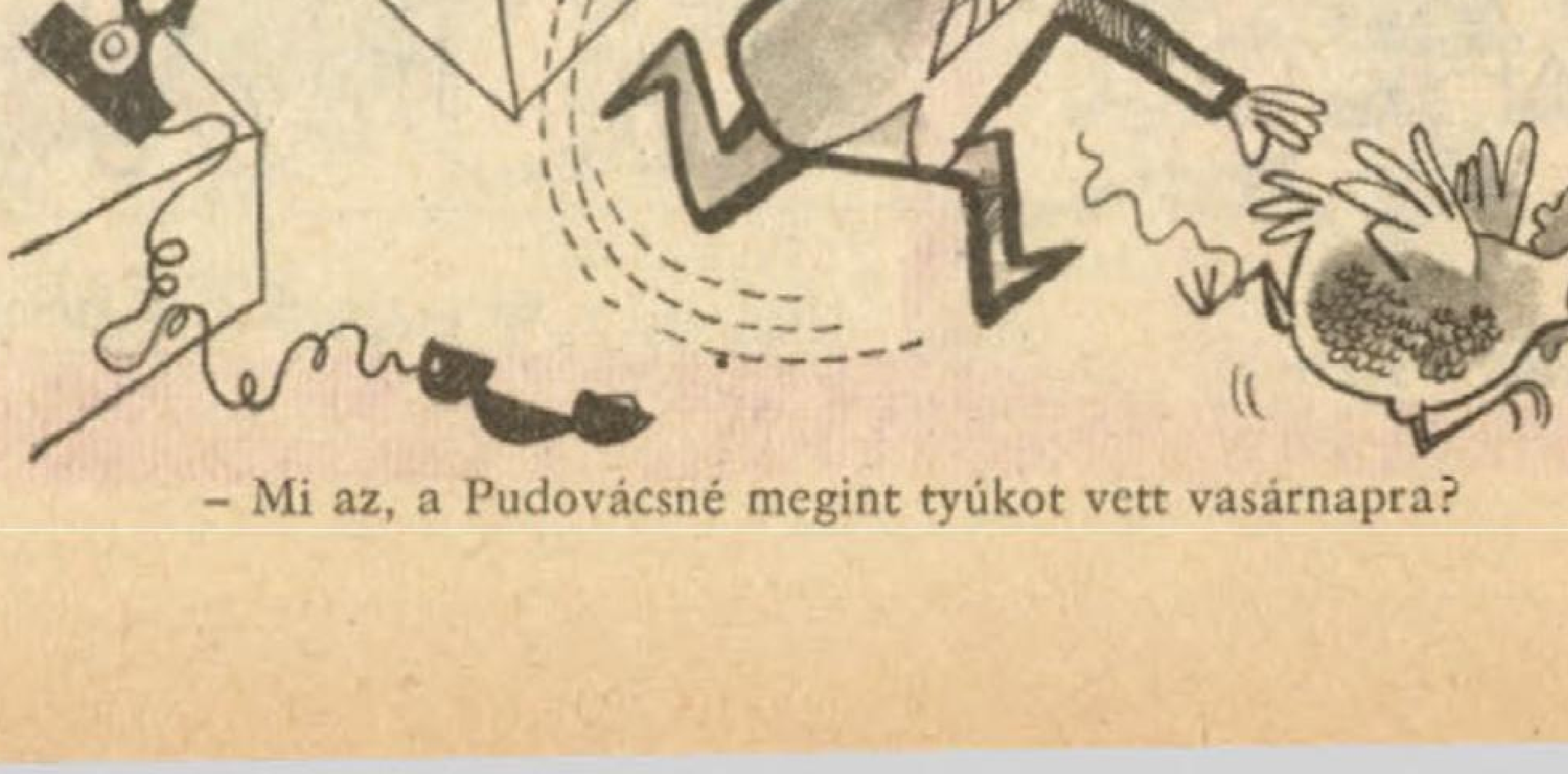

– Mi az, a Pudovácsné megint tyúkot vett vasárnapra?

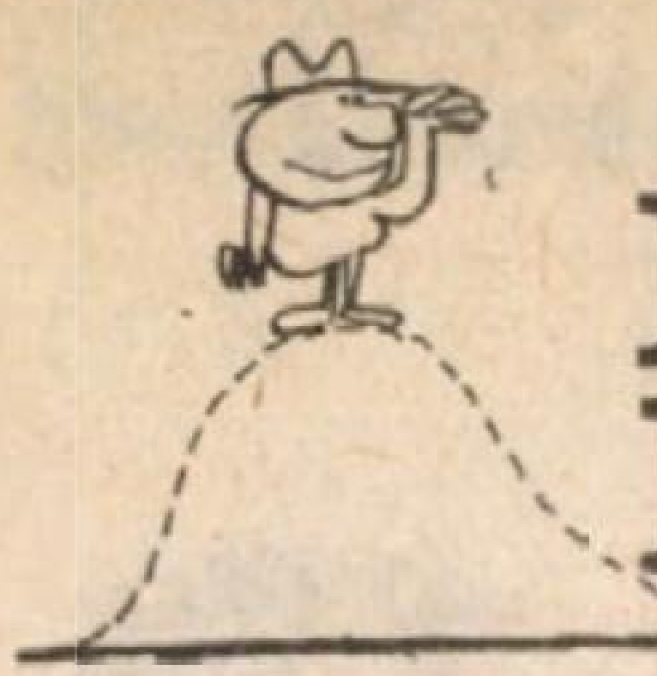

Látogatóban Ferihegyen

Amikor Ferihegyen jártunk, éppen nagy fogadási előkészületek folytak a reptéren. A várva várt „vendég” nem egzotikus uralkodó, nem is neves filmsztár volt, hanem a Minisztertanács és a SZOT vándorzászlaja, amely most másodízben „látogatott” el a MALÉV-hez, és – remélik – nemcsak „tranzit-utas” lesz náluk.

A zászlót, mint mondották, azért kapták, mert sok valutát „termeltek” tavaly. A közlekedési vállalatok egész évi, összesített valutatermésének 28 százalékát egymaga a MALÉV takarította be. Ez már magában is szép teljesítmény, hát még ha azt is hozzávesszük, hogy ezt a sok valutát egyszerűen a levegőből állították elő!

Hogyan lehet a levegőből valutát csinálni? Nem nagy kunszt! Ide-oda kell cikázni benne, le Bejrútig, fel Helsinkiig, lehetőleg nagyon gyorsan, olyan gyorsan, hogy a pesti vágóhídról hamarabb eljusson a friss marhahús Tripoliba, mint a Thököly útra; az izsáki határból hamarabb érjen a szőlő Lappföldre, mint a Lehel-piacra. És persze, az a jó, ha „tele gyomorral” száguldozhat a gép. Ez, sajnos, nem mindig így van. Előfordul még, hogy lenn az országúton döcög a Hungarocamion kocsija, viszi a magyar árut külföldre, felette száll a MALÉV gépe, azonos úticéllal, üres árutérrel …

Persze, ennek a vállalatnak nemcsak a levegőben kell helytállnia, hanem a földön is. A repülőtéren az utasok fogadása, búcsúztatása, gondos, figyelmes kiszolgálása, nem kis feladat. Különösen manapság, amikor örvendetesen nagy forgalmat bonyolítunk le diplomatákban, művészekben, sportolókban. (Külügyminiszter-forgalmunk például lassan már az ENSZ-szel vetekedhet!) Ám a repülőtér fogadásokban megedzett gárdáját is rémületbe ejtette – csakúgy, mint annak idején a tévé-nézőket – a Louvre fantomja, a Belphegor. Juliette Greco ugyanis nemcsak az Erkel Színházba, de már Ferihegyre is telt házat vonzott. Ezen, persze, nem lehet csodálkozni; manapság meglepően kevés csinos fantom röpköd már a levegőben. Ezt a MALÉV pilótái is tanúsítják – akik pedig szívesebben kerülnének légikonfliktusba egy ilyen helyre kis fantommal, mint mondjuk egy seregélycsapattal vagy egy-egy harcias kedvű sassal.

(radványi)

A legtöbbet repült pilóta

Lelkes Lajos, aki két és fél évet töltött a levegőben.

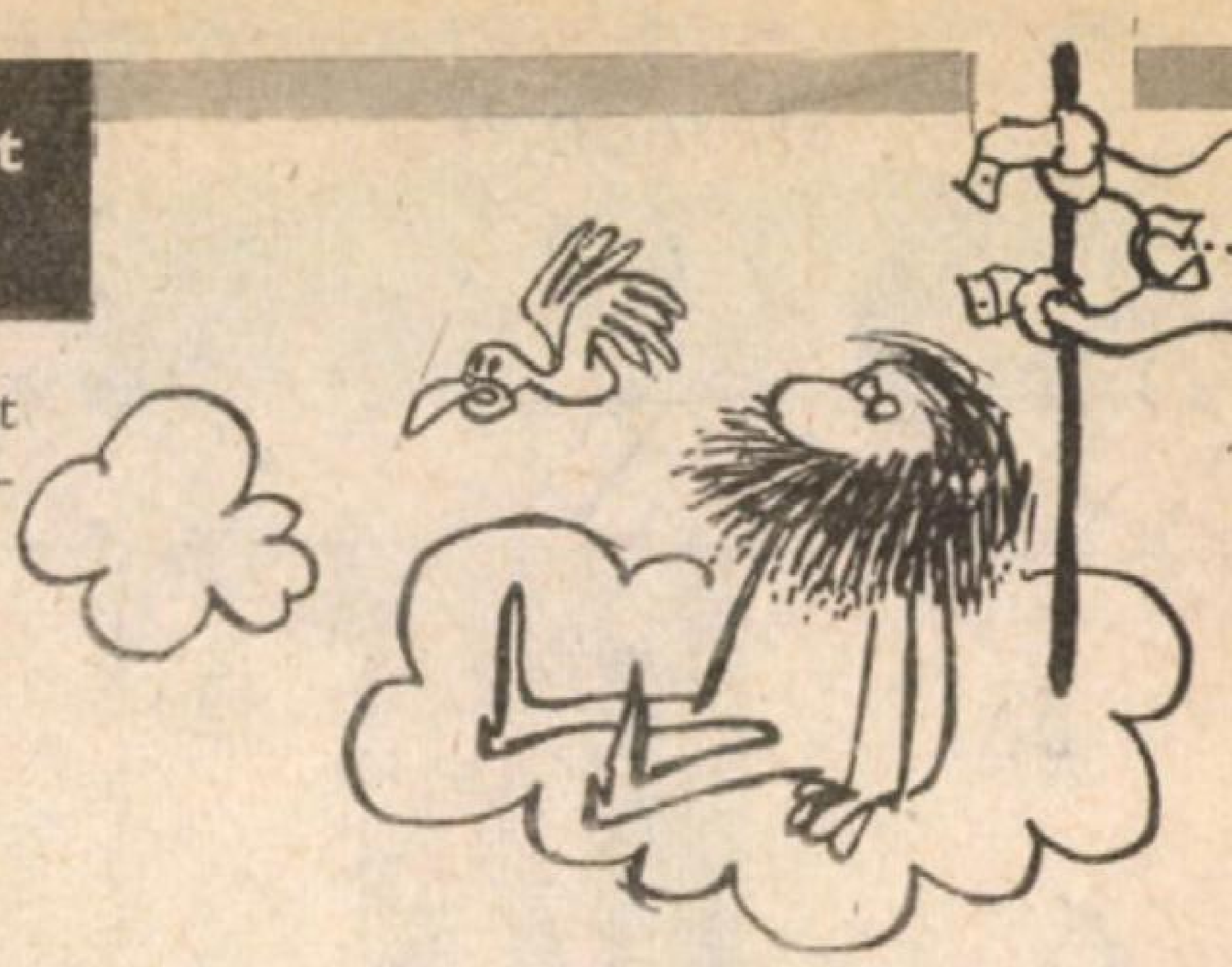

A leghosszabb járat

Budapest–Bejrút

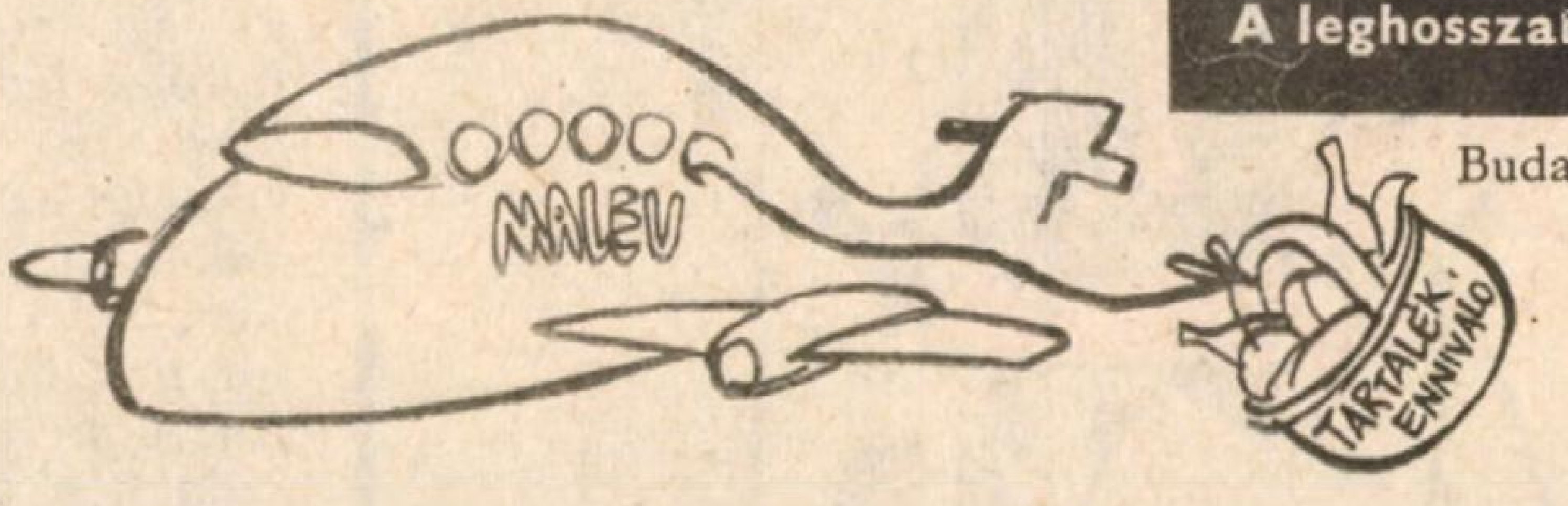

A legmozgalmasabb nap

Az volt, amikor a kecskebékák kiszabadultak a párizsi út előtt.

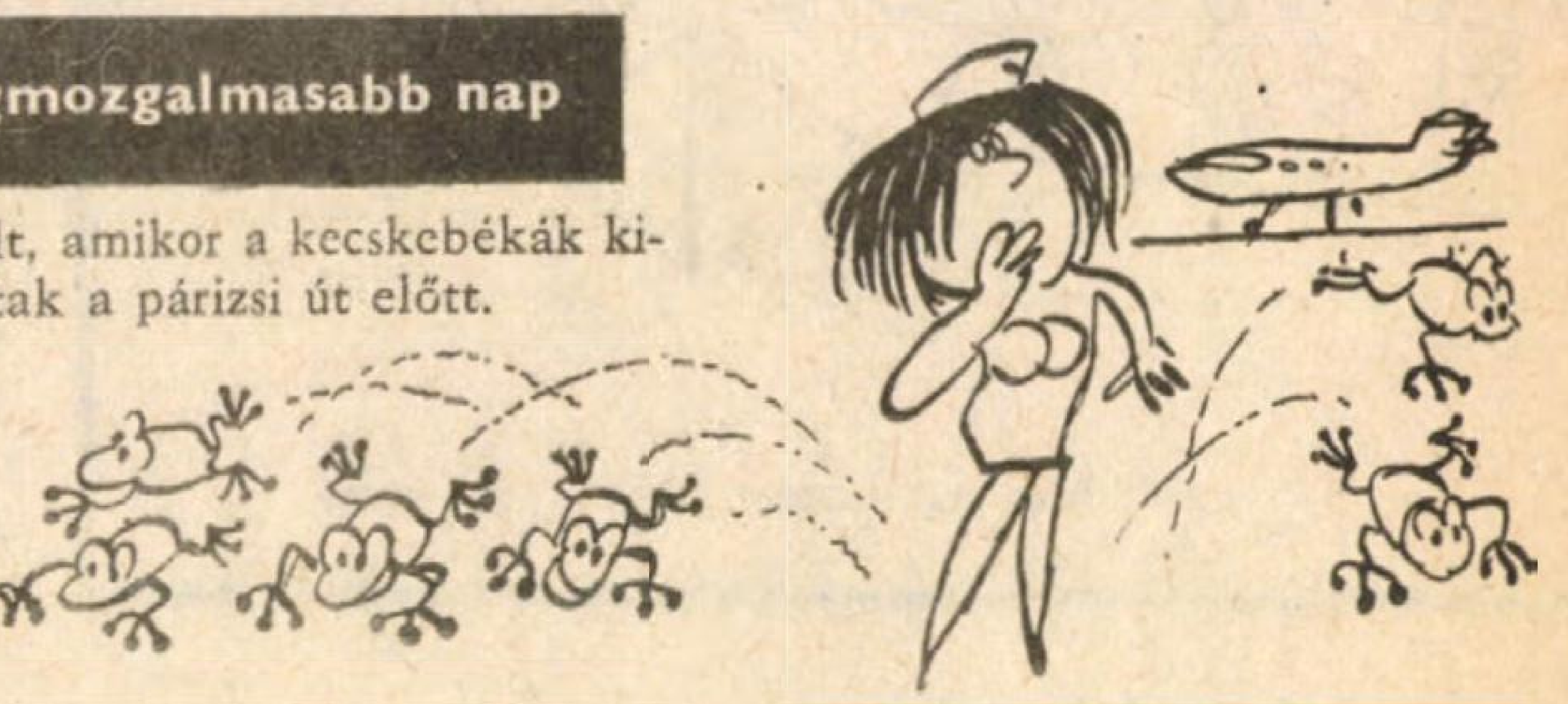

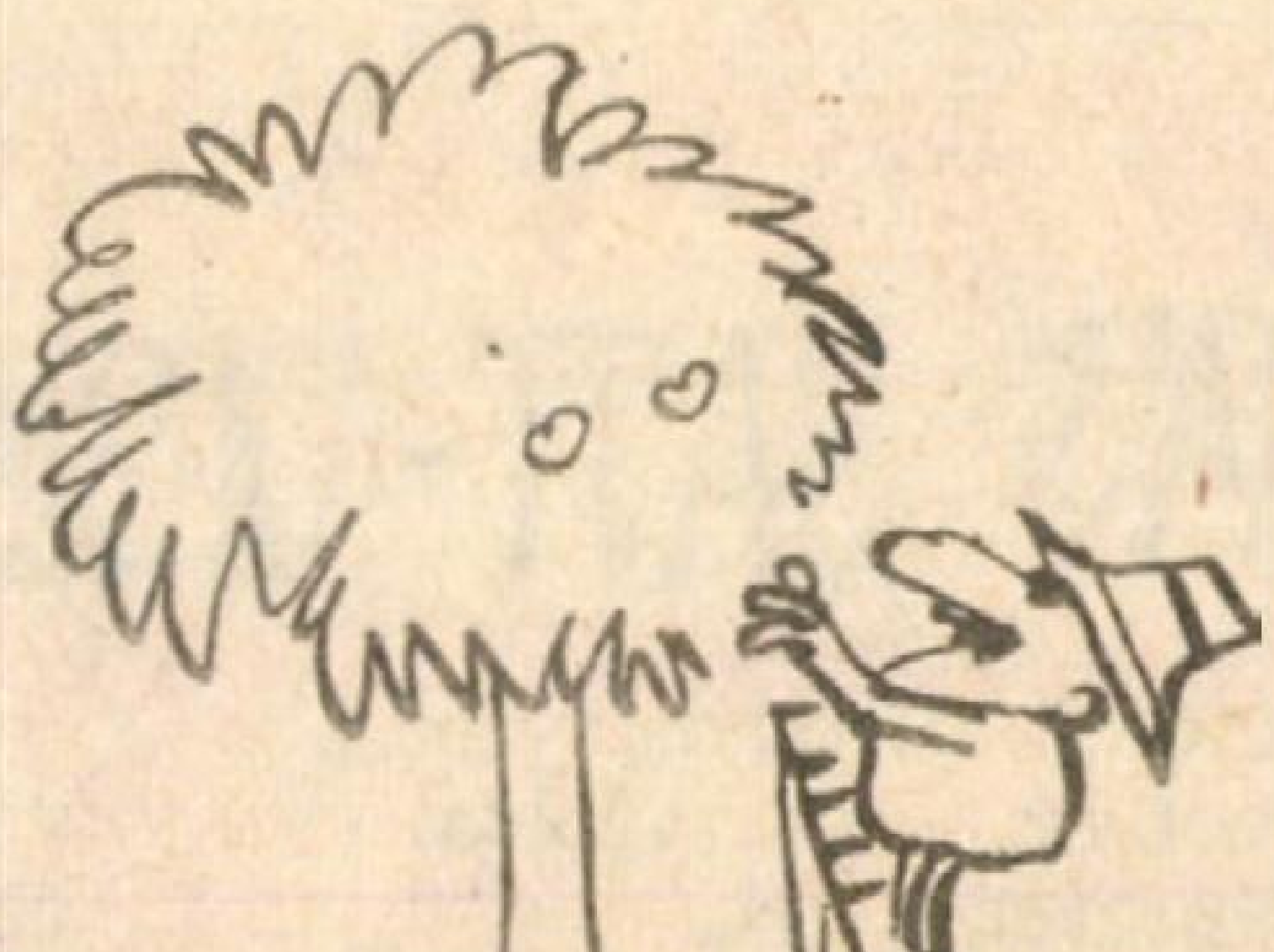

A leggyorsabb gyümölcs

A barack, amelyet ma szednek Kecskeméten és holnap már Londonban árusítanak.

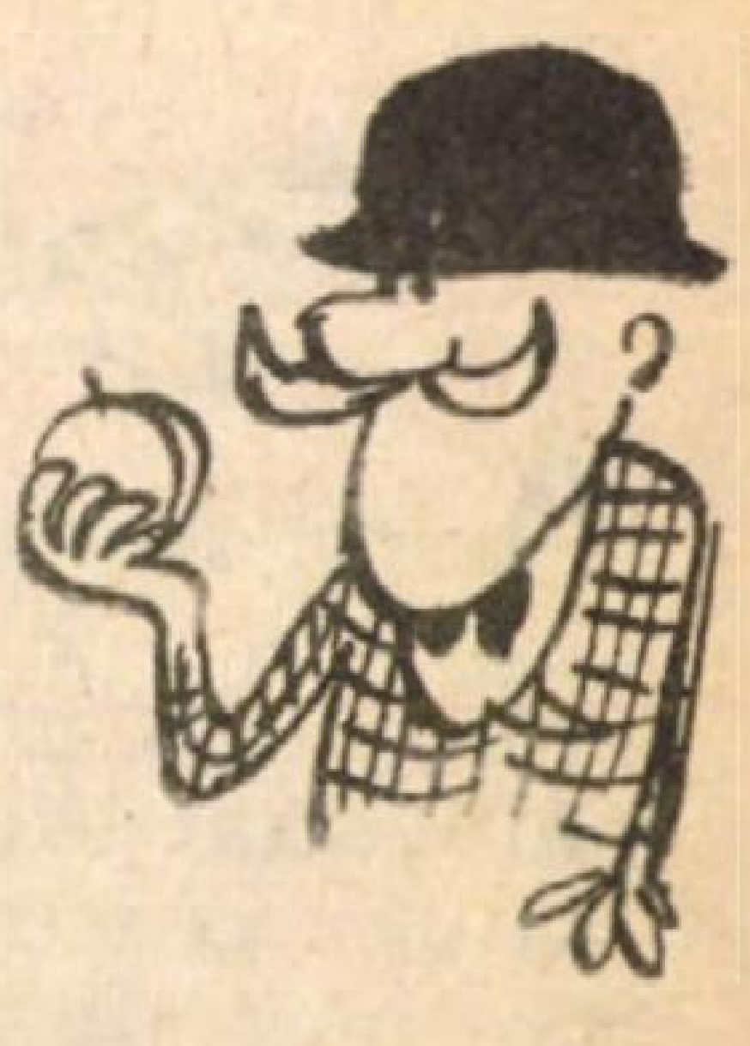

A legnyugodtabb utas

A delfin: elkábítva, függőágyban tette meg az utat Budapestig.

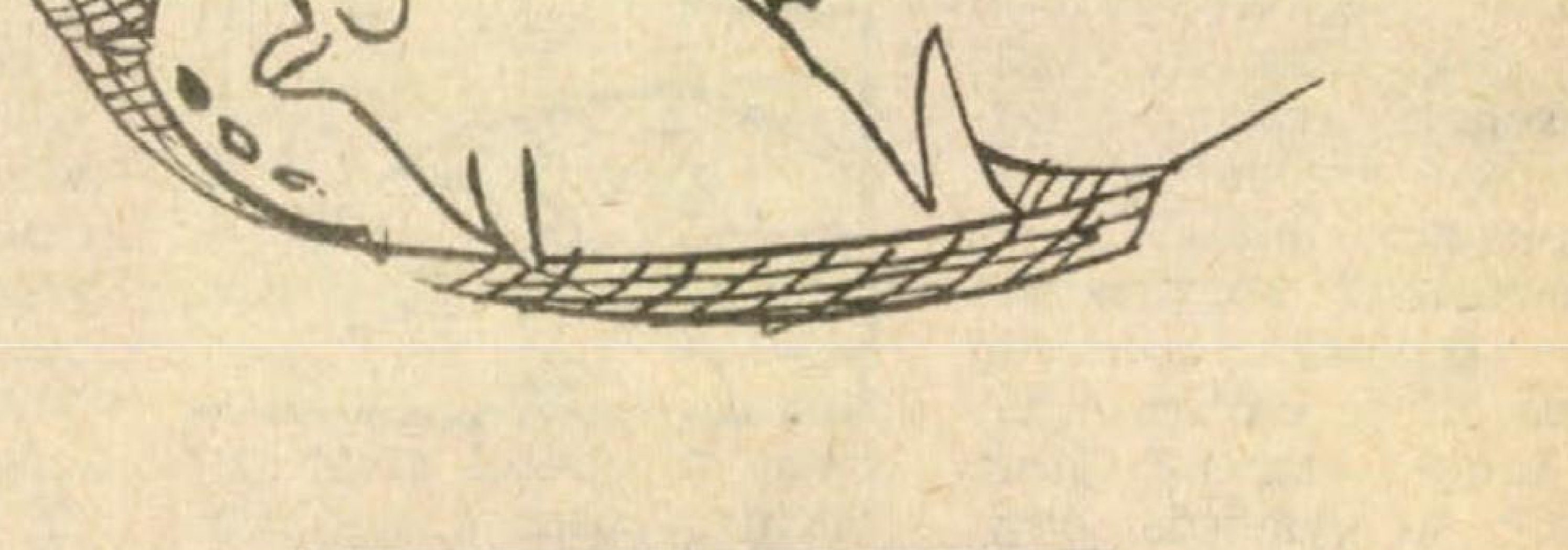

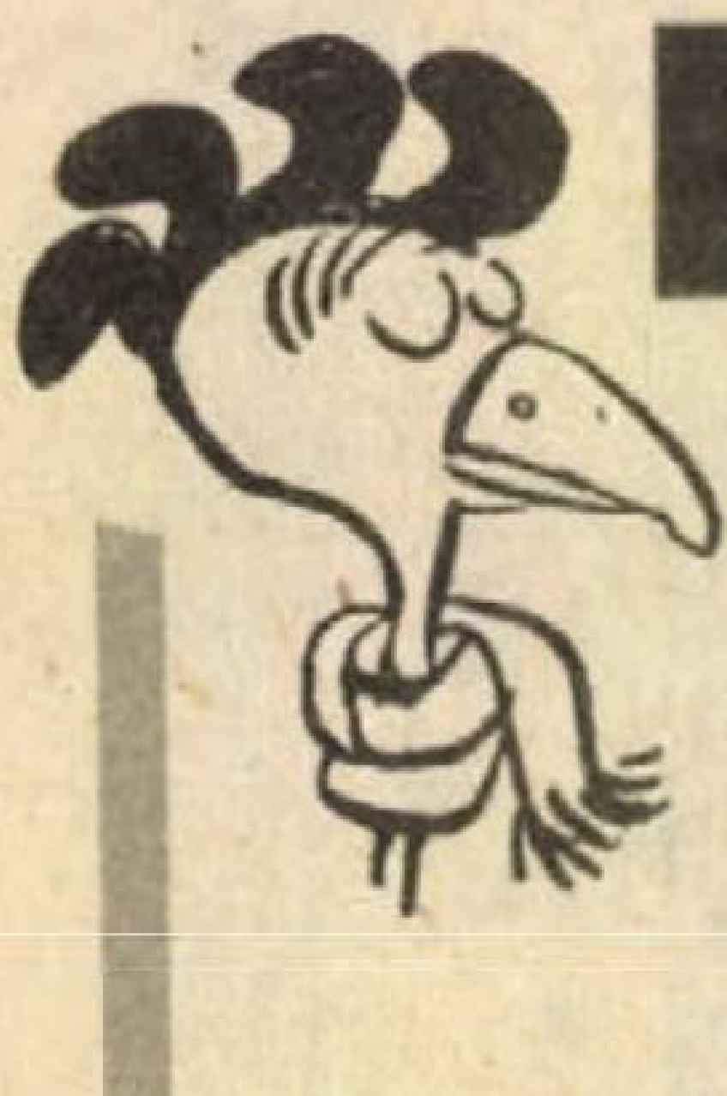

Akit a leghidegebben hagy az utazás

A csirke, amelyik mélyhűtve utazik Kuwaitba.

A leggyorsabb átváltozás

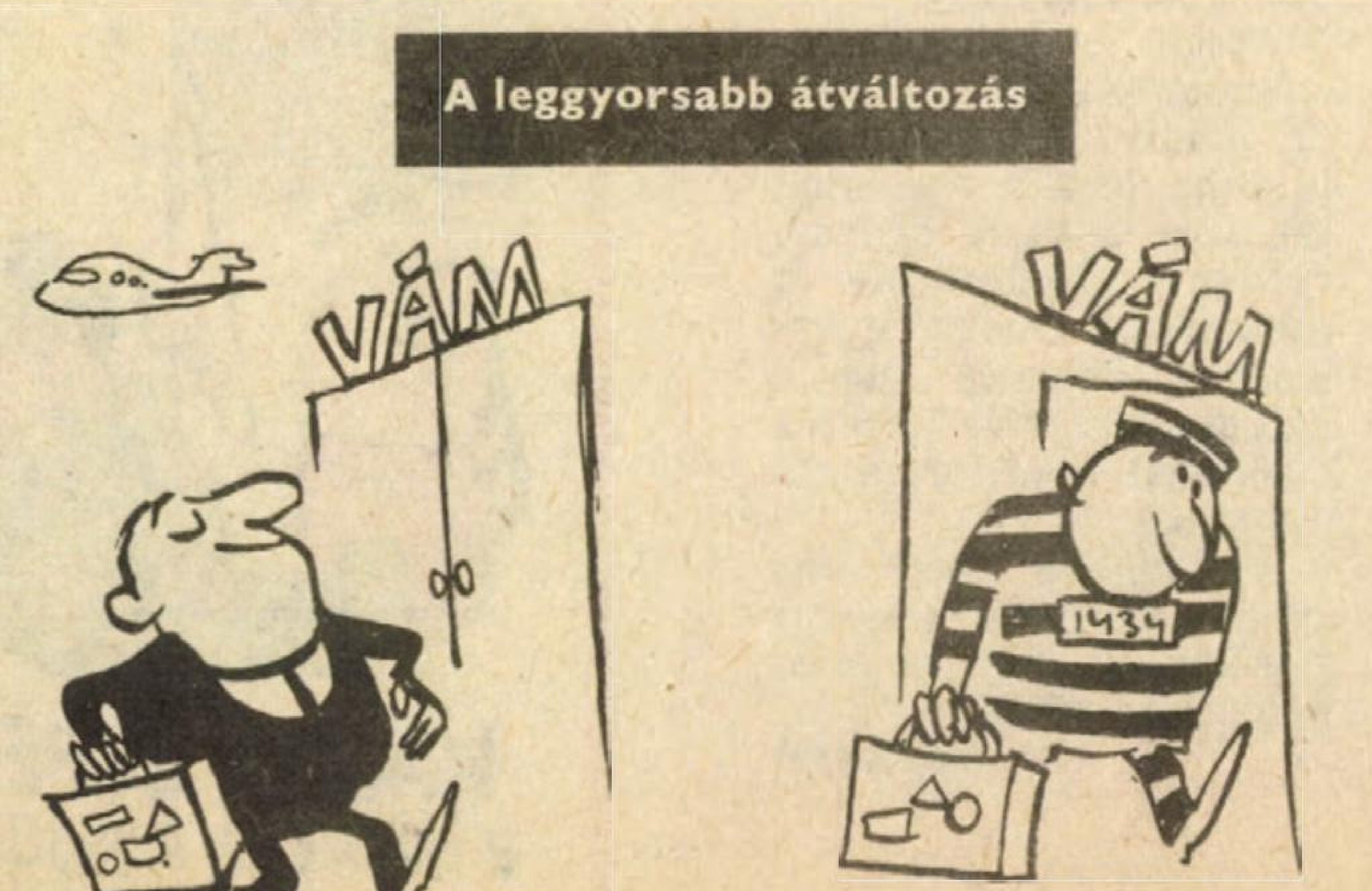

Sajdik Ferenc rajzai

A legfájdalmasabb búcsú

Ezt a KÖJÁL repülőtéri kirendeltsége rendezi.

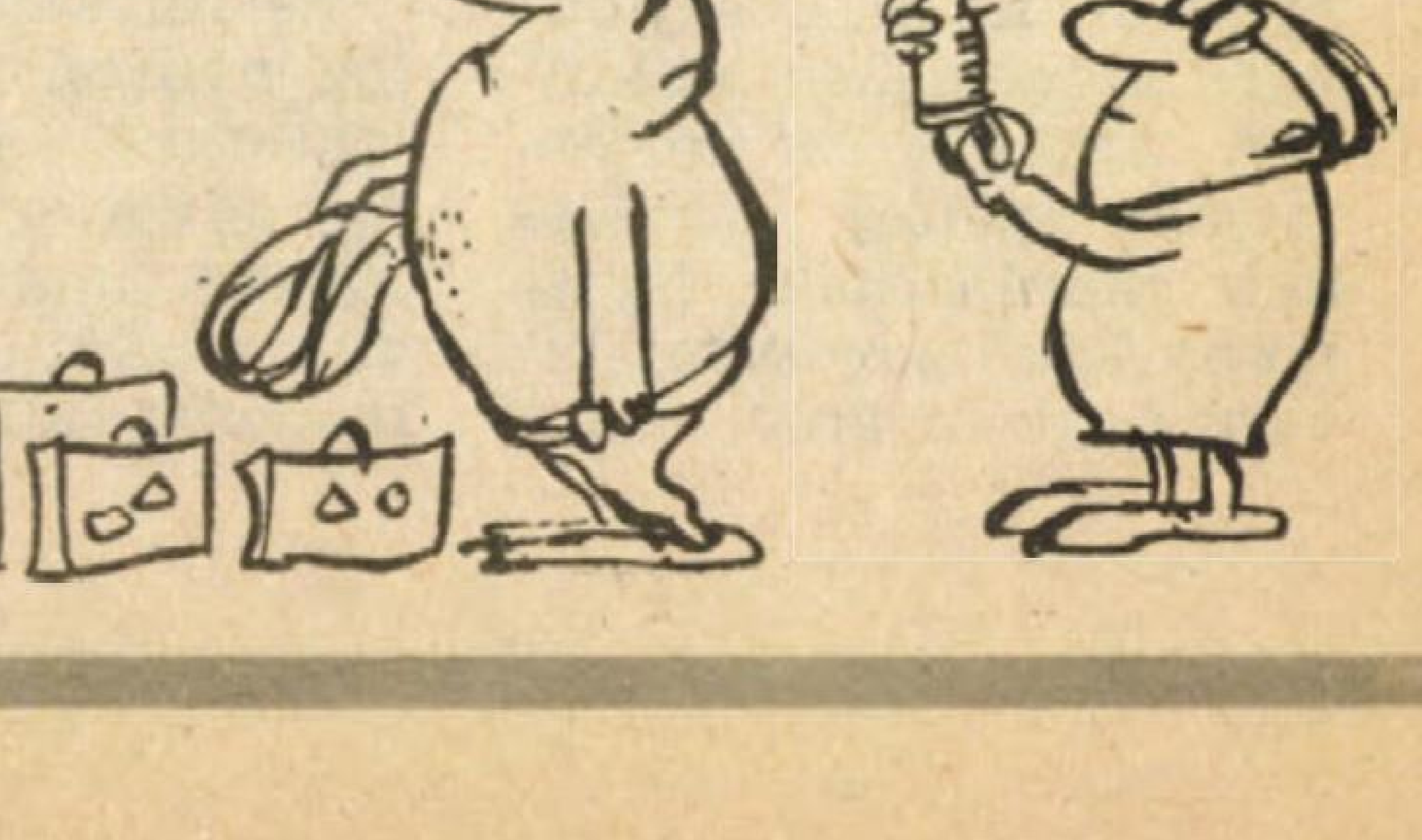

Strandnyitás

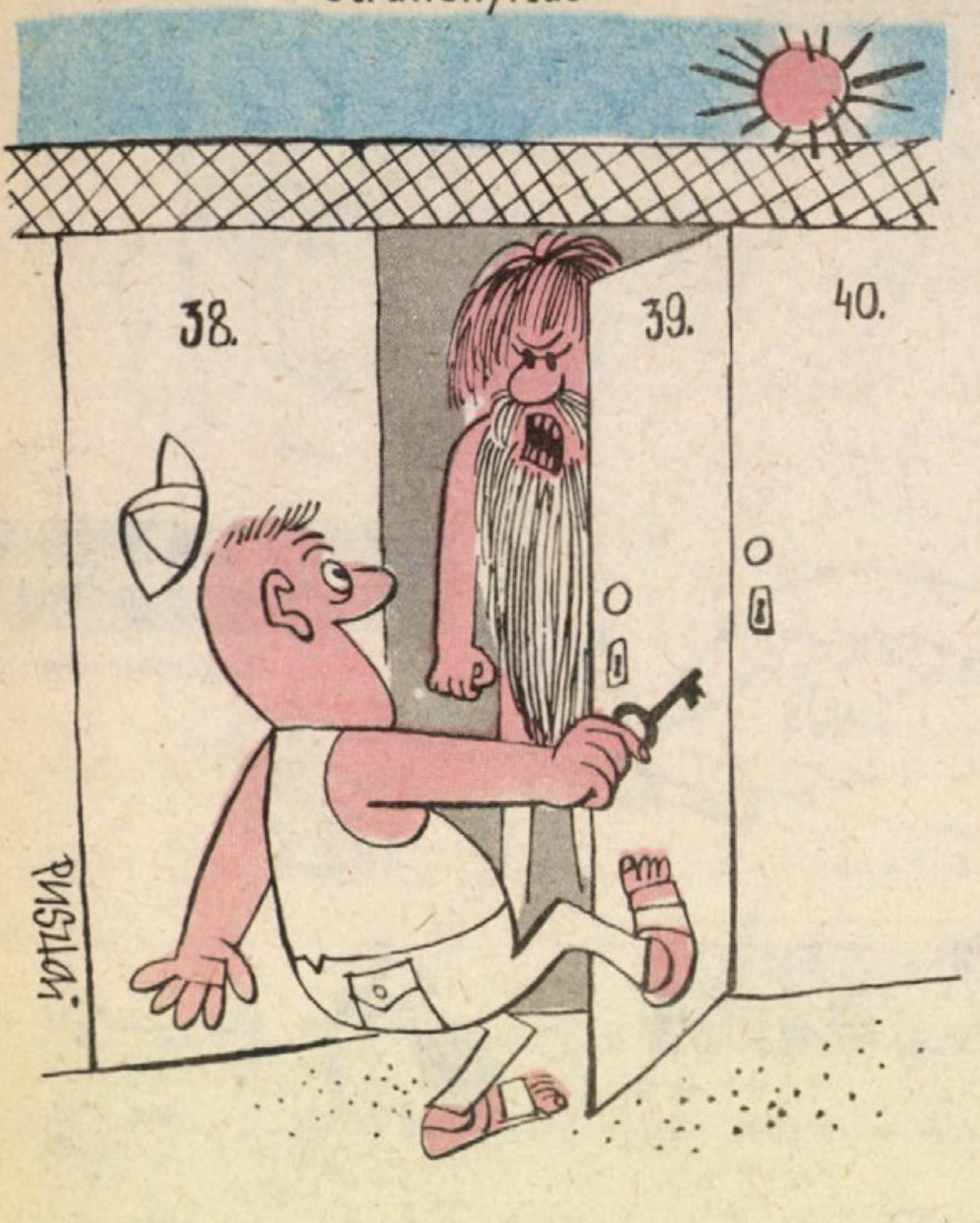

– Na végre! Már azt hittem, sosem lesz nyár.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PULT ÉS PONYVA

Olvastam a Ludasban, hogy az Aranyszarvas vendéglő teraszát nem használhatják, mert a hűtőpult elhelyezése rontaná az épület műemlékjellegét. A tilalom kiszabója, a Műemlékvédelmi Bizottság, nem elég következetes. Az Aranyszarvastól száz méternyire van a Várkert Kioszk, az is műemlék, és óriási teraszának mind a négy sarkában egy-egy zöld-fehér, rácsos spanyolfal leplezi el a tálalóasztalokat. És a műemlék-teraszon végigfut az óriási, napvédő ponyvákat tartó két vaskos vasszerkezet. Hát ha ez nem árt az épület műemlék jellegének, akkor miért árt az Aranyszarvas teraszának a fal mellett szerényen meghúzódó hűtőpult! De hozzászólásom alapján nehogy kiterjesszék a tilalmat a Várkert Kioszkra is! Inkább engedélyezzék az Aranyszarvas teraszára hűtőpult felállítását – esetleg műemlék jellegű kivitelben. Hogy megmaradjon a terasz is, a panoráma is, és a műemlék jelleg is!

Z. G.
Budapest

DOHOGÁS SAJT-ÜGYBEN

Arról tudósít az újság, hogy a felmelegedett időre való tekintettel a pálpusztai és a parenyica sajtok gyártását a tejipar beszünteti, és a Lajta sajt mennyiségét is korlátozza. Újságolvasó ember számára ez azt jelenti, hogy e sajt beszerzése emberfeletti akaraterőt és makacs utánjárást fog igénybevenni.

Lehetséges — tűnődtem —, hogy az általam oly nagyrabecsült sajtféleségek nyáron ártalmasak a szervezetre? A pálpusztai elősegíti a napszúrást? Fogyasztása után netalán könnyen görcs áll az ember lábába mély vízben? Mert akkor ne gyártsák nyáron a pálpusztait, a világért se!

De mint hallom, nem ilyesmiről van szó. Az intézkedést az indokolja, hogy nevezett sajtok kényesebbek más sajtoknál; a melegben puhulnak, térfogatukat változtatják, esetleg erjedésnek indulhatnak. Tehát *igényesebb gondozást* kívánnának nyáron, mint télen, szállítás, tárolás, esetleg csomagolás tekintetében is.

Istenkém — gondolom most magamban cinikusan — és ha így van? A hús is kényesebb jószág nyáron, mint télen, mégsem szüntetik be árusítását májustól szeptemberig. Aztán a fagylalt, például. Nyáron romlandóbb, mint télen, miért kell nyáron aggodalmaskodni a fagyival? Novemberig nem kéne fagylaltot gyártani.

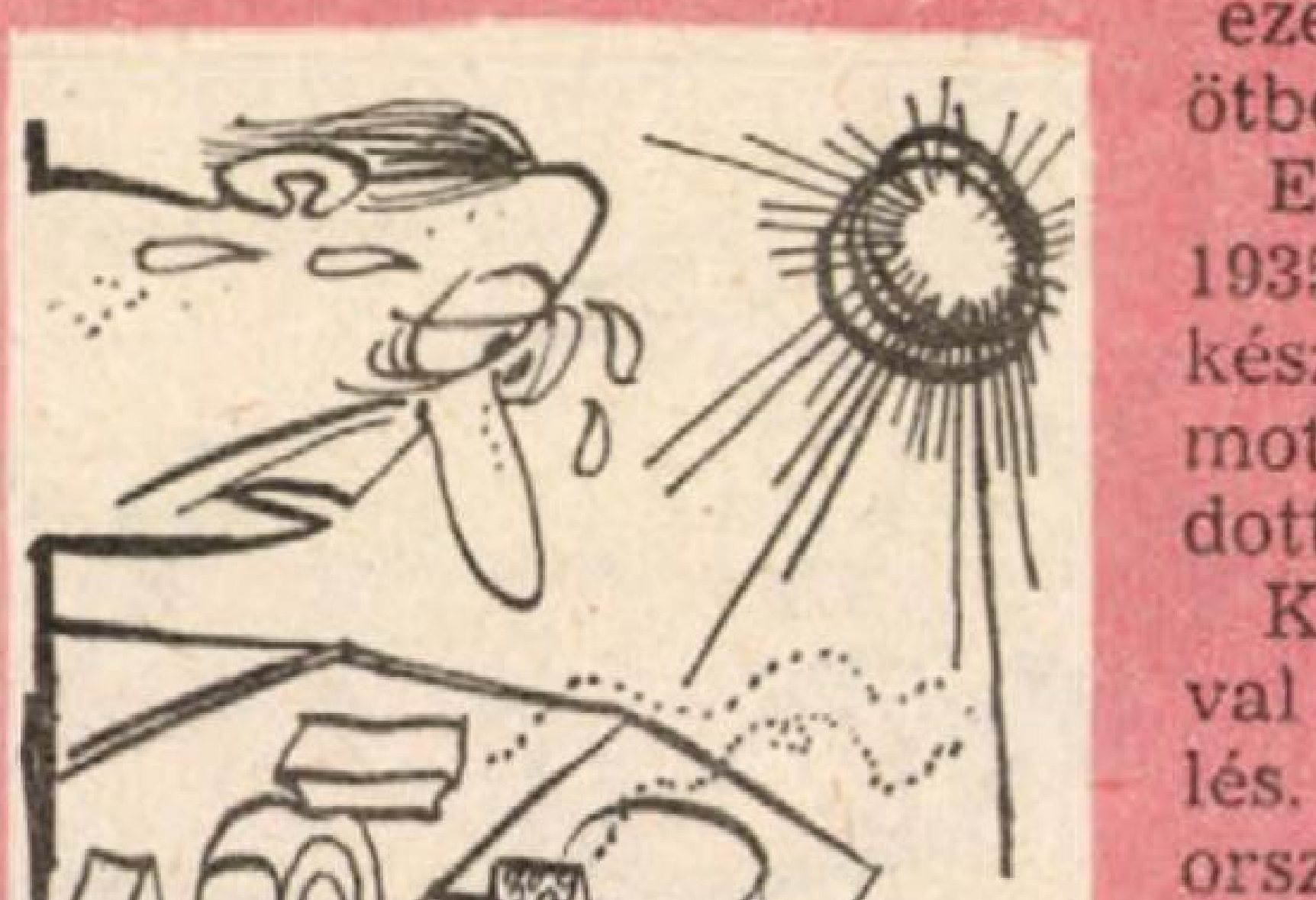

És micsoda gügye dolog nyáron jeget árulni, szállítani, amikor csak úgy olvadozik a kánikulában? Januárban hatszor annyi ideig áll el, nagyobb bajlódás nélkül.

Nem tudtam beletörődni a hírbe, próbára szántam el magamat. Felhívtam a Meteorológiai Intézetet és megkérdeztem, hogy mikor volt a bronzkor óta a legmelegebb nyár Magyarországon? Azt mondták, ezerkilencszázharmincötben.

Ekkor felkutattam egy 1935-ös tejcsarnoki árukészletről szóló lajstromot. Gyanúm beigazolódott: volt pálpusztai!

Klasszikusok példájával szokás a végső érvelés. A sajtok klasszikus országában, Franciaországban még nem volt példa rá, hogy nyáron ne lehessen, mondjuk camembert-sajtot vásárolni, holott a camembert is puha lesz a melegtől. De ha a francia tejipari vállalat beszüntetné a camembert nyári gyártását, a francia nép e vállalat vezetőit minden bizonnyal gouillotine alá hurcolná.

Mi kisebb nép vagyunk. Nálunk nincsen gouillotine. Sőt. Nyáron pálpusztai sincs.

(somogyi)

E heti hirdetéseink

tetőtől-
talpig
egyenletesen barnít a
CA-O-LA
aerosolos napolaj

HAJDU SUPER
a korszerű mosógép

Új munkaerő

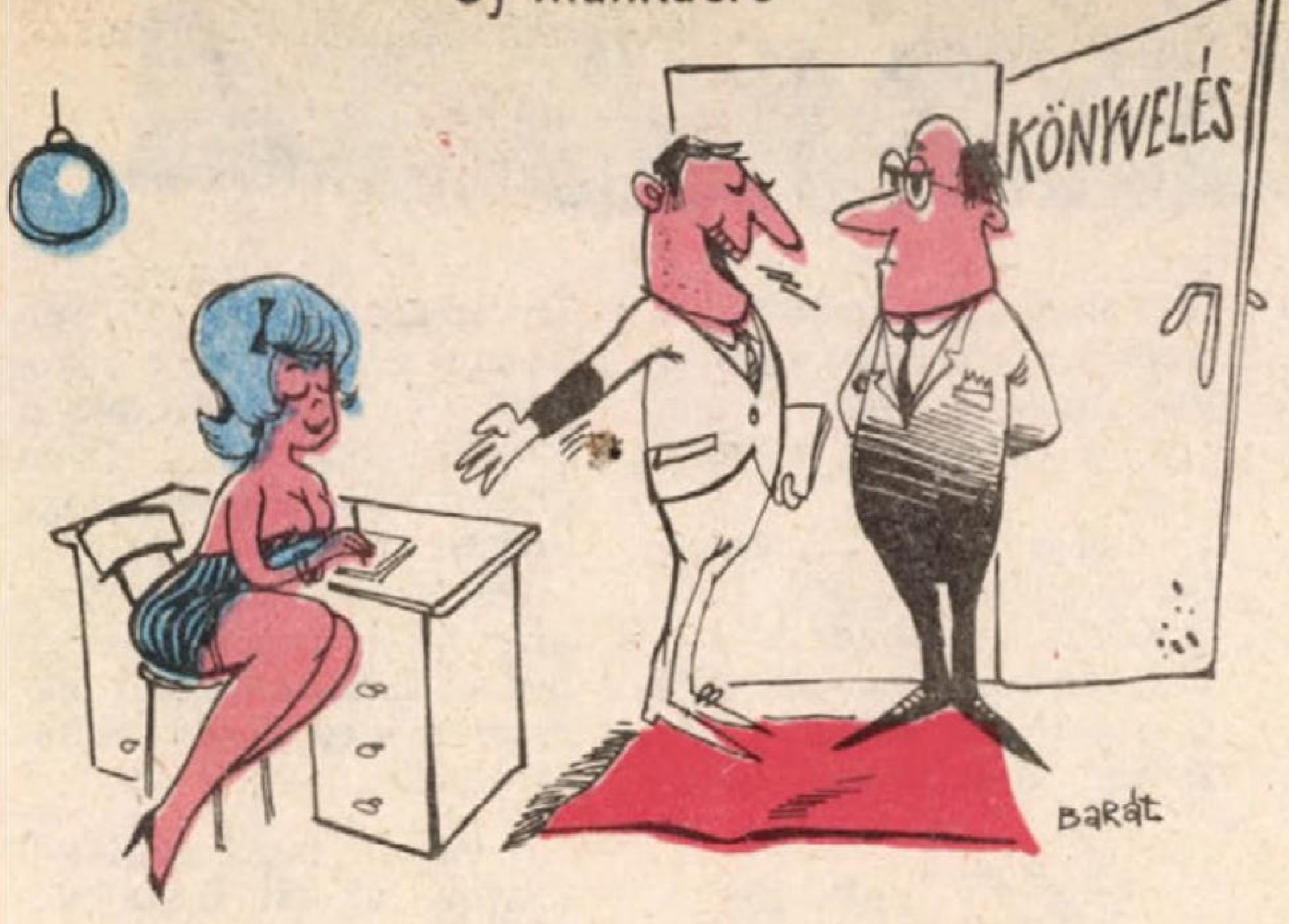

– Higgye el, igazgató kartárs, olyan ártatlan, hogy kettőig sem tud számolni . . .

Bikini

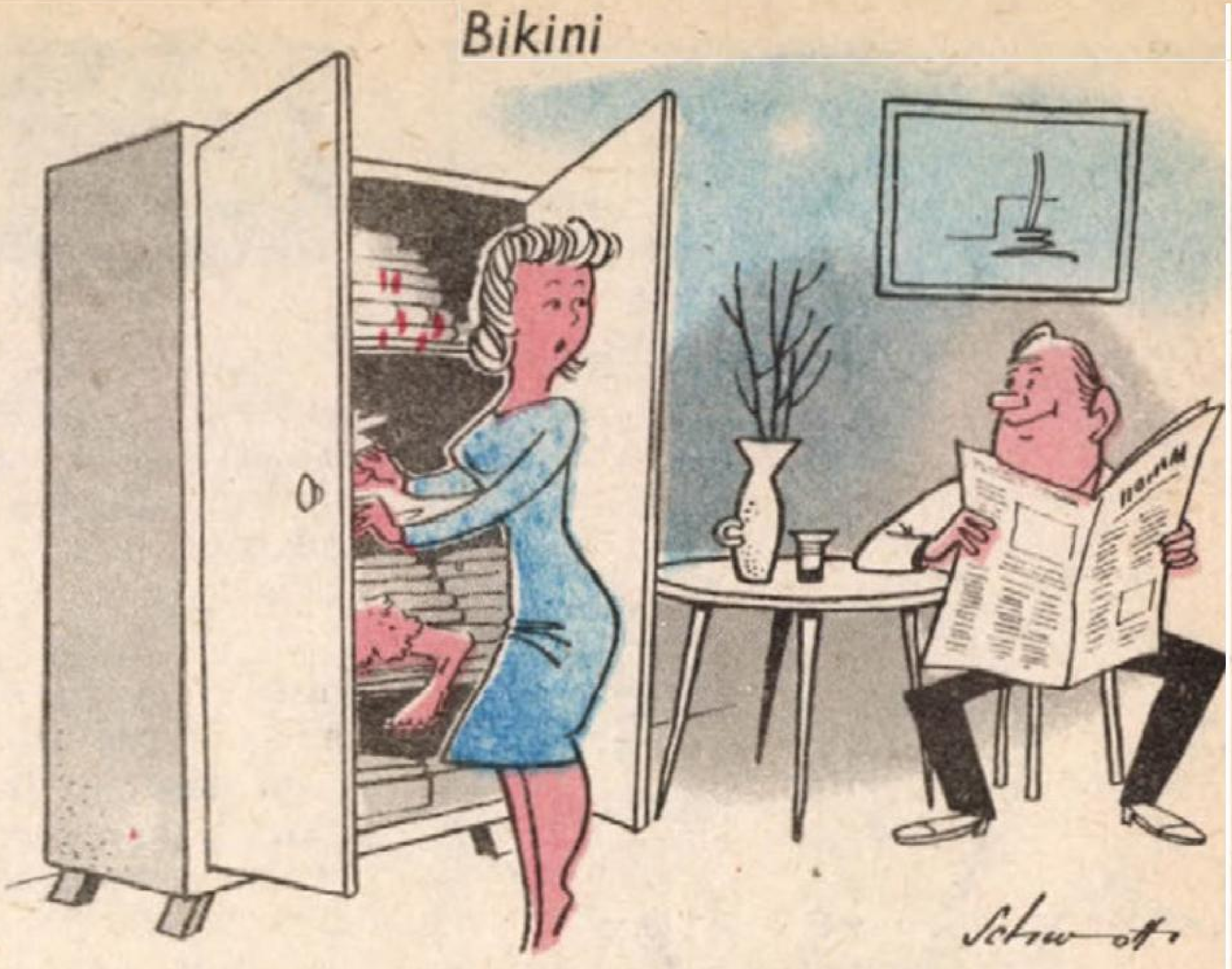

– Csak tudnám, hová lett a tavalyi fürdőruhám!
– Talán megette egy moly!

Svájc

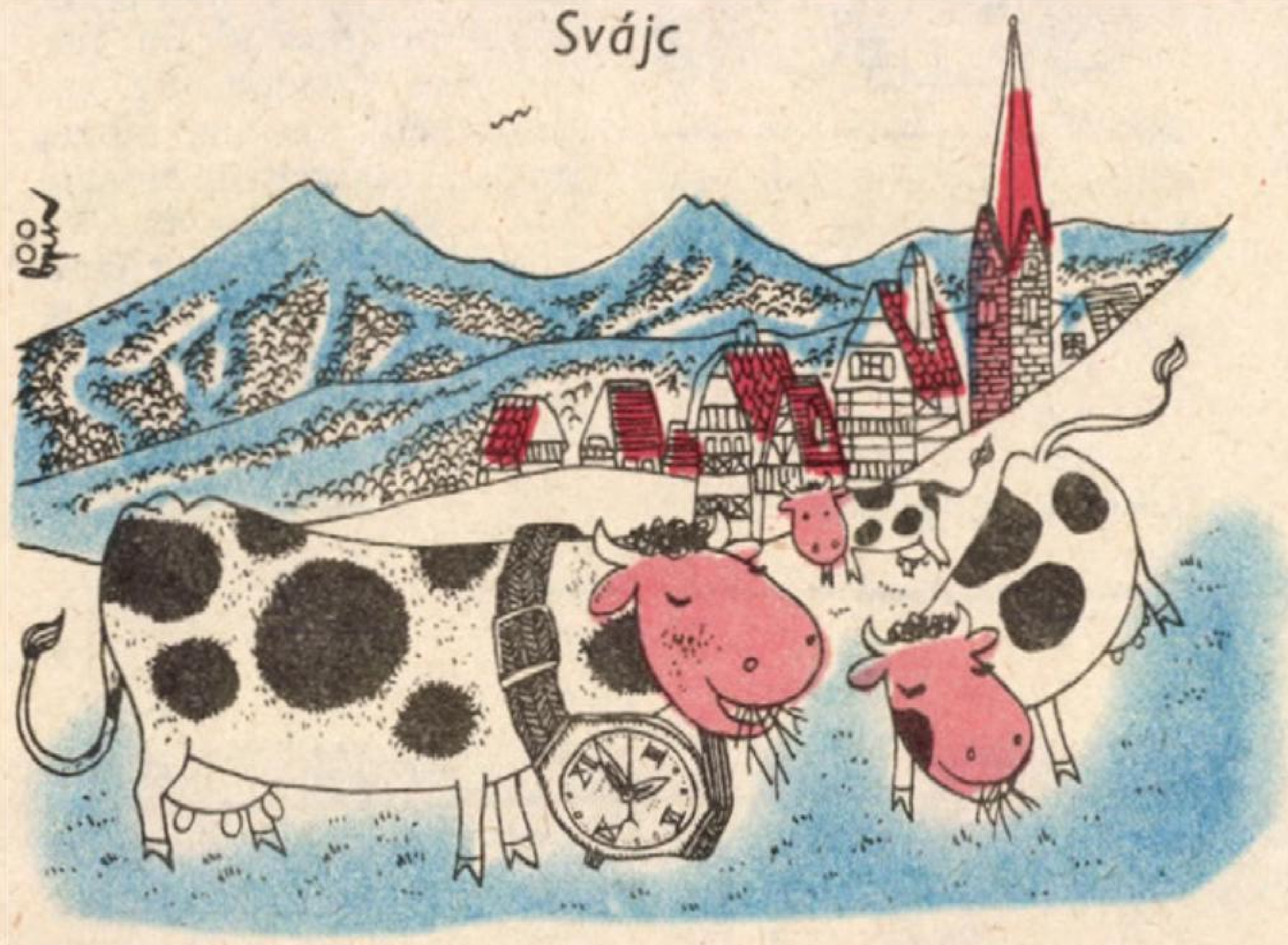

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A „Viszont-határozat" című cikkel teljes mértékben egyetértünk. Ideje lenne már az 1957. évi IV. tv. vonatkozó paragrafusát módosítani, hogy a Ludas Matyi által megrótt formaságok ne kössék a tanácsi szakigazgatási szerveket.

Vincze József vb-elnök
Nyíregyházi Járási Tanács

Pesti tudósítónktól

Kell-e a nyelvtanuláshoz nyelvérzék?

Ennek az újabban felvetődött kérdésnek az eldöntésére felkértem Mezzofanti bíborost, aki maga 58 nyelvet sajátított el élete folyamán. A bíboros a fejét rázva legyintett:

— A nyelvérzék babona! A szorgalom a fő. Nekem például semmiféle nyelvérzékem nincs, de rendkívül makacs és szorgalmas vagyok. Néha egy-egy nyelv elsajátítására több órát is fordítok.

*

Mint nemdohányos nagy örömmel olvastam azt a hírt, hogy — egyelőre csak külföldön — nikotinmentes, salátalevélből készült cigarettát gyártanak. Ez a minden ártalmas anyagtól mentes, sőt, vitamindús cigaretta alkalmas arra, hogy ezt a valaha káros szenvedélyt az egészségvédelem egyik fegyverévé emelje. Sok dohányos amúgy is kifejtette, hogy nem is maga a cigaretta a fontos, hanem a dohányzással kapcsolatos mozdulatok. Megjegyzem, ezeket a mozdulatokat gondosan összeállított tornagyakorlatokkal is pótolni lehet, s akkor még a salátacigaretta is fölöslegessé válik, a salátát pedig ecettel és olajjal leöntve lehetne élvezni, ahelyett hogy meggyújtanánk.

*

Rendkívül érdekes, s a rendellenességek iránt érdeklődő emberek képzeletét feltétlenül megragadja az a hír, amely szerint egy jugoszláv kisgyereknek két szíve van. Én viszont ismerek olyan embereket, akiknek egy sincs.

f. l.

HANGVADÁSZAT

A rövidhullámon keresgélek,
sok hang nyüzsög az éteren,
tekerem a gombot s egyszerre csak
jól alakul a vételem.

Most Moszkvát hallom, majd Párizs köszönt,
aztán London is üdvözöl,
megtudom lassan, hogy mi az újság
az északin s a délkörön.

Harsog Moszkva és bömböl Párizs is,
London is szinte mennydörög —
most a Petőfi adóra váltok,
agonizál, seppeg, hörög . . .

Mienk, itt van, száz kilométerre
légvonalban, és hangja gyér,
küllégbe vagyok kénytelen „menni"
stabil, hallható hangokért.

Donkó László

Várnai György rajza

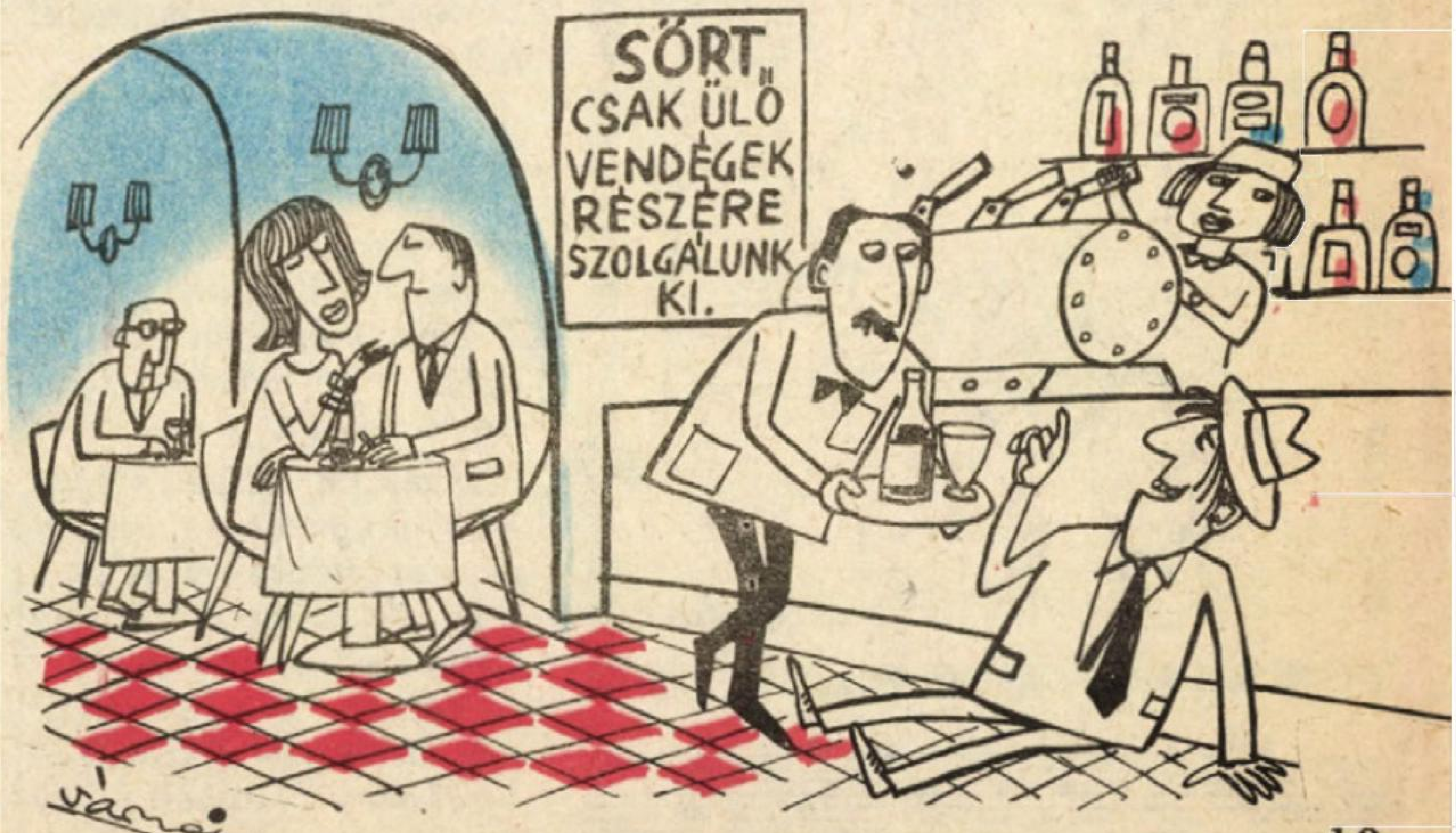

(Lengyel Gyula rajzai)

DIVATTERVEK

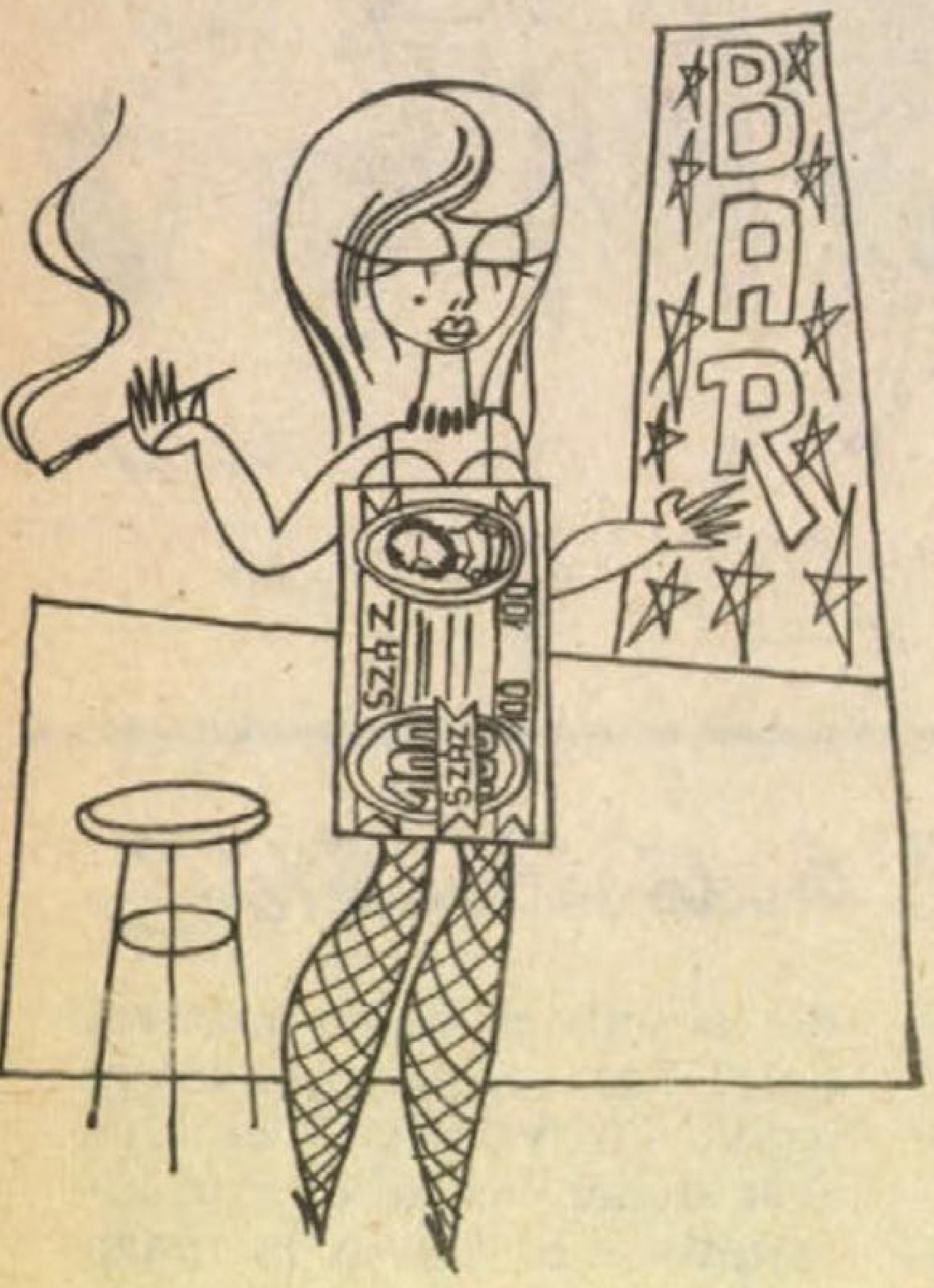

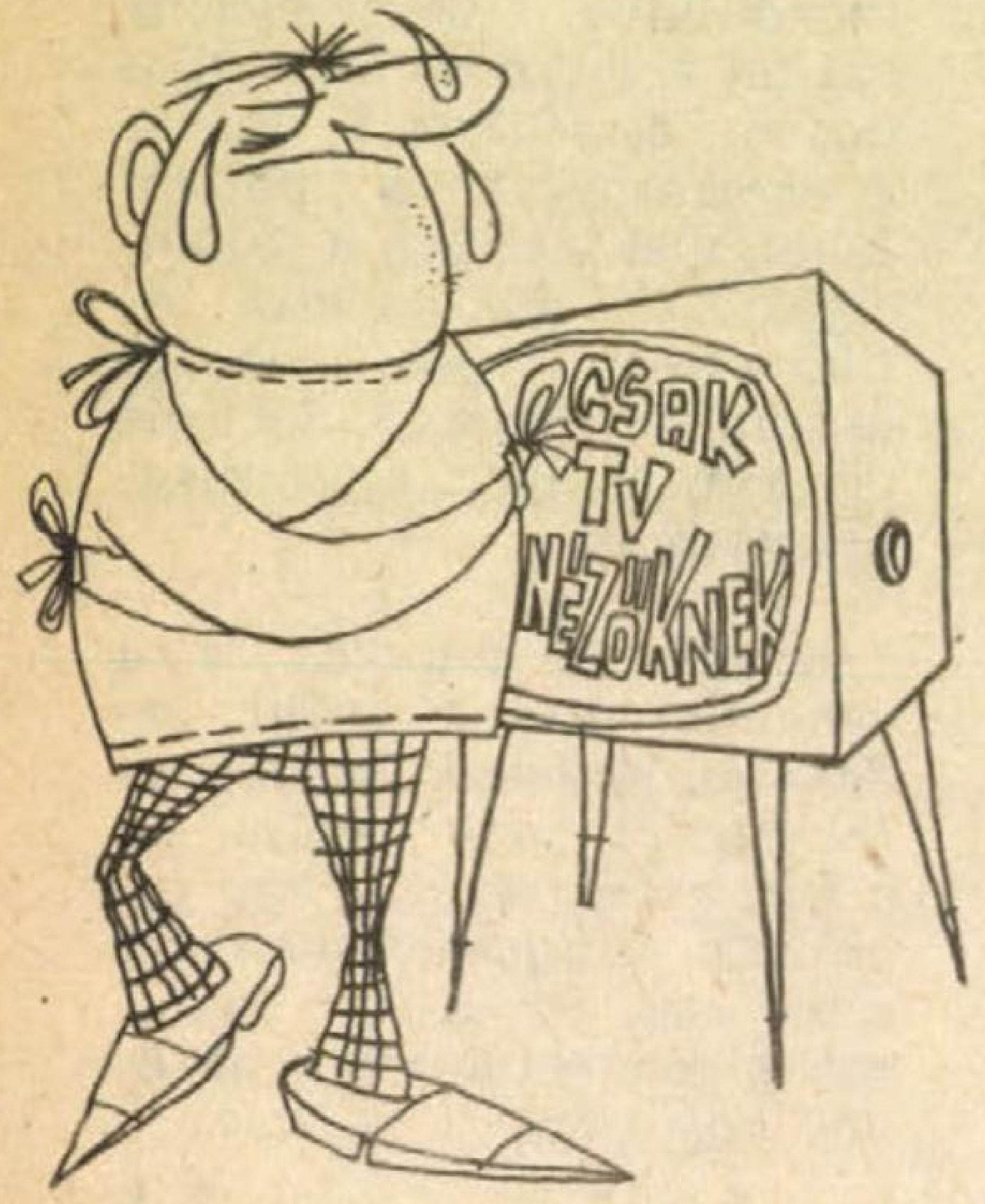

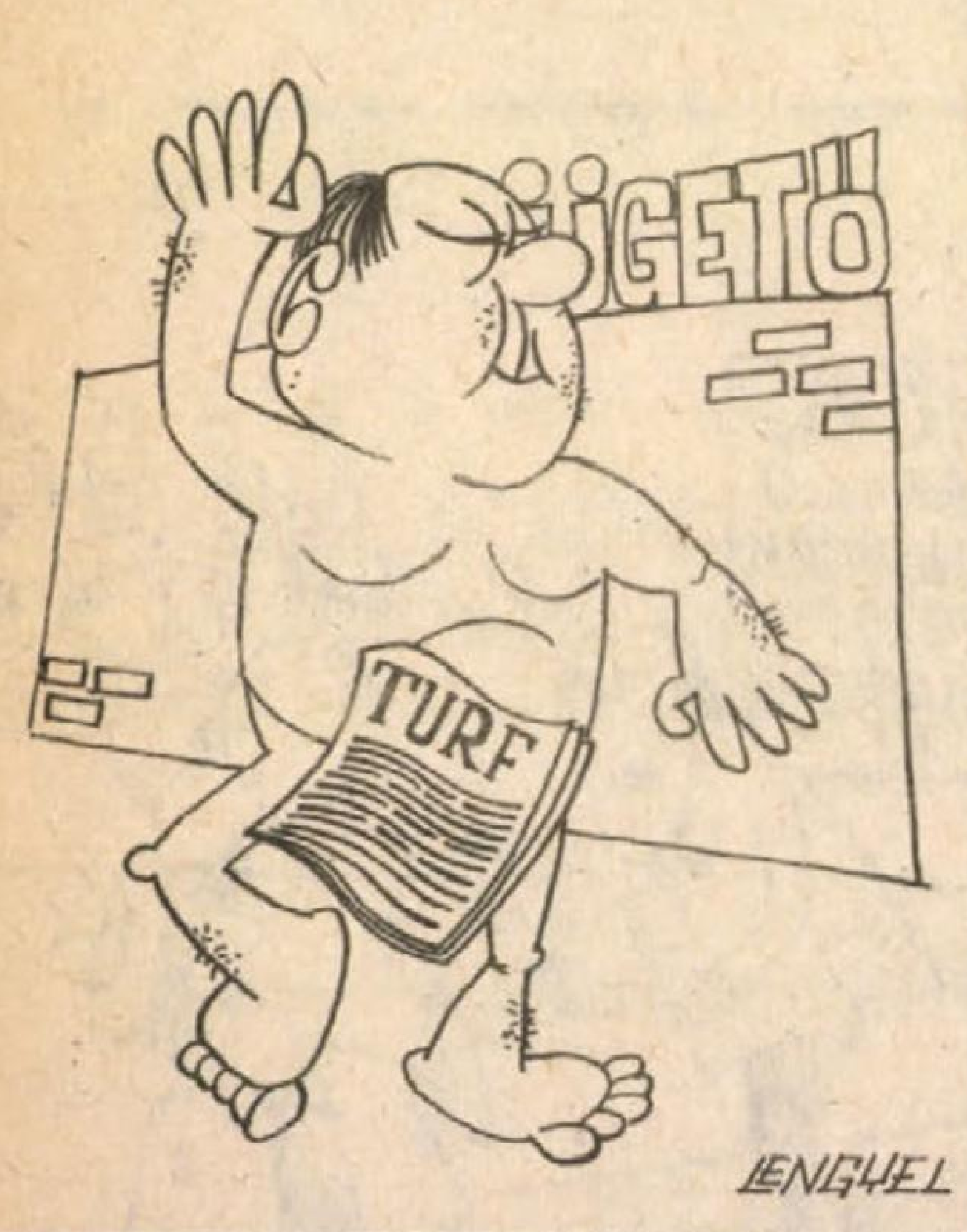

BARÁTI TALÁLKOZÓ

Régen látott távoli jó barátom, Elemér, a közismert léhűtő és érdemes utolsó bohém, viharosan üdvözölt az eszpresszóban.

– Jó, hogy összefutottunk. Jegyezd fel magadnak: június 18-án, vasárnap délután itt találkozunk a Kikerics eszpresszóban. Felírtad? Akkor nem is küldök meghívót.

– Milyen alkalomból találkozunk? – kérdeztem gyanakodva.

– Baráti összejövetel. Egybehívom azokat, akikkel 1945. június 18-án három és fél óra hosszat álltunk sorba a Damjanich utcában melaszért. Volt időnk összebarátkozni.

Csodálkozással párosult tisztelettel néztem rá.

– Te emlékszel a dátumra?

– Mindent felírok. Te felemás bakancsban jelentél meg, hátizsákkal és napernyővel, mert esett az eső. Nagyon vágytam már erre a jubileumi találkozóra.

– Hogyan jutott eszedbe ilyen marhaság?

Könnybe lábadt a szeme, elcipelt a szomszédos mértékutáni műanyag-üzlethez, amelynek kirakatában bájos fiatalok csoportja pompázott, igazgatóval, osztályfőnökkel és hivatalsegéddel együtt. „Találkozunk 1972-ben" – hirdette a tábla.

– Látod? Mindenki találkozik mindenkivel. A lapokban felhívások: „Felkérem azokat, akik 1910-ben velem Miskolcon érettségiztek..." Ilyen öreg trotlik, ahelyett hogy otthon ülnének, folyton találkoznak. Csak velem nem találkozik senki! Így hát én is kiterveztem magamnak egy baráti összejövetelt.

– Miért nem rendezel inkább iskolai összejövetelt?

Ellenséges pillantást vetett rám.

– Még ugratsz is? Jól tudod, hogy a harmadik elemiből kimaradtam. Komikusan festene, ha azt hirdetném a lapokban, hogy „Felkérem mindazokat, akiket 1929-ben kicsaptak a Ló utcai elemiből, hogy jelenjenek meg a Gundelnél magyaros vacsorára."

Stella Adorján

a MOZGÓKÉP CSODÁLATOS VILÁGA

Még tavaly nyáron olvastam az újságban, hogy Blaskóczi Aurél, a tehetséges, fiatal rendező „Vargabéles" címmel egész estét betöltő színes, szélesvásznú forgatókönyvet írt.

Tavaly ősszel ismét olvastam Blaskócziról az újságban. Egy kulturális hírecske megemlítette, hogy Blaskóczi Aurél, a neves rendező hozzákezdett a „Fehér, mint a szurok" című filmjének forgatásához.

— Nofene! — mondtam magamban. — Ez a farkasétvágyú ifjú titán ilyen hamar nyélbeütötte volna a „Vargabéles"-t? Végeredményben az ő dolga, hogy milyen gyorsan dolgozik.

Azonban télen mégis meghökkentem kicsit egy fényképes riport láttán. Az érdekes anyag Blaskóczi Aurél legújabb filmjének — a „Nyirkos gyilkosok" — külső felvételeiről számolt be. Vajon nem fog a minőség rovására menni ez a szédületes tempó...?

Ám egy kora tavaszi reggelen meghűlt bennem a vér, a tejeskávé mellett heverő hírlap egyik vastagbetűs sorára pillantva: „Elkezdődtek az Ötlevelű lóhere laboratóriumi munkái! Blaskóczi Aurél vall új alkotásáról."

Hát ez azért sok egy kicsit. Az élelmességnek is van határa! Ez a Blaskóczi, úgy látszik, futószalagon herdálja a filmszalagokat. Más rendező örül, ha évenként egyszer forgathat, ez a fiatal rendező pedig röpke fél esztendő alatt immár a negyedik játékfilmet koptatja!

Múlt csütörtökön aztán végképp betelt a pohár. A tévében előzetest vetítettek a következő hónap filmújdonságaiból:

MEG KELL PUKKADNI!!!

Írta és rendezte:
Blaskóczi Aurél

Ekkor haladéktalanul levelet írtam a Központi Népi Ellenőrző Bizottságnak: milyen jogon rendezhet Blaskóczi Aurél negyedévenként egy új filmet??!!

Ma megérkezett az udvarias válasz:

„Panaszát kivizsgáltuk és közöljük, hogy Blaskóczi Aurél az elmúlt tizenkét hónap során csak egyetlenegy filmet rendezett, de ennek menetközben négyszer is megváltoztatták a címét."

(d—th)

CUKORRAL A JOBB FOGAKÉRT!

Ha a gyerek cukrot rág és szopogat, ezt elsősorban fogai épsége érdekében teszi, noha ösztönszerűen. Svájci orvosok ugyanis megállapították, hogy sem az édesség, sem a fagylalt nem árt a fogaknak, a csokoládé pedig egyenesen hasznos, csak az a fontos, hogy ne mossuk ki étkezés után szánkból a hasznos hatóanyagokat. Hiába, orvosi felfedezések terén határ a csillagos ég!

KERESZTREJTVÉNY

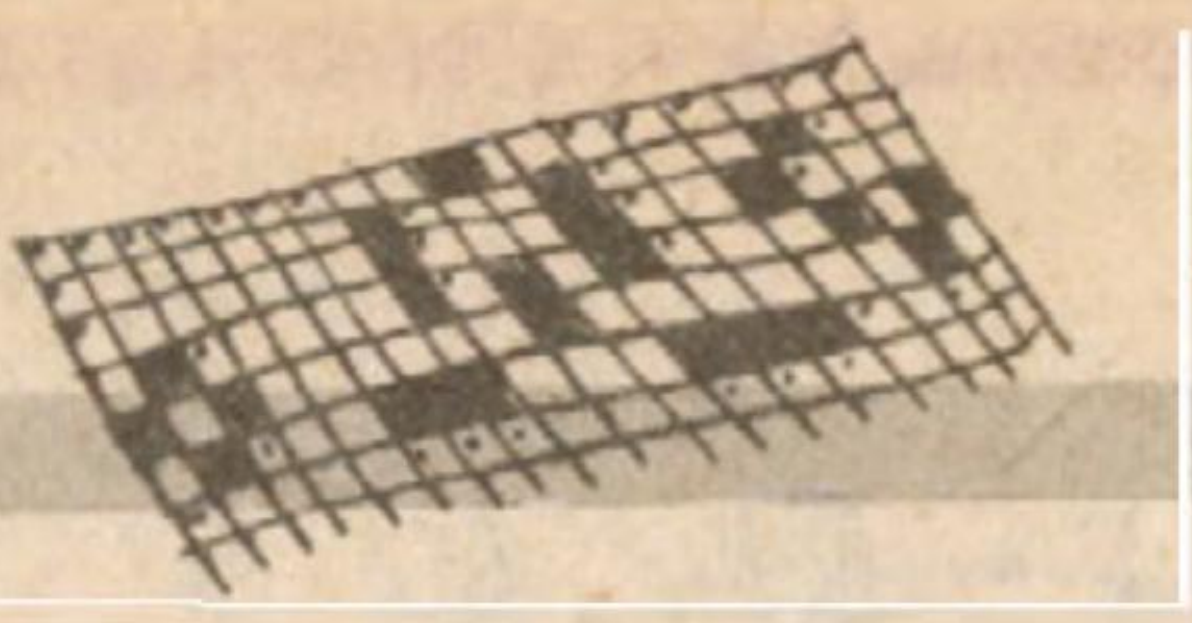

Századunk a tudomány kora, s minél több kiművelt emberfőre van szükségünk. A huszadik század embere éjjel-nappal tanul, iskolában, otthon, a legújabb kísérletek jóvoltából álmában is, s szabadidejében szórakozás közben is, például amikor rejtvényt fejt. A rejtvényfejtés is kiváló elmesport, csak az a fontos, hogy megfelelő szellemi erőkifejtésre késztesse az embert. Sajnos, a keresztrejtvények készítői nem haladnak a korral, a rejtvények túlságosan könnyűek, s nem teszik próbára ötletességünket és géniuszunk egyéb oldalait. Ennek a hiányosságnak a felszámolása érdekében szerkesztettem egy keresztrejtvényt, amely nehéznek ugyan nem mondható, de a megszokott öt percnél talán hosszabb ideig köti le a rejtvényfejtő figyelmét. A meghatározások alább következnek:

VÍZSZINTES.

1. Nigériai indulatszó, ibo-nyelvjárásban, ékezethibával. 6. Kovalens kötés vegyértékhéj elektronja. 12. Ismeretlen Goethe-szonett harmadik sora azték titkosírással. 15. Izomorfikus aberráció, tréfásan, utolsó betű hiányzik. 18. Amit Lincoln Ábrahám már nem tudott elmondani. 21. Ebben az évben, hónapban, héten, napon, órában, percben, másodpercben kezdődött a pleisztocén kor. 24. Ismeretlen elem a Pegazus-ködhalmazban. 27. A Vasálarcos unokahúga egyik távoli ismerősének elveszett talizmánjába vésett kezdőbetűk. 30. Hiányzó találmány Edison életművében. 33. Ádám második feleségének neve, fonetikusan. 36. Kéttagú kvártett. 39. Eburon költő egyetlen zenés vígjátékának címe. 42. A világ végtelenségének régi angol űrmértéke. 45. Egysejtű filozófus. 48. Az izlandi madárvilágban beállott változás a waterlooi csata után. 51. Ősködlámpa amhara nyelven az etióp helyesírási reform után. 54. Dzsingisz kán főzeneigazgatójának keresztneve. 57. Ismert szomorúfűz Aiszkhülosz tragédiájában.

FÜGGŐLEGES.

1. Fel nem fedezett földrész legmagasabb hegycsúcsának neve. 3. Híres magyar labdarúgó cipője színképelemzés után. 6. Medvetánc koreográfiája Nizsinszkij felfogásában. 9. Ismert közmondás a tagolt emberi beszéd kifejlődése előtt. 12. Csuvas asztali áldás kezdőbetűi, képletesen. 15. Ionizáció a modern költészetben, írásjelek nélkül. 18. Csatadal légüres térben. 21. Orfeusz dodekafón szonátjának Köchel-jegyzékszáma. 24. Illir tábornok legfontosabb krisztallógiai felfedezése. 27. A babilóniai űrhajózás megalapítója. 30. Illés szekerének rendszáma. 33. A meteorológiai zeneirodalom leghíresebb szimfóniája. 36. Ízeltlábú ortopédia. 39. Ismert háziállat és diplomata. 42. Statisztikai költő. 45. Frontátvonulás neurológiai mértékegysége Fahrenheitben. 48. Híres dalmát jogtörténész és darwinista. 51. Szanszkrit anekdoták legendás alakja. 54. Csillagászati pénzegység. 57. Homérosz Iliászában is előforduló betű.

Helyes megfejtésül egyedül az ábrát és Hannibál összes költeményeit kell beküldeni a finn árvízerőművek központjához, amely a megfejtéseket késedelem nélkül továbbítja a Scotland Yardhoz. Megfelelő számú helyes megfejtés esetén igyekszem valamivel nehezebb rejtvényeket összeeszkábálni.

Feleki László

import humor

KÉNYELMES HIVATALNOK

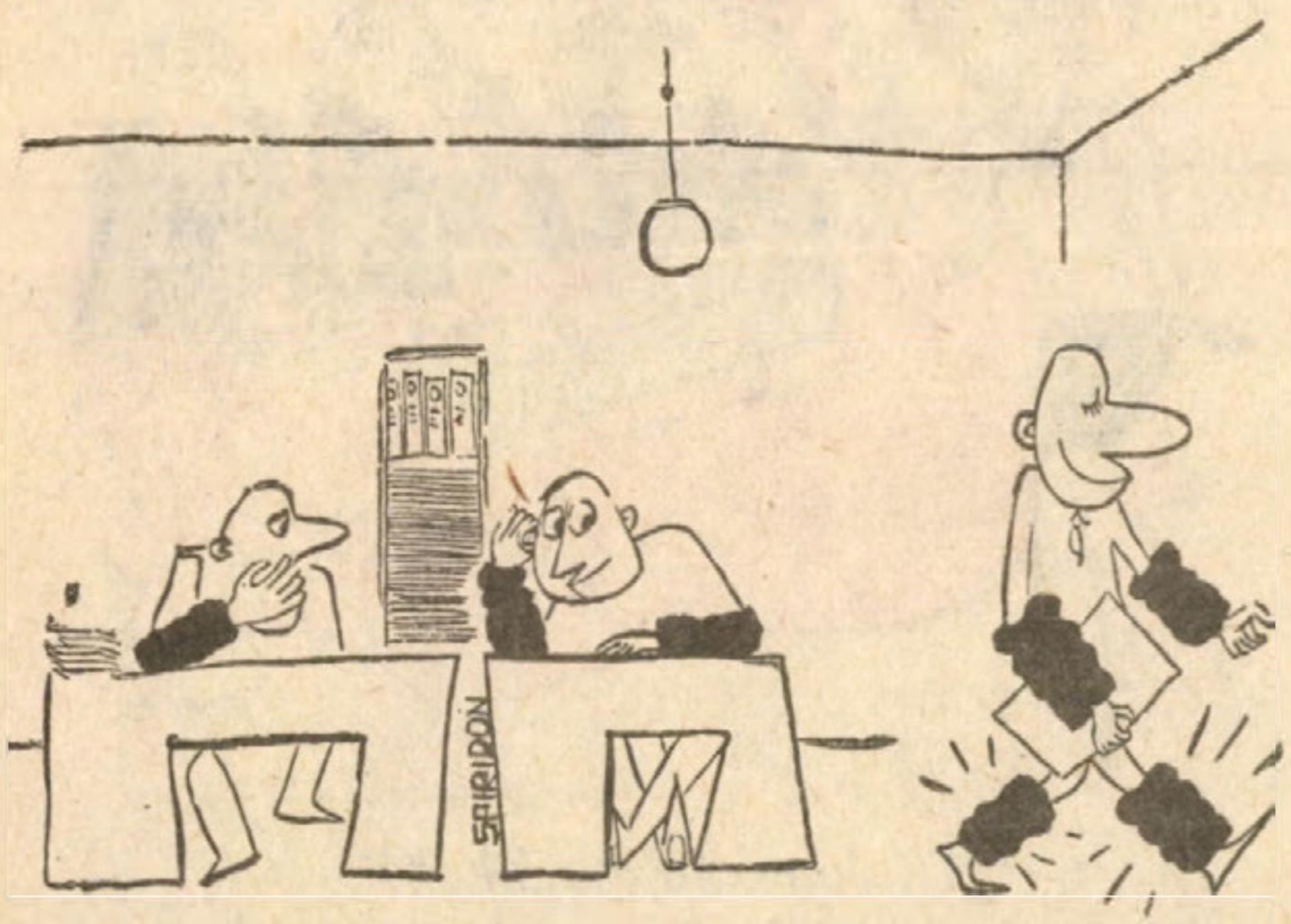

– Tudod, a lábát is mindig felteszi az asztalra . . .

(„Jezs", Belgrád)

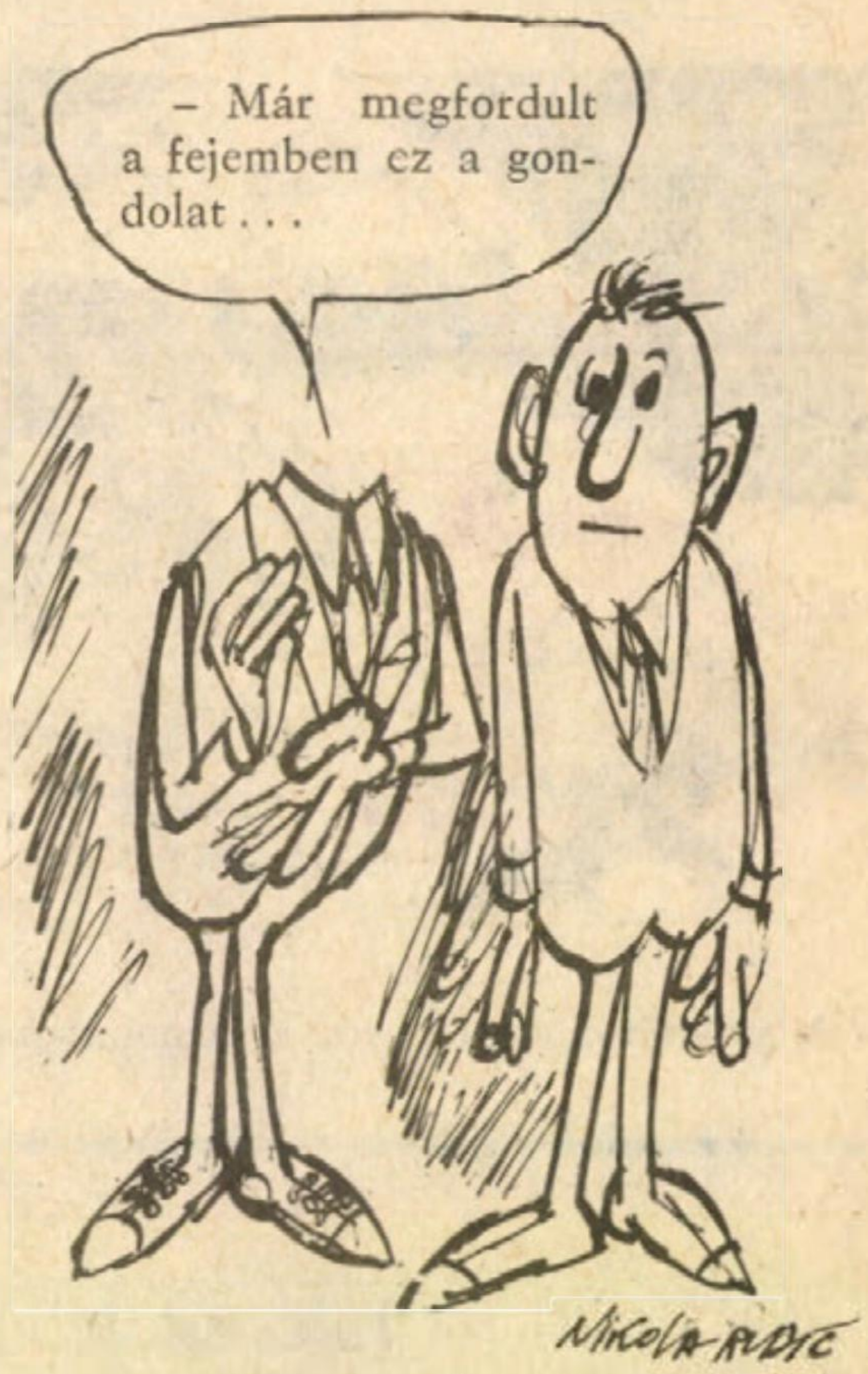
– Már megfordult a fejemben ez a gondolat . . .

TÁRSASÁGI ÉLET

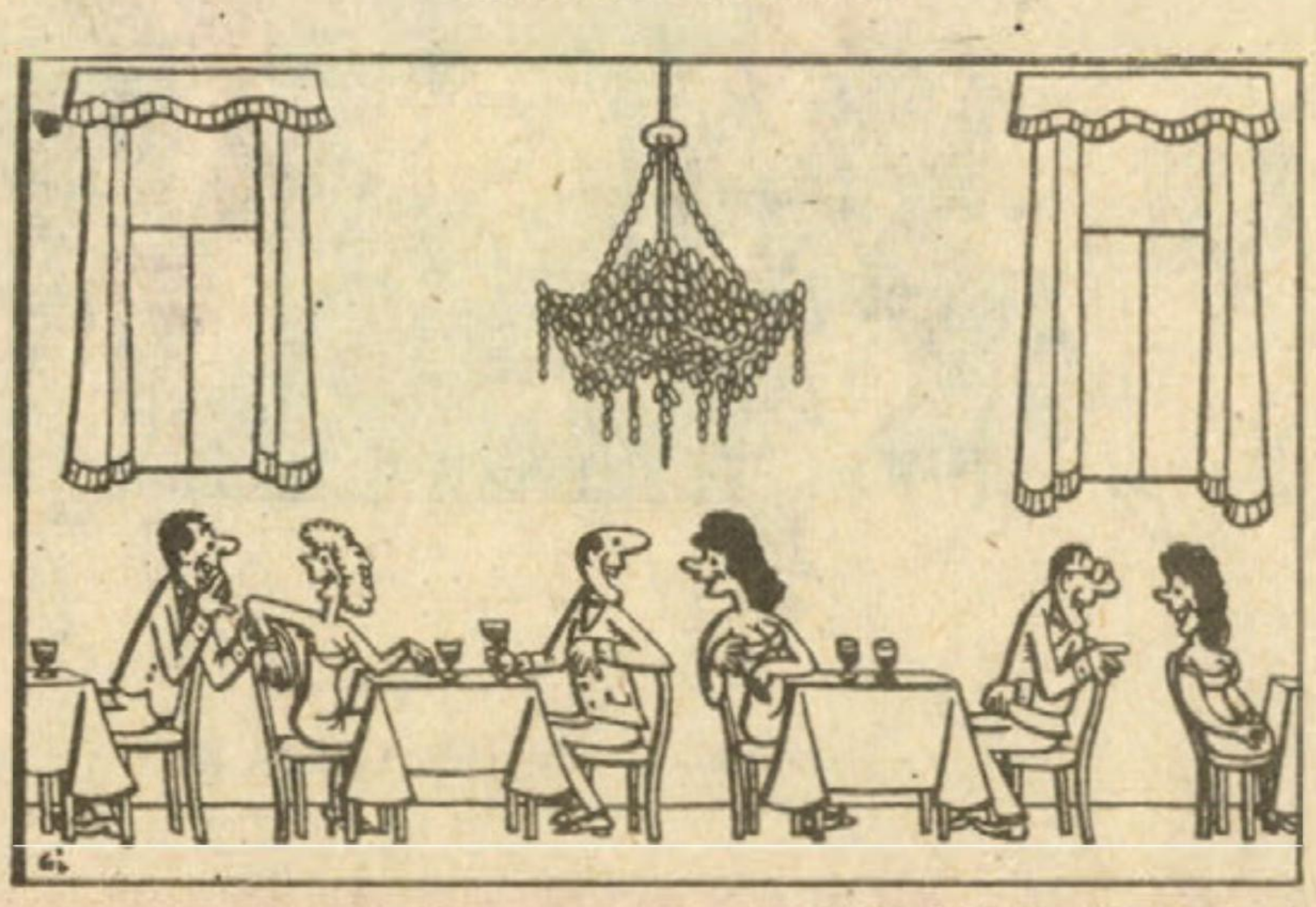

(„Rohács", Pozsony)

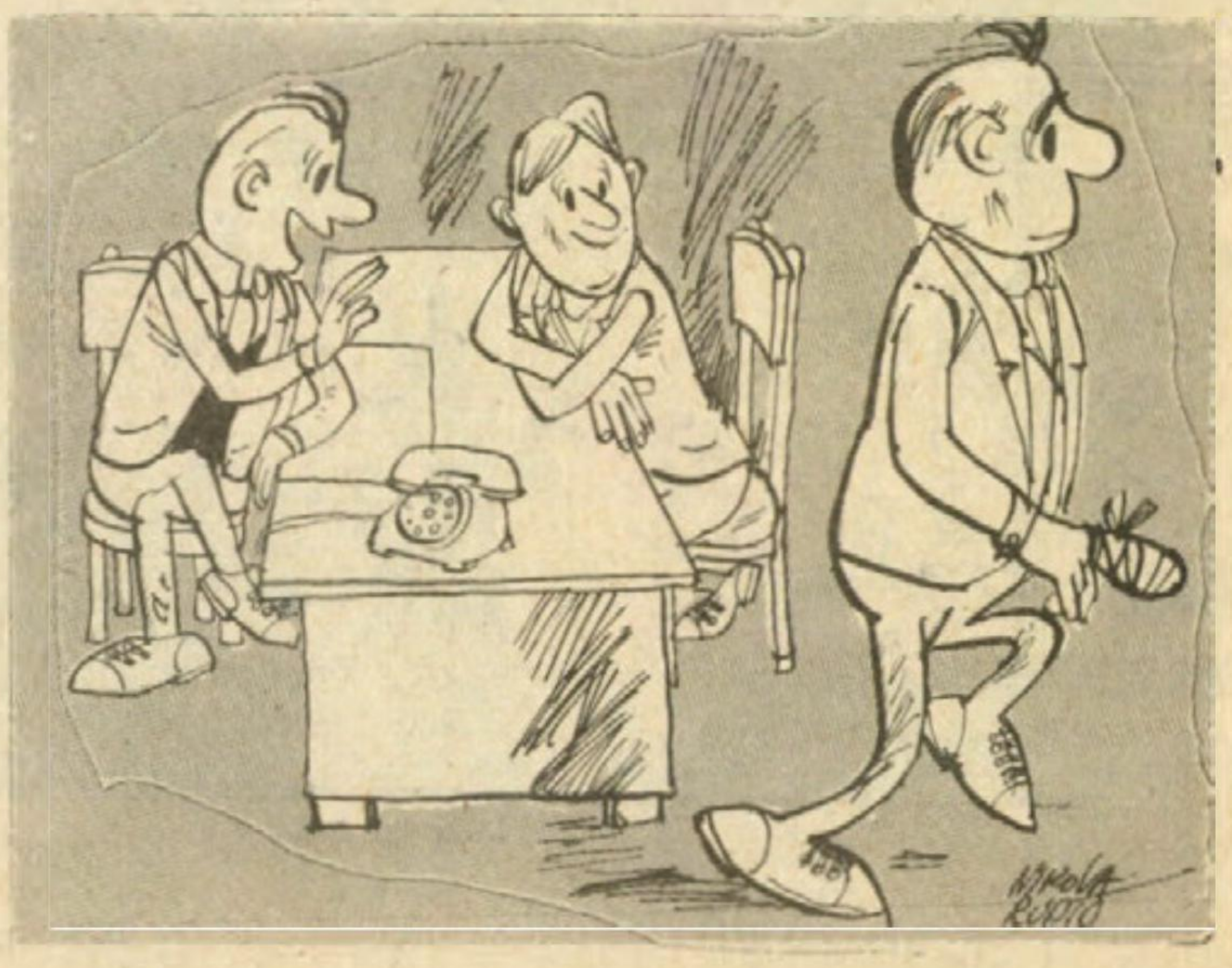

– Most aztán megjárta! Mert mindig rámutatott a hibákra!

(Nikola Rudic rajzai, Belgrád)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„FANTOMAS" IDEGKIMERÜLÉSSEL

Május 11-én kimentem a Margitszigetre, hogy megnézzem Jean Marais kalandos filmjét. A pénztárak előtt hosszú sor állt. Egyszer csak a II. pénztár váratlanul beszüntette a működését, ekkor mindenki az I. pénztárhoz tódult. Néhány perc múlva egy jólöltözött hölgy jelent meg a pénztárnál, aki több százas jegyet vitt el magával, mondván, hogy ez külföldi turisták részére lesz. Ezekután kikerült a „minden jegy elkelt" tábla. A sorbanállók nem éppen hízelgő megjegyzést tettek a mozi vezetőire.

Kérdjük a MOKÉP-et, miert kell ilyen érdeklődéssel várt filmet csak *egy* kertmoziban bemutatni. S vajon mit tesznek a jövőben a jegyváltás normális lebonyolítására?

(g—s)

A BNV-n

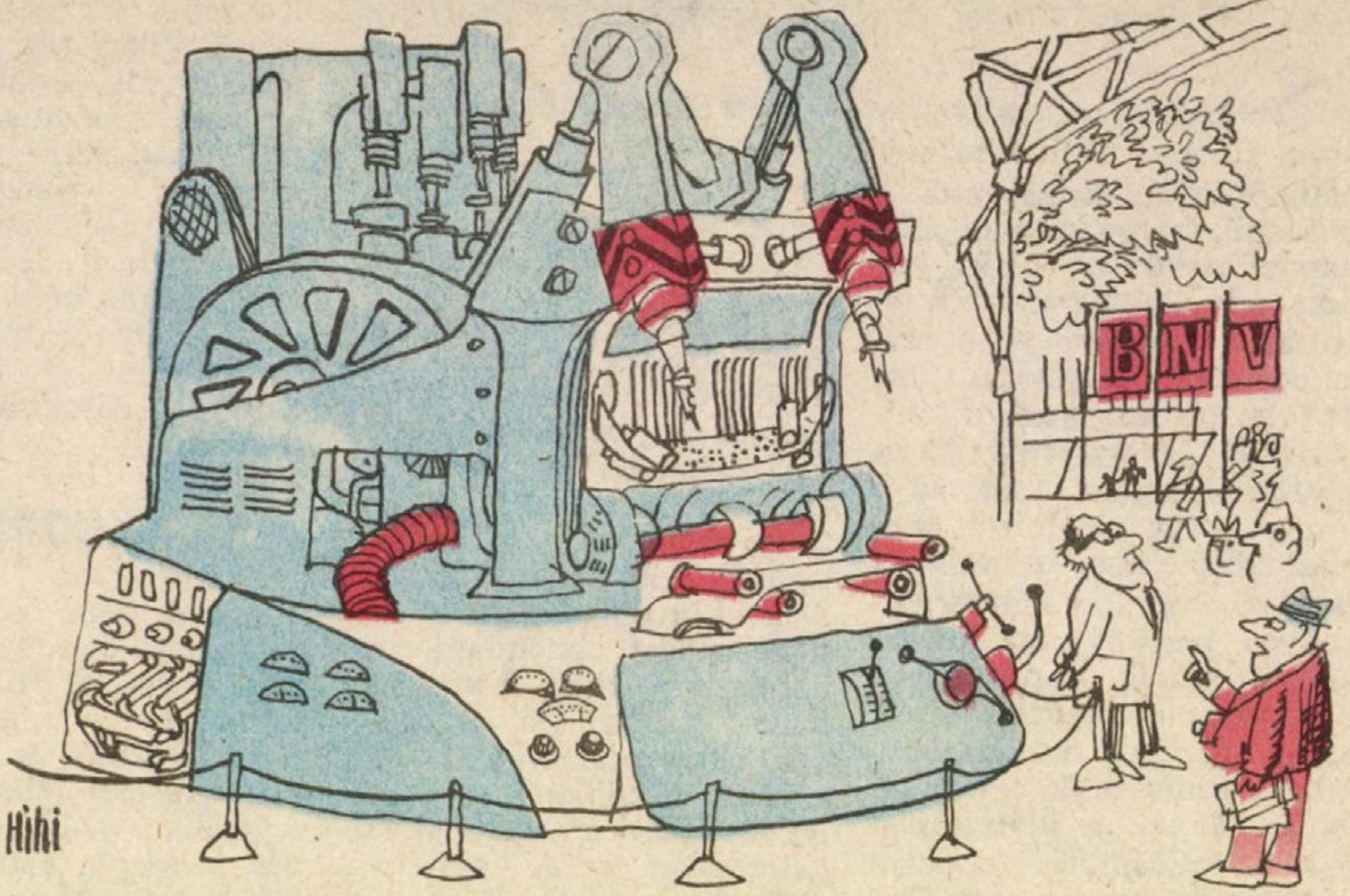

– És mikor lehet ilyet kapni az üzletekben?

Pech

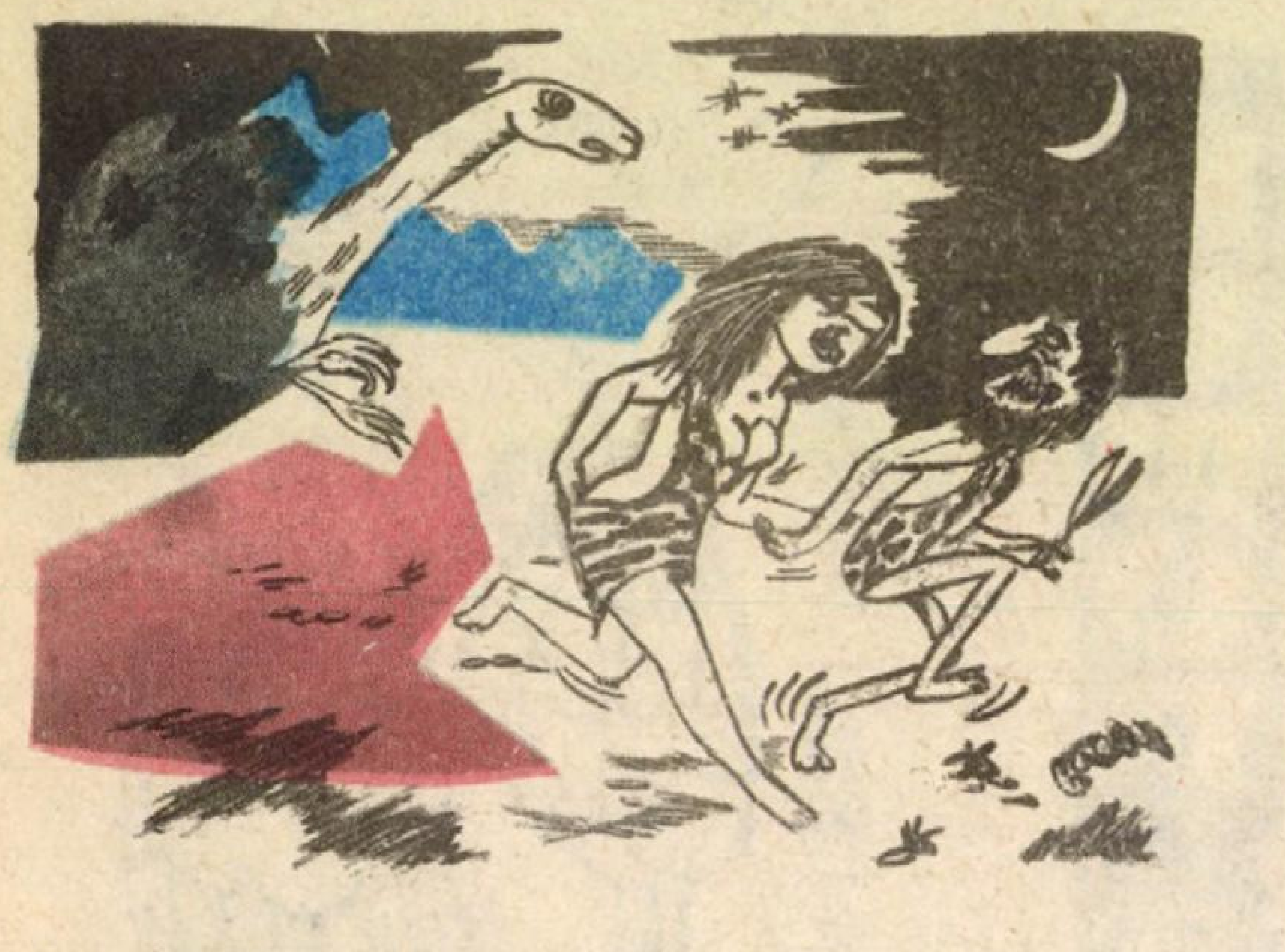

– A gyíkbőr cipőről egyelőre lemondhatsz, drágam!

Érettségi tétel...

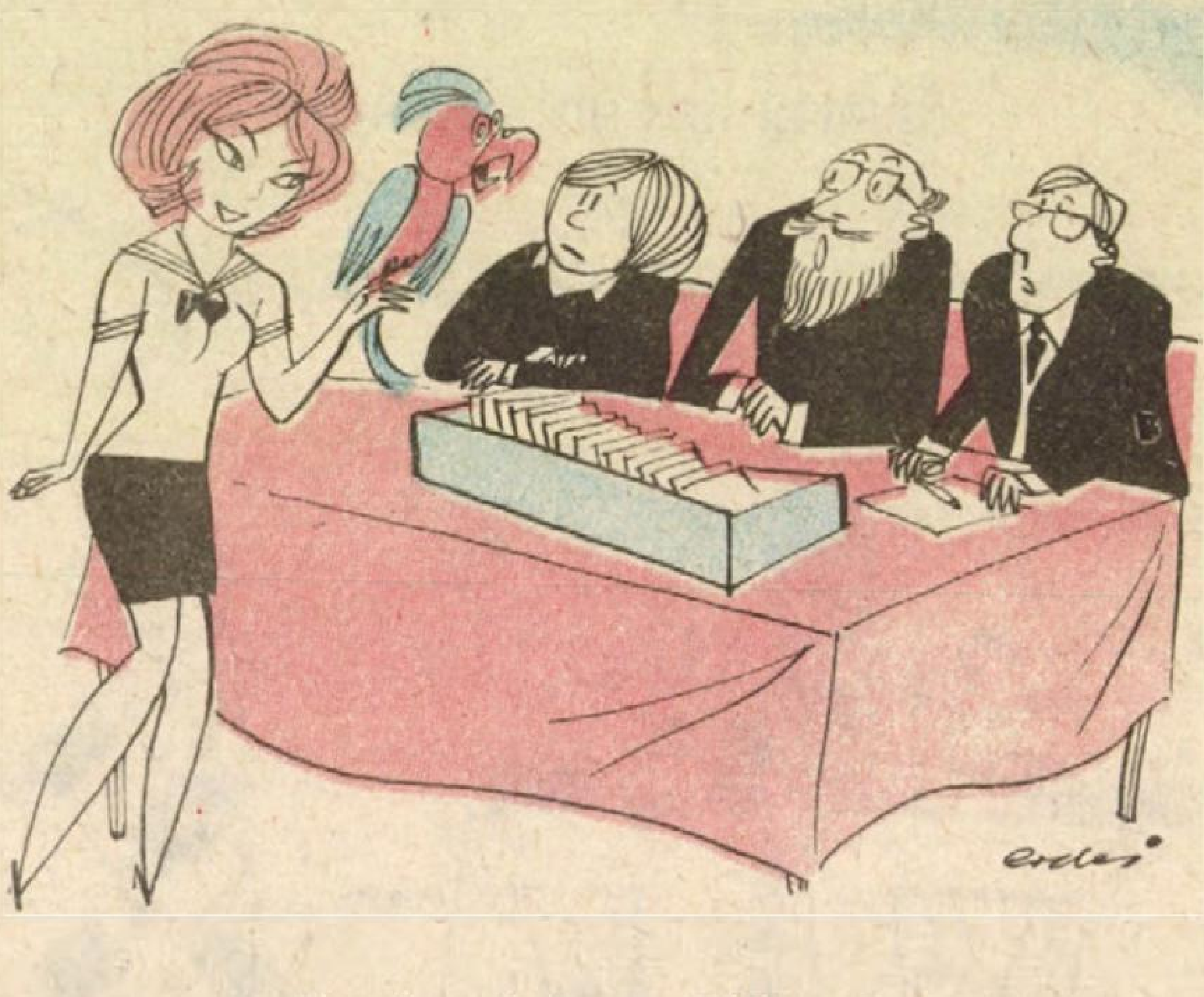

Diplomáciai találkozó

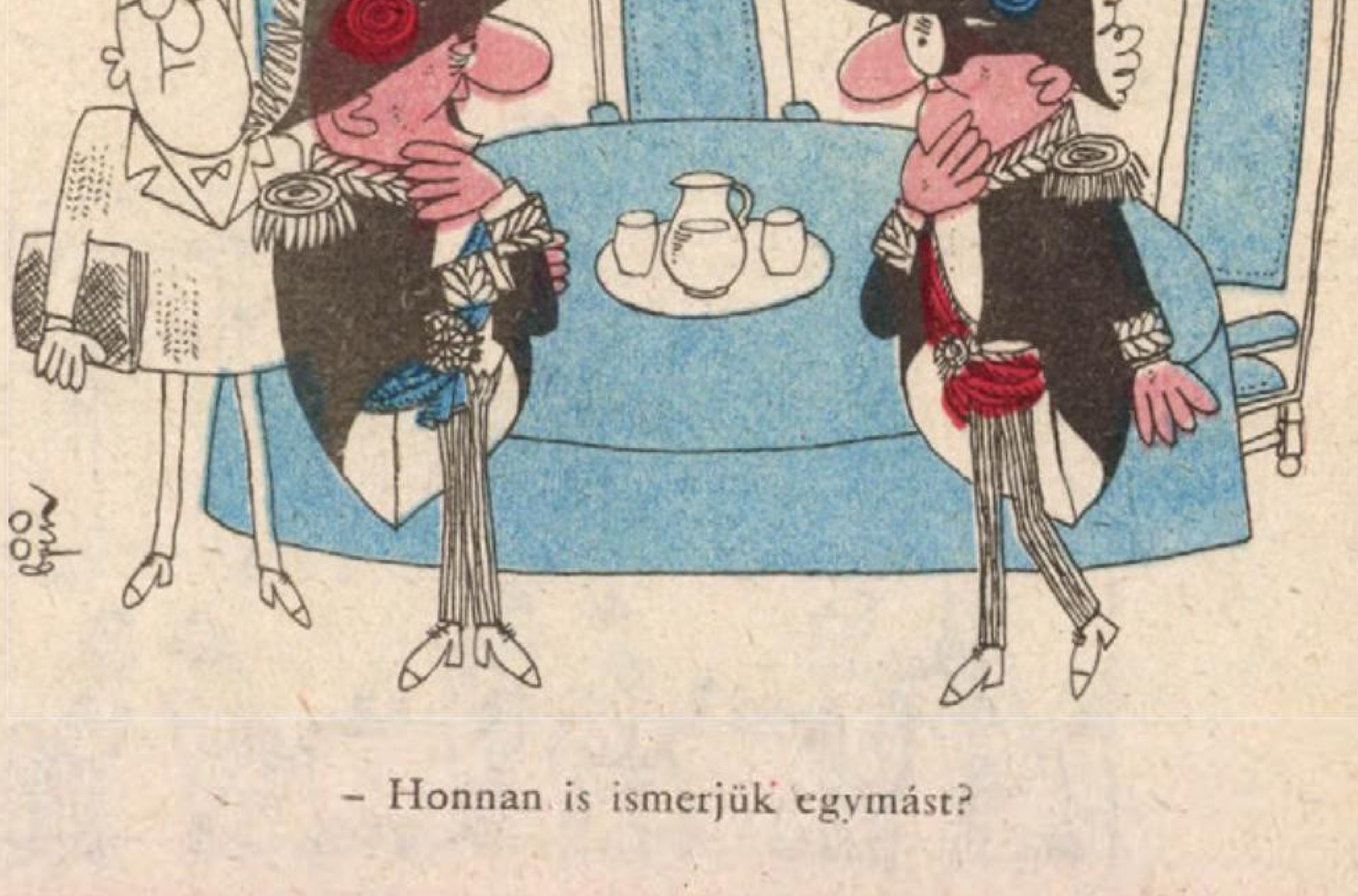

– Honnan is ismerjük egymást?

Toldi estéje

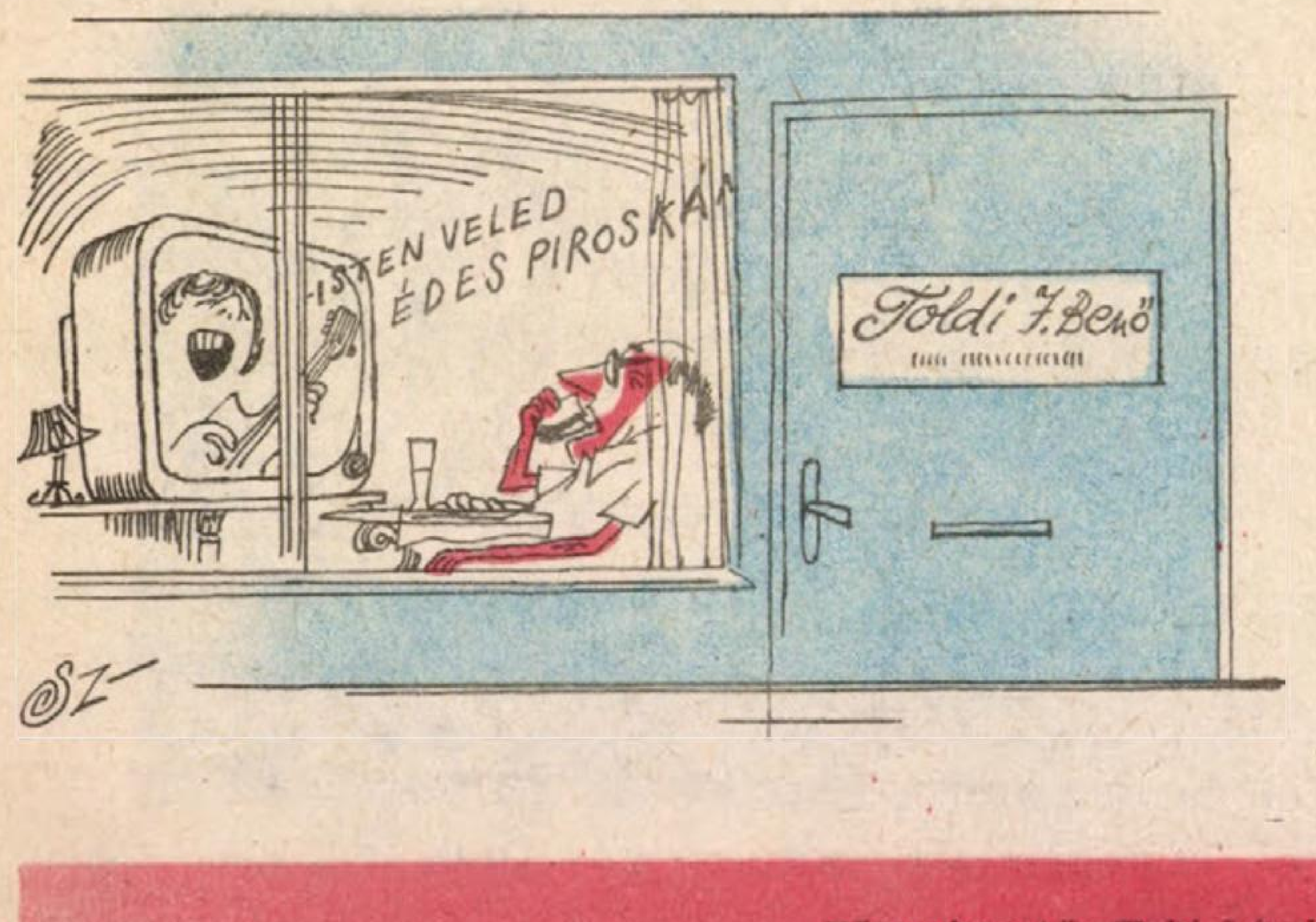

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 67.0749 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504